SAYI
7

İRFAN VE İÇSELLİK DERGİSİ · SAYI VII

ÇÖL TECRÜBESİ

HEDEFE YÜRÜMEK

İRFAN VE İÇSELLİK

Mana Çalışmaları 7

Rev. Dr. T. Üçal

İRFAN VE İÇSELLİK · MANA ÇALIŞMALARI 7

İçindekiler

Çöl Tecrübesi — Hedefe Yürümek

1.	Çöl Tecrübesi	Sayfa 3
2.	Kalk ve Sayıl	Sayfa 10
3.	Herkese Bir Yer	Sayfa 17
4.	Çöl Yürüyüşü	Sayfa 23
5.	Çöl Fırtınası	Sayfa 29
6.	Çöl Bakışı	Sayfa 33
7.	Çöl Döngüsü	Sayfa 37
8.	Çöl Duyuşu	Sayfa 40
9.	Yeni Başlangıç	Sayfa 45
10.	Sahip Olma Problemi	Sayfa 48

Giriş

ÖNSÖZ

Her bir yeni seviye getirileriyle birlikte aslında kişi için kendi bilinmezliğinde bir çöldür. Çöl, keşfedilinceye dek, içinde kendi gizemini saklayabilen bir gerçekliktir. Bu hem dünyasal çöl gerçeğinde, hem de manevi çöl gerçeğinde böyledir. Her ikisinde de vahalar mevcuttur ve her iki gerçeklikte de vahalar, bilinmezin içinde keşfedilmeyi bekleyen bilinirlerdir. Esaslı bir biçimde ve kolaylıkla bu vahalara ulaşabilmek ancak çölü gerçek manada bilenlerle mümkündür. Aksi takdirde çöl aynı zamanda bir kaybolma yeridir. Bulmak ise süreç gerektirir. Sürecin sonucu da sürecin değerlendirilmesi ile bağlantılıdır. Sonuç ya bilinire ulaşmak ya da tamamen bilinmezliğe teslimdir. Burada esas anlatılmaya çalışılan yeni seviyeyi keşfedebilmek ve getirileri ile yeni yaşam olarak edinebilmek ya da yeni seviye içinde kaybı ve hüsranı yaşayıp gelinen noktaya sıkışıp kalmaktır.

Kadim yazılarda Yaratan'a yürüyen halk için çöl, yepyeni bir seviyenin başlangıcına işarettir. Ve bu işaret aynı zamanda mananın maddeye hükmetmeye başladığı Mesih'te yeni doğuşa kadar uzanan bir işarettir. Bu başlangıç gelinen bu noktada seviyenin getirilerini kucaklayabilecek olanı bilinmez içindeki bilinirliklere taşıyabilecek olan eşsiz bir yoldur da. Bu yolda kişi ya madde farkındalığında kendisi ile karşılaşacaktır, ya da mananın farkındalığında kendisinin ötesine geçip Yaratan'a karışacaktır.

Bütün bunların ışığında çöl tecrübesi aslında acılar yolundaki insanlığın mana yoluna yürüyüşüdür. Bu yol, karşılıksız alma farkındalığında karşılıksız vermeye dönüşüm değişim yoludur. Adem seviyesi denilen "ben için alma" noktasından başlar ve Mesih seviyesi denilen "karşılıksızlık ilkesinde verme" noktasında tamlığa ulaşır. Ama hep ilerleme temeli üzerinde bir yaşam tecrübesidir. Maddeden manaya yılmadan ilerleyip Mesih'le tamlığa, Ruh'ta ve gerçekte.
Rev. Dr. Turgay Üçal

I
ÇÖL TECRÜBESİ

(Çölde Sayım 1:1)

Rab Sina çölünde, buluşma çadırında Musa'ya şöyle seslendi; 'Sen ve Harun İsrail topluluğunun bütün boyları ile ailelerinin sayımını yapın.'
Çölde Sayım 1:2-3

Mısır'dan çıkış önemli bir seviyeye harekettir. Sina ise farklı bir seviyedir. Sina sonrasında ise artık bu yeni seviye insanı esas olması gereken yere taşımayı hedefleyen bir seviyedir. Bu her üç seviyenin de mana bakış açımız için oldukça önemi vardır. Kadim yazıların anlatımında da ifade bulduğu gibi, aslında insan kendi kendine köledir. Yani bir anlamda kendi Mısır'ında dünyaya gelmiştir. Bu bütünden kopup gelme halidir. Parça farkındalığı bütünü fark ettirecek önemli bir noktadır. Ve bu nokta "benlik için alma arzusunda" kendini ifade etmektedir. İnsan önce bu alt ve parça seviyesi farkındalığında olmalıdır ki, üstü yani bütünü arzulayabilsin. Bütün aslında Yaratan'ın ifşasıdır. Gelinen ve dönülecek olan yer zaten bütündür.

Parçada olduğunu yani sadece "benlik için alma arzusunda" olduğunu fark eden insan, işte bu noktada "dar alan" anlamına gelen, kendi "Mısır'ından" hareket etmeye başlar. Bu bütünün parçaya çağrısıdır. Burada Mısır'dan çıkış ise, aynı zamanda parçanın bütüne özlemi ile de ifade bulmaktadır. Aslında üst, yani mantık üstü, "bütün", "yaratan bilinç", bu harekete geçişi sağlayandır. Bu bütün kavramı harekete geçişi sağladığı gibi, kurtuluş kavramını da devreye sokar ve kişiyi yönlendirir. Bu harekete geçişi sağlama ve yönlendirme "üstün gücünü" yani Yaratan gücünü alta çekmesi, bir diğer deyişle Yaratan işlevin insanını kendine çekmesidir. Maddede yaratılmış insan, kendi egosuna yani "firavununa köleliğinden", Mesih'in kurtarış müjdesi ile mananın insanı mirasçı kılan yüksekliğine çekilmektedir. Bu birinci aşamadır.

KURTULUŞA ÇEKİLME AŞAMASI: DENİZ

Bu birinci aşama kurtuluşa çekilme aşamasıdır. Yukarıdan uyandırma yani Saran Işık, Yaratan Ruh'unun uyandırması, aşağıdan uyandırmayı getirmektedir. Ruh'un yürekleri araştırması dediğimiz o ifade edilmez içsel sorgulamalar, bütün içindeki parça halinde kendi kilitlenip kalmış kişiyi uyandırmaya başlar. Bu uyandırma ve daha doğrusu uyanma, bu kez bütünü içte algılamayı getirmektedir. Yani bir diğer deyişle, altta uyanma da yukarıda uyanmayı getirmektedir. Benlikleri ile alma arzularına köle olmuş kişiler, bir anlamda "acılar yolunda" yaşayan kişiler, Yaratan'a diğer bir deyişle manevi manada bulundukları konumdan yukarıya çekilmeye başlarlar. Bu aslında esas yaratılış gayesi olan "Suretsiz'e suret" olmaya çekilmedir. Yani olması lazım gelene çekilmektir.

Bu çekilme, asırlar içinde farklı seviyelerde ve farklı mana rehberlerinin önderliğinde gerçekleşmiştir. Kişinin bu "kendi çıkarı için alma seviyesinden" yani "Adem seviyesinden" hareketle "karşılıksızlık ilkesinde verme seviyesine" yani "Mesih seviyesine" çekilmesi Mesih İsa ile doruk noktaya ulaşmıştır. Bu noktada artık "edinim imanı, yani karaktere indirgenmiş bilme inancı" ile "karşılıksızlık ilkesinde sunu olan lütuf" esastır. Bu "edinim imanı ve lütuf" ile kişi, içrek anlamda kendi egosuna kitlenip kalma anlamına gelen Adem-Havva seviyesi diyebileceğimiz "benlik için alma" giysisini üzerinden çıkarıp Mesih'i giyinmektedir.

Bu birinci aşamada Mesih'in yürek kapısını çalması ve kapının bu muhteşem seviyeye açılması esası vardır. Bir anlamda bu aşama, "gönül gözünün" ya da "kalp noktasının" manaya, yepyeni bir seviyeye açılması aşamasıdır. Gönül gözünün açıl-ması aslında madde ile mana arasında, bir başka deyişle acılar yolu ile mana yolu arasında en büyük engel olan "Kızıl Denizin" aşılmasıdır. Çünkü "edinim imanı ve lütuf" ile esas yaradılış gayesine çekilen insan, artık dar alandan çöle yani yepyeni bir seviyeye, bir anlamda bildiğini sandığı alandan esas bilin-meze adım atmıştır. Kurtuluşa çekilme, yargı ve yaşama işaret deniz engelini aşmayı getirmiş yani manada da "Kızıl Denizi" aşmayı sağlamış ve bu engeli aşma mana yolu yolcusu olan ve Yaratan'a yürüyen insanı ikinci aşamaya getirmiştir.

BEN FARKINDALIĞI AŞAMASI: DAĞ

İkinci aşama Sina dağının üstüne yükseliştir. Sina aynı zamanda "benliği, egoyu" sembolize etmektedir. Yani yukarıdan uyandırılan ve kurtuluşa çekilen mana yolu yolcusu, mana rehberinin önderliğinde şimdi ilk yükselişine doğru hareket etmekte olan kişidir. Artık yukarıdan uyandırılma altta, aşağıda yani Adem-Havva seviyesi dediğimiz seviyede insanı uyandırmış ve bu uyanma da bu kez yukarıyı yani üstün gizinde yer alan verileri uyandırmaya, mana değerlerini uyandırmaya başlamıştır. Bu seviyede firavun, yani benlik bağları üzerine yükselmenin o en önemli getirisi Tora (Yazılı ve Sözlü ilahi yönlendiriş, nur, mürebbi) devreye girer. Yani kurtuluşa çağrı ile mana yoluna çıkan mana talebesi, madde ile mana arasındaki yargı ve yaşam denizini rehberi ile aşabildikten sonra, biraz daha içselliğinde netleşip Tora ile yani üstün gücünü, üstün ışıklarını edinmeye başlamıştır.

Dağ, beni senden, seni benden ayıran o en büyük engele işarettir. Dağın üzerine çıkıldığında orada Tora yani Yaratan ışıklarının ışıması "nur" vardır. Nur yani Tora aynı zamanda "rehber, mürebbidir". İnsanın hedefi vurabilmesi yani esas yaratılma gayesinde Mesih'i gönenmiş bir kişi olarak "Suretsiz'e suret" olabilmesi için, Tora ışıkları insanlığa "rehber, mürebbidir". Mesih'in kadimde gölgesi, maddeden manaya kurtarılmaya rehber olan Musa öncülüğünde yükseliş, bu kez Yaratan ışıklarını aşağıya çekmiştir. Tora sadece kadim yazılar değil yazılı-sözlü kadim kollektif bilincin tamamıdır. Ve Tora öncelikle mana rehberleri ile bu yükselişte yol alan Yaratan'a yürüyenlere ve onların içsel yaşamlarına açılmıştır. Ve onları bir başka aşamaya bir diğer deyişle daha da mana yolculuğunda derinlere doğru çekmeye yol olmuştur.

BEN DEĞİL SEN AŞAMASI: ÇÖL

Dar alandan çıkış, madde ve mana arasındaki en büyük engeli, gönül gözü ile görememe engelini aşmaya yol olmuştur. Bundan sonra kişi kendi egosunun üstüne yükselmeye başlamıştır. Bütün bu adımlar, Adem seviyesinden harekete geçen ve esas yaratılış gayesine doğru yani Mesih seviyesine doğru yürüyen insanı bu kez daha da zorlu bir aşamaya taşımıştır. Bu aşama "çöl" aşamasıdır.

Maddenin anlık hazlarından mananın tamlık hazlarına doğru hareket oldukça zorlu bir süreci gerektirmektedir. Çünkü insan "eski seviye alışkanlıklarını", bir diğer değişle "benlik için almanın verdiği anlık hazları" bir anda aşabilecek bir güçte değildir. Bu nedenle Mesih'in içe gönenilmesi ve Saran Işık Yaratan Ruhu'nun rehberliği esastır. Ama burada öncelikle "benliğin beni" oluşturduğu "rahat alanı" bırakmasını sağlamak esastır. Bu ise egonun oluşturduğu kabuk tabakada çatlaklar oluşturmakla söz konusudur. Ancak o zaman bu çatlaklardan içeriye, içteki karanlığa yani kendi kendine köle olmuş benliğe, Yaratan'dan ışıyan üst seviyenin ışıklarını ulaştırmak mümkündür. Bu görüldüğü gibi hiç de kolay değildir. İşte bu zorlu aşama çöl aşamasıdır. Çünkü burada "benlik için alma arzusuyla", karşılıksızlık ilkesinde verebilme tam anlamı ile bir görünmez içsel savaşa girmektedirler. Burası "ben" kavramı ile "sen" kavramının yer değiştireceği yerdir. Burada nefsin inkârı, çarmıhın yüklenilmesi, Mesih'in izlenmesi esastır. Burada artık "benliğin" devreden çıktığı ve kişinin Mesih gibi kendini dostları uğruna, insan kardeşleri uğruna feda etmeye hazır olduğu bir yaşam seviyesi söz konusudur. Bütün bunlardan ötürü, çöl adeta görünmez içsel savaşın alanı olarak mana yolu yolcusunun karşısına çıkmaktadır. Dar alandan çıkan, denizi aşan ve dağa yükselen bir çok kişi için çöl, ya Mesih'i tam olarak giyineceği yani tam anlamı ile "mana talebesi" olacağı, ya da tam olarak kendini "kötüye" teslim edeceği yani "acılar yoluna" teslim olacağı yer-dir.

Yazılarda Petrus'un Mesih talebeliğinde bu çöl tecrübesini ne kadar zorlu bir biçimde yaşadığını görmemiz mümkündür. Mesih İsa, Petrus'un balıkçı teknesine geldiğinde varlığı ile birlikte tekneye bereketi de getirince Petrus bunu bir türlü kabul edememiş ve Mesih İsa'nın yanında kendisini günahlı yani bir türlü var oluş gayesinde "hedefi vuramamış" bir kişi olarak görmüştü. Yine aynı Petrus Efendimiz Mesih'in kendisini "sevgi ve ihsan" olarak insanlık için feda edeceğini duyduğunda bir türlü bunu idrak edememiş ve böyle bir şeyin asla olmaması gerektiğini haykırıp durmuştu. Bütün bunlarla birlikte ayrıca Petrus Mesih İsa'nın çarmıha gerilmek için götürülmesinde de Mesih İsa'yı tanıdığını inkâr edecek kadar da ileri gitmişti. Kısacası Petrus için çöl tecrübesi hiç de kolay bir tecrübe değildi.

Görüldüğü gibi ve daha önce de söylediğimiz gibi dar alandan çıkış, denizi aşma, dağa yükseliş gibi seviyeleri aşarak çöle kadar ulaşan bir mana yolcusu için çöl, artık bu raddeden sonra bir anlamda ölüm kalım meselesidir. Artık mana yoluna çıkmış "mana yolu yolcusu" ya bu çöl tecrübesinin hakkını verecek ve esas ulaşması gereken yaratılış gayesi o doruk noktaya ulaşacaktır ya da "çöl tecrübesi" bir anlamda onun çölde kaybolup gitmesine sebep olacaktır.

ÇÖLDE İKİ NESİL İKİ YOL

Çöl aşaması önemli bir aşamadır. Çöl bir anlamda rahat alanın terkinde varılan noktadır. Çöl bir bilinmezde yol almadır. Tehlikelerle doludur. Gerçekten bilerek ve emin adımlarla yürünmesi gereken bir alandır. Bir anlamda çöl hamlıktan tamlığa yanmanın sembolize edildiği ve bu aşamanın aşılmasında pişmenin gerçekleştiği esaslı bir alandır. Bir ayırım alanıdır. Adeta deliceler ile başaklar arasındaki esas fark burada belli olur. Yapmakla olmak arasındaki fark burada açığa çıkar. Yaratan'a zorlu yürüyüş buradadır. Yaratanın kendine uyandırdığı uyanmışların Yaratan'a çekilmeleri, ego üstüne çıkmaları onları çöl tecrübesi alanına taşımıştır. Aslında buraya kadar varmak bir anlamda Yaratan'a sayılmış olmak demektir. Yani adeta bu kişiler vaat edilen seviyeye doğru çekilmişler ve bu çekilmedeki gayretleri ile çöle, esas denenme alanına kabul edilmişlerdir. Ama iş bundan sonrasıdır.

Mana yüzeyde basit görünür. Kalp gözünün açılmasında Mesih'in kurtaran ışıklarının yüreğe girmesinde kişi, anlık kölelikten kurtulma sevinci yaşar. Ama bu sevincin yaşama edinilmesi ve her şeyden öte yaşam olması esastır. Yani kişinin "kendi benliği için alma arzusunun" üzerine çıkması yeterli değildir. Esas olan orada sürekli kalabilmesidir. Efendimiz Mesih'te insanlığa sunulan kurtuluş yaşamı aslında budur. Yani "benlik için alma arzusunun üstüne çıkan ve hep orada kalan bir yaşam". Bu yaşamda, "karşılıksızlık prensibi" temelinde hep "vermek" vardır. Burada "vermek", aslında Yaratan'da yaratılmış bir küçük yaratancık olarak, "Suretsiz benzerliğinde" kaosu ıslah eden olmak anlamına gelmektedir. Bu sürekli proaktif yani sebep olan, iyiye, güzele, berekete sebep olan, iyiyi, güzeli, bereketi yaratmaya sebep olabilmek demektedir. Zor olan, bunu "kendini aşan, kendi kabından taşan bir yaşam" olarak yapabilmektir. Bir anlamda Anadolu ozanımız Yunus Emre'nin dediği gibi; "dövene elsiz, sövene dilsiz" olabilmektir. İşte çöl bunu yapabileceklerle yapamayacaklar arasında kesin çizgilerin çizildiği yerdir. Çalıştığımız bu metinde yol alan ilk nesil bir türlü vaat edilen topraklara, o "mana talebeliği" seviyesine varamamıştır. İkinci nesil ise, Mesih'le vaatlere kavuşan İsrail'e işaret olarak, her şeye rağmen edinim imanı ile, o vaat edilen seviyeye, yaratılma gayesinin edinildiği o Mesih seviyesine ulaşabilmişlerdir.

"BEN'DE" KALANLAR VE "BEN'İ" AŞANLAR

Kadim yazılar içinde "çölde sayım" bölümüne baktığımız-da, çölde dolaşan iki nesil olduğunu ve bu nesillerden sadece bir tanesinin vaat edilen diyara varabildiğini görürüz. Denizi aşıp dağa varmak, yani maddeden manaya hareket etmek ve "benlik için alma arzusunun" üstüne çıkmak elbette önemli bir ilerleyiştir. Dağın üstüne kadar gelinen bu noktada hele hele Yaratan rehberliğinin, ışıklarının insana açılması harikadır. Ama bu ilerleyişi esaslı ve kalıcı bir ilerleyiş kılacak olan "çöl tecrübesinin" yaşanmasıdır. Bu oldukça hayati bir tecrübedir. Yaratan'la yeniden form eşitliğine dönmek bu tecrübenin başarı ile aşılmasına bağlıdır.

Aden bahçesi sembolünde insan Yaratan'la aynı bahçededir. Yani "Suretsiz'e suret olmak" form eşitliğidir. Bir anlamda Yaratan frekansında olabilmek o muhteşem bilinci içte açabilmek demektir. Saran Işık Kutsal Ruh bu nedenle yürekleri araştırmakta, kabuklarla çevrili yüreklerde çatlaklar oluşturabilmekte ve o çatlaklardan içeriye Mesih'in kurtarış ışıklarını sızdırabilmektedir. Ama form eşitliği, parçanın parça farkındalığında bütüne yani kopup geldiği bütüne ait olduğu ve dahil olması gerektiği ve maddede onla ışıması, onla işlemesi gerektiği bilincinde olma demektir. Ama bir çokları için bu durum yürüyüşlerinin son noktasıdır. Çünkü böylesi bir içrek gerçekliği içlerine alıp, içlerinde açabilecekleri bir kapları yoktur. Daha doğrusu böylesi muhteşem ışıkları edinebilecek genişlikte kapları yani arzuları yoktur. Bu kişiler, Efendimiz Mesih'in verdiği tohum örneklemesindeki az ve fakir toprağa düşmüş tohum gibi, "çöl tecrübesi" sırasında köklerini toprağın derinliklerine bırakamamış ve kendilerini yeniden "acılar yoluna" itmişlerdir. İkinci nesil

ise, çölün bütün zorluklarına karşın kararlılıkla sonsuzluğa doğru sonsuzluğu edinerek yürüyüşe devam etmeyi seçmiştir. Onlar bu halleri ile "Ben'de kalanlar" değil, "Ben'i aşanlar" olmuşlardır.

TAMLIK YA DA TÜKENMİŞLİK

Çöl yaşamı, sonunda bizi harika bir vahaya taşımak için var olan bir yaşamdır. Bu bir bebeğin ana karnında geçirdiği sürece benzemektedir. Sürecin sonunda ise bebeği bekleyen rengarenk bir yaşam vardır. O da zorlu bir yaşamdır. Ama ana karnındaki yaşam artık hatırlanmaz bile. Çünkü renkli dünya adeta çöl tecrübesi sonrası varılan bir vaha olmuştur. Oysa ana karnındaki serüven bazen bazı bebekler için oldukça zorludur. Ve bu zorlu yolculukta bazıları yarışı kaybederler.

Elbette bu çöl tecrübesini biraz daha yaşam içinde algılayabilmek için küçük bir benzetmedir. Yaratan'a yolculukta çöl tecrübesi adeta dar alandan bol yaşama doğru bir geçiş çizgisidir. Yaratan'a suret olarak yaratılmışlığı fark etmek, özellikle içinde bulunduğumuz madde dünyasında, kendi benlik algımızda oldukça zordur. Bu nedenle dar alanı, yani benlik için alma arzusunu bırakma bizi oldukça zorlu bir yolculuğa çıkarır. Bu yolculukta "anlık haz kaybı" bize çöl hissini verecektir. Mesela öç almak, öfke, nefret, dedikodu ve daha nice yaşam içi reaktif hareketlerimiz bize anlık haz ve tatmin vermektedir. Mana yoluna çıkan bir talebe ise, bu anlık hazları filtrelemeye ve dur-durmaya başlayacaktır. Oysa bu anlık hazlar, "acılar yolunda" yani doğal haliyle insan yaşamını besleyen anlık hazlardır. Bu hazlar, evet hazdırlar. Ama anlıktırlar. Bu anlık ve sürekli değişen haz algılarını bırakmadan Yaratan'dan kaynaklı, esas ve sürekli tamlık hazzını yaşama indirgemek mümkün değildir.

O zaman anlık hazları bırakmak bir anlamda o boşluğun yerini tamlık hazları ile, yani Yaratan'dan kaynaklı hazlarla doldurmak anlamına gelmektedir. Bu bırakmada bizi kucaklayacak olan tamlık hazlardır. Bu hazlar bizi Yaratan'la "form eşitliğine" yani Aden bahçesindeki Yaratan'la birlikteliğin hazzına taşıyacaktır. Bu "form eşitliği" O'na suret olmanın, varlığımızın nokta konumunda bize verdiği o muhteşem yaşam yetkinliğinin bizde açılmasıdır.

Bu iki ayrı algı dünyası arasındaki geçiş ve bırakma anlık haz ile tamlık haz arasındaki geçiş noktası esas zor olan noktadır. Çünkü bir çokları bu noktada ya tamlığı edinmeye doğru gayretle devam edecekler ya da tükeneceklerdir. Tükenmişlik "benlik için alma arzusunun" dayanılmazlığından bir türlü kurtulamamaktır. Nefsi inkâr edememek ya da inkâr etme gayretleri içinde bir türlü bu durumun getireceği sorumlulukları taşıyamamak, dolayısı ile "karşılıksızlık ilkesinde verme seviyesi olan" Mesih seviyesine bir türlü geçememektir. Tamlık ise; niyet, kararlılık ve hedefe kenetlenmişlikle "sabana el vurup geriye bakmamayı" başarabilmek ve mucize ve şikayet ikilemi içinde de olsa mana rehberi önderliğinde çölü aşabilmektir.

DÖNGÜ YOLCULUĞU

Çöl yolculuğu içinde bir müddet hep iki nesil bir arada yürüme durumunda kalmışlardır. Bu iki nesil Musa'nın mana rehberliğinde yürüyen iki nesil, yani dar alan Mısır'dan çıkanlar ve onların çölde deneyimi sırasında edindikleri yeni nesildir. Bir anlamda bu iki nesilden biri çöl deneyimini tamlığı edinme uğruna yaşayan nesildir. Bir diğeri ise bu çöl deneyimini tükenmişliği edinme uğruna yaşayan ve harcayan nesildir.

Bu bizim ruhsal yolculuğumuza güzel bir örnektir. Acaba biz maddeden manaya, Adem-Havva seviyesineden yani "benlik için alma seviyesinden", Mesih seviyesine yani "karşılıksızlık ilkesinde verme seviyesine" ruhsal yolculuğumuzda, bu iki nesilden hangisini yaşamımızda açıyoruz? Bu iki döngü yolculuğundan hangisine tabiyiz?

Dönüşüm ve değişim, kararlılıkla ayağa kalkmak ve aynı kararlılıkla yürümek gibidir. Yaşam döngüsü gibi bu da bir döngüdür. Yukarıda bahsettiğimiz iki neslin çölde uzun yıllar dönüp

durması buna güzel bir örnektir. Bir nesil varmaya endekslidir. Bir diğer nesilse varmamaya. Aslında her iki nesile de kurtuluş lütfu sunulmuştur. "Acılar yolunda" olanlara, "mana yolunda" olanlara kurtuluş lütfu sunulmuştur. Ama bu karşılıksızlık ilkesinde sunulan lütfu algılayabilen nesil içinde olanlar için tamlığa yürüyüş esasken, lütfu algılamayanlar içinse tükenmişlik kaçınılmaz bir sondur.

İnsan, kendi benliğinde yaşarken ister istemez, kendisini "Ben, Ben Olanım" ya da (Olduğum gibi Olanım) olarak açıklayan Yaratan'a zıtlık oluşturmaktadır. Çünkü küçük "ben" ile büyük "BEN" kavramının aynı anda ve aynı yerde açılması mümkün değildir. Form eşitliği ise, bu zıtlığın ortadan kaldırılmasındadır. Bu da insanın Yaratan'la doğru paralelde hareket eden olması anlamına gelmektedir. Mesela "Yaratan bilinç" adı üstünde olduğu gibi "yaratıcıdır". Bu yaratıcılık aynı zamanda Yaratan'ın proaktif olması demektir. Yani o her zaman "sebep" olandır. "Reaktif" olan değildir. Yani "sonuç" değildir. Bu ne demektir? Buna en güzel örnek öfke anıdır. Öfkeyi yatıştırmayı becerip ondan barış, esenlik çıkarabilen olmak demek "proaktif" yani "sebep olan" demektir. Öfke anında kırıp döken olmaksa "reaktif" olmak yani "sonuç" olmak demektir. Kısacası Yaratan'a paralel bir yaşam sürer olmak demek onun gibi "proaktif" olabilmek demektir. Bu bizi Yaratan'la form eşitliğine taşır. Bu da bizi yaratılış amacımıza ulaştırır. Yani "Suretsiz'e suret olarak" yaratılmış olmamıza ulaştırır.

Elbette Yaratan'a zıt bir yaşam yaşarken, yani "acılar yolunda" iken, Yaratan'a paralel bir yaşama geçmek kişiyi sadece kendi beni ile zıtlaşan kılmaz. Aynı zamanda bu durum, kişiyi bütün çevresindeki "doğal haliyle" yaşamlarını sürdüren ve henüz yaşam gayelerini sorgulayıp, tam olarak ruhsal yolculuklarına çıkmamış olan, bir çok insan kardeşleri ile de zıtlığa taşır. İşte iki neslin bir arada döngüsünün başladığı nokta burasıdır. Bu noktada tamlık ya da tükenmişlik için adımlar atılmaya başlar.

Bu sırada bize göz kırpan bazı kestirme gibi görünen yollar da ortaya çıkacaktır. Bir çokları bu yollarda tükenmişliği edinirler. Bu göz kırpan yollar aslında "acılar yolu üzerinde" farklı farklı kültürlerde ve renklerde oluşmuş "oluşturulmuş dogmaları, kuralları, gelenekleri, görenekleri" ile kişiyi özden uzaklaştıran dinler ve mezhepleridir. Kestirme gibi görünürler. Ve kestirmedirler de. Ama bu kestirmelikleri tükenmişliğedir. Oysa Yaratan'a paralel yolda olmaksa bir anlamda herkes için geçerli görünen ama insanları helaka götüren "geniş kapı" ile takışmak, zıtlaşmak demektir.

Burada "ben" kavramı, "sen" kavramı ile yer değiştirir ve "biz" olma ile bütünlüğe yürür. Bu yol tabiki kestirme olamayacak kadar zorlu bir yoldur. Ama sonu yeşil bir vahadır. Bu nedenle bu yol çöl yoludur. Uçsuz ve bucaksızdır. Ama içselliğin derinliği ile kişiyi dost kılar. Oysa kestirme yol "sen" dermiş gibi görünmesine karşın "ben" kavramını pekiştirir. Benim dinim, benim mezhebim, benim dogmam, benim doğrularım ve sonuç; asırlardan beri sürüp gelen çekişmeler, kavgalar, dövüşler, nefret, kin, öfke, savaşlar, ölümler.

Görüldüğü gibi iki nesilden biri, bu göz kırpmalarına kapılıp gidecektir. Ya da tükenmişliğin şikayetlerine kapılıp gidecektir. Bir diğeri ise, her günün sabahında yenilenen inayet yani iyilikleri, yaşamın mucizelerini, Yaratan'ın Mesih'inde sunduğu kurtarışı görebilecek ve esas ulaşılması gereken seviyeye, o vaat edilen bol yaşama doğru kararlı bir şekilde yürüyecek ve döngü yolculuğunda döngüsünü "dönüşüme" ve dolayısı ile "değişime" taşıyabilecektir.

EDİNİM İMANI YA DA İNANMAYA İMAN

İnanmaya inanmak aslında sadece zihni inandırmaya çalışmaktır. Zihin hala madde ile bağımlı bir işleyiş içindeyken çoğunlukla ilizyon halinde oluşturulan bazı bilgilerden oluşan inancın zihne zorlanması, inanmaya iman dediğimiz olguyu gündeme getirmektedir. Burada inanma esası aslında çoğu zaman bir pamuk ipliği misali oldukça zayıf bir esastır. Kadim yazıların Sayılar kitabında 26. bölüme kadar bu tarz imana örnekler görmek mümkündür. Yukarıda da

değindiğimiz gibi çölde dolaşan iki nesilden bir tanesi zaten bunu yaşamakta ve kendini böylesi bir algıya sıkıştırmaktadır. Edinim imanı ise, çok pratik bir ifade ile "inanma değil, bilme" olgusu üzerinde manayı kişinin kendi içselliğine edinmesidir. Bu da çölde vaat edilen seviyeye geçebilecek olan ikinci neslin algısıdır. Burada adeta "Yaratan'a inanmak değil, içselliğin derinliğinde Yaratan'ı bilmek" gibi oldukça içrek bir algı hakimiyeti vardır. Kadim yazıların Sayılar kitabı 27. bölümünde bu ikinci nesil algısına tanık olmak mümkündür. Bu nesil Yaratan'a yürüyüşlerinde inancı edinime dönüştürmeyi başarabilmiştir. Aslında bu Mesih talebesinden istenilendir. Yani Mesih ile birleşerek Ruh'un rehberliğinde Yaratan gerçekliğini "içte açma", bir başka deyişle "içte bilme" ve bu bilmede yaşama yürüme. İşte bu edinim imanıdır. Efendimiz Mesih'in lütfunda bize sunulan iman budur.

Mana seviyesine doğru kurtuluşa çekilmek kaydı ile denizi aşabilenler, benliğin farkındalığında dağa yükselebilir ve oradan aldıkları ilahi ilhamla çöle de ulaşabilirler. Bütün bu aşamaları aşmanın getirdiği içsel derinliğin gücünde bu kişilerin, "ben değil sen" ve dahi "hem ben, hem sen" bilincinde "biz" olarak, Yaratan'la Mesih düzeyinde kurdukları bağ ile çölü aşabilmeleri kaçınılmazdır. Bütün bu içsel hareketlilik ve ruhsal yolculuk hali ancak "edinim imanı" ile mümkündür.

Bu tarz bir edinim imanında, "Mesih'i yüreğe alma, Mesih'i giyinme ve Mesih'te biçimlenme" gibi insanı "kendi benliği için alma arzusundan" kurtaracak ve insanı kamil seviyesine çıkaracak derin mana edinim seviyeleri vardır. Edinim imanında, "iman yoluyla lütufla kurtulma" her zaman "gayretle dar kapıdan (mana kapısından) geçme" ile birlikte içselleştirilmektedir. Yani "teori ve pratik" her zaman bir arada işlediği zaman "Ruh'ta ve gerçekte" kişiyi "Baba ve Ben bir olduğumuz gibi bizle bir olun" ifadesindeki birliğe taşıyacaktır.

ÇÖLDE DAYANMAK

Daha önce de biraz değindiğimiz gibi maddede yaratılmış ve dar alanı içinde önce "benliği" ile hareket etmeyi öğrenmek zorunda olan insan, doğal olarak manada ifade bulan Yaratan kavramı ve işlevi ile zıtlık içindedir. Kısacası Adem-Havva seviyesi dediğimiz "benlik için alma arzusu" üzerinde yaşayan insan için "bütün" ile zıtlaşma kaçınılmaz bir gerçekliktir. Bu zıtlaşma mana seviyesine doğru kurtuluşa çekilen insanın edinim imanı ile dönüşüm ve değişime uğramasında, bu kez diğer insan kardeşleri ile zıtlık içinde olmasına yol açmaktadır. Bir başka deyişle madde mana ile, mana ise madde ile, ister istemez bir zıtlık oluşturmaktadır. Sevgi ve ihsan algısını içe edinmek Mesihi seviyeyi yüreğe almak ve parça ile değil yani benlik ile değil de, bütünle hareket bir başka deyişle Yaratan'ın Saran Işığı ile hareket edebilmek elbette doğal haliyle insanla, ruhsal hal içindeki insan arasında bir algı sorunu oluşturacaktır. Zor bu noktada oldukça etkindir. Yaratan'a yürümek için Mesih'i edinip yola çıkan mana talebesi artık "Yol'un dostudur". Yolla yollanmak durumundadır. Bir anlamda parçaya değil, bütüne tabidir. Yani artık "uyum talebesi" olmuştur.

Suyu su yapan formül hep aynı formüldür. Değişmezlik prensibi esastır. Yaratan'dan gelenin "Suretsiz'e suret olma" amacında yaratılmış olması gerçekliğinde "yaşam amacını" yerine getirmesi için izlemesi gereken yol da tek bir formüldür. Yaratılma amacında "Suretsiz'e suret olma", "Işıkta ışığı açığa çıkarma". Bu Mesih seviyesidir. Kişinin Mesih'teki kurtuluşunda kendi nefsini, benliği için alma arzusunu inkâr etmesi ve Mesih'te biçimlenerek insan-ı kamil seviyesine gayretle ulaşmasıdır. Bu kişi bu yolda yalnız değildir. Yüreğinde Mesih ve rehberliğinde Yaratan Ruh'u, Saran Işık vardır. Suyun kaynayarak buhar olma derecesi yüz derecedir. Bu seviyeye ulaşamayan suyun buhar olup havaya karışamaması misali, yukarıdaki for-mülü yaşamına indirgeyemeyen bir kişinin de "acılar yolundan", o bizi sonsuzla buluşturacak olan "mana yoluna" evrilmesi mümkün olamayacaktır. Oysa var oluş, yaşam, aslında kaosu ıslah üzerine etkin olabilme yolu olan "mana yoluna" girme ile esas anlamını bulacaktır.

Kadim yazıların Sayılar kitabında Yaratan'a yürüyenlerin sayılması, bir anlamda farkındalık içinde olanların, "bütün" için fark edildiklerine de bir işarettir. Sina'da Musa ile yürüyen halkın toplanma çadırında sayılmaları, Yaratan'a yer açan yürekle-rin manada var olan bir sistemde sayıldıkları, kabul edildikleri, takdir edildikleri, teşvik edildikleri, bereketlendikleri olgusunu bize sunmaktadır. Bir başka deyişle çölde, yani manada çıkılan yolda Yaratan'ı edinme noktası, fark edenlerin fark edilme noktası bir ibadet gibi bir arada ve sürekli kelamın çalışıldığı "mana grubudur". Mana grubu "arayın bulacaksınız, kapıyı çalın açılacaktır, sorun cevaplandırılacaktır" ilkesinde gayretle dar kapıyı zorlayan ve ardına geçip ardındaki sonsuzluğun farkındalığında olan bir gönül birlikteliğidir. Tamlık bu evrensel birliktelik içinde yerini almaktır. Bu yer alış aynı zamanda "çöl tecrübesinde" tamlıktır.

Görüldüğü gibi bütün bu içsel hareketlilik ve ruhsal yolculuk hiç de kolay değildir. Ama bir o kadar da kişiye tamlık hazlarını getirecektir. Fakat bu hazların yaşama indirgenmesi için de zaman ve mekanda zaman ve mekan yokmuşçasına bir ilahi "dayanma" ile mümkün olacaktır. Bu dayanmanın temeli de yine mana talebelerinin oluşturduğu mana gurubu içindedir. Yani "sevgi ve ihsan" her şeyden önce mana gurubundaki ilişkilerde deneyimlendiği takdirde "çöl tecrübesi" ikinci neslin döngüsünü yaşama taşıyacaktır. Bu döngüyü deneyimleyen "mana talebeleri" de acılar yolundaki insanlık için, onların da acılar yolundan mana yoluna geçebilmelerine ışık olabileceklerdir. İşte bütün bu mana gerçekliklerinde "vaat edilen seviye" yani "Yaratan'la form eşitliğindeki sonsuz hayat hazzı" bizi tamamen kendisi ile buluşturabilecektir.

II
KALK VE SAYIL

(Çölde Sayım 1:19)

RAB'bin buyruğu uyarınca ikinci ayın birinci günü bütün halkı topladılar. Yirmi ve daha yukarı yaştakileri boylarına, ailelerine göre birer birer sayıp yazdılar. Böylece Musa Sina Çölü'nde halkın sayımını yaptı.
Çölde Sayım 1:19

Anlatılanlar doğrultusunda kısaca söylemek gerekirse, "çöl tecrübesi" aslında ruhsal yolculuğumuzun yönünü tayin eden bir deneyimdir. Çünkü bu deneyim esnasında ruhsal yolculuğuna çıkmış olan "mana talebesi", bu yolculuğu için ne kadar adanmış, ne kadar adanmamış olduğunu ancak "çöl tecrübesi" esnasında fark edebilmiş olacaktır. Bunun sonucunda da ya "acılar yolunda" kalacak ya da "mana yolunda" ilerleyecektir. Bu yukarıda da değindiğimiz gibi, "çölde iki neslin" hareket ettiğine ve kendi döngüleri içinde yürüdüklerine işarettir. Bu iki nesilden biri "benliğinin" kendisini yeniden ele geçirmesi için kendisi ile mücadele etmesi sorunu ile boğuşurken diğer nesil ise çöl dön-güsü içinde kendi taşını yonta yonta vaat edilen o ilahi yere, o ilahi seviyeye doğru hareket etmektedir.

Bu arada o ileriye doğru hareket eden mana talebesi de aynı zamanda bu hareketliliğinde "bütün" yani "Yüceler Yücesi" tarafından fark edilmektedir. Burada "sayılma", dikkate alınma, esas varlık nedeninde sorumluluklarının kişiye hatırlatılması gibi anlamları kapsamaktadır. Sayılma sorumlulukların yüklenilmesi için aday olunduğunun belirtisidir. Yukarıdan yani mantık üstünden gelen buyruktur bu. Aşağıya yani "maddeye sıkışmış" mana talebesine hitap etmektedir. Bu temel üzerinde manevi manada kişinin adeta "üst bilinçten" yani yukarıdan uyandırılmasıdır. Bu buyruğa

itaatle kişinin kalkıp sayılmaya katılması ise adeta aşağıdan yani "sıkıştığı madde" seviyesinden uyanmasıdır. Bu uyanma Saran Işık Ruh'un yürekte bir nokta oluşturması ve Mesih'in bu noktadan içeri girerek yepyeni bir hayat seviyesini kişiye taşımasıdır. Bu seviye karşılıksız ilkesinde alma ve verme seviyesidir.

Kadim yazıların Yaratılış kitabında kişi, öncelikle "benlik farkındalığına" taşınmakta ve "benlik için alma arzusunun" ne denli dayanılmaz olduğu ve kişiyi hep aşağıya çektiği anlatılmaktadır. Kadim yazıların Çıkış kitabında ise; "benlik için alma arzusunun" köleleştiren varlığından kurtulmanın yolu tarif edilmektedir. Aşılamaz denilen kurtuluş engelinin, yani denizin (denizin yarılması) aşılması bu kölelikten özgürlüğe geçişin en güzel ifadesidir. Fakat kişinin her ne kadar dar olursa olsun alıştığı rahat alanından dışarı çıkması kişiyi bilmediği için zorlu ve uçsuz bucaksız "çöl seviyesine" getirmiştir.

Burada mucize ve şikayet birlikte hareket eder. Ego üstüne yükselişte üstün ışıklarının yönlendirişi ise hep kişi ile birliktedir. Kadim yazıların Levililer bölümü, kişiyi bu kurtuluş sonrası kaoslarını ıslah edecek bir hayat biçimine hazırlamaktadır. Burada kişi önce kendisi sonra da tüm insan kardeşleri için bir bedel ödemesi gerektiğini öğrenmektedir. Sayılar bölümünün özellikle satır aralarını çalışırken, "mana yolunun" bütün iç seviyelerini geçerek ilerlemenin zorluğunda gerçek adanmışlığın, gerçek kararlılığın kişi için ne denli önemli olduğunun vurgulandığını görürüz. Çünkü vaat edilen seviye ancak çöl deneyiminin kararlılıkla aşılması ötesinde olan bir seviyedir.

Her yeni seviye kendi üstten uyandırması ve alttan uyanması ile vardır. Bu nedenle bir üst seviyeyi edinebilmek bu seviyeyi edinebilecek bir gönül kabının oluşturulabilmesine bağlıdır. Aksi takdirde üstün ışıklarının içte açılması mümkün olamayacaktır. Ya da sadece kişinin içinde bulunduğu seviye her ne ise açılan hep o seviyeye göre açılacaktır. Firavun emrinde köle olarak çalışmaya alışmış ve bu alışkanlıkta bir gönül kabı oluşturmuş ve bunu da kendine kişisel rahat alanı edinmiş bir kişi için, Musa'nın geniş alanda o kişiye rehberlik etmesi elbette mümkün olamayacaktır. Ama yine de kişinin bunu anlayabilmesi Musa ile o çöle çıkmasına bağlıdır. İşte bu nedenle de "çöl tecrübesi" çok önemlidir. Çünkü bu tecrübe sonucunda kişiyi kendi köleliği içinde kalmak ya da bu kölelikten kurtuluşunu ebediyen sürdürmek gibi iki ayrı sonuç beklemektedir. Bu sonuca ulaşılana kadar da çöl yürüyüşü bir "düşme, kalkma" yürüyüşüdür. Ve bu yürüyüş sona kadar dayanma ile kişiyi esas sonuca yani yepyeni bir seviyeye taşıyacak olan bir yürüyüştür.

KAYNAK OLMAK VE İHTİYAÇ OLUNAN KAYNAK

Sayılma kavramı, "çöl tecrübesi" içinde olanların bulundukları noktaları fark edebilmelerine işaret etmektedir. Bu farkındalıklarında çağrılma, aklanma ve kutsanma süreci ve bu sürecin getirdiği sorumluluk algısı da vardır. Sayılma, yukarıdan yani mantık üstü seviyeden kararlılıkla mana yoluna çıkanların bu kararlılıklarını tasdik için verilmiş bir buyruktur. Bu buyruğa cevap vermiş olanlar da, farkındalık içinde ve sorumluluk bilincinde "mana yoluna" çıkmış olanlardır. Bir anlamda bu "sayma ve sayılma" gerçeğinde üst ve altın buluşmasıdır. Yaratan'a halk olma gerçekliği ve bu gerçeklikteki yerlerin netleşmesi ve bu buluşma noktasında ilahi antlaşmanın teoriden pratiğe indirgenmesidir. Bir başka deyişle, bu Yaratan ve Yaratılan bağının "sevgi ve ihsan" seviyesine taşınmasıdır. Bu taşınılan seviye Mesih'in kurtarış seviyesidir. Bu nedenle Sayılar bölümü oldukça büyük bir anlam taşımaktadır.

Alma arzusunun farkında olup Yaratan'a yürüyenler ve henüz alma arzusunun farkında olmayanlar insanlığın içsel anlamda iki farklı temel üzerinde olduğunu göstermektedir. Bu iki farklı temelden birisi "alma arzusunun farkındalığına" uyanma seviyesidir. Yani daha önce de dediğimiz gibi Mesih'in kurtarışına çekildiğimiz "Suretsiz'e suret olma" seviyesidir. Bu yola çıkmak içrek anlamda Mesih'in içe edinilmesi ile nefse ölme ile mümkündür. Nefse ölme, kendi Mısır'ımızdan çıkma yani "kendi dar alanımızdan" çıkma ve denizi aşabilme noktasıdır. Ve bu

noktada Musa ile birlikte yükselişe yani dağa yönelme vardır. Aslında bu yönelmede esas mananın yaşama indirgendiği o en önemli süreç "çöl tecrübesi" başlamaktadır.

Efendimiz Mesih'in bizi kurtardığı seviye için bize sunduğu ilk basamakta da kendi "çöl tecrübesi" vardır. Bunu aşması sonucu, Yaratan'ın insanlığı "ben için alma seviyesi" olan Adem seviyesinden "karşılıksızlık ilkesinde verme" seviyesine kurtarma hizmeti başladı.

Çölü aşma ya da aşamama olgusu, bize Yaratan'ı edinebilme ya da edinememe göstergesidir. Bir anlamda yaşamı maddede ya da manada yaşama algı ve kararlılığı bu ruhsal yolculuğa çıkabilme ya da çıkamama, bu yolculuğu karşılayabilme ya da karşılayamama ile alakalıdır. Kısacası "çöl tecrübesi" yaşam için en önemli içsel, ruhsal, manevi deneyimdir. Aslında bunu bir çok insan kendi algısında, yaşam felsefesinde ya da inançları içinde uygulamayı istemiş, hatta belki kendince adım da atmıştır. Ama "sayılma" buyruğuna karşılık vererek "kalkıp sayılmaya" yola çıkanlar, onlar "yolun dostu" olanlardır. Yani bir daha "Mısır'a dar alana" dönüp bakmayacak olanlar ve "dar kapıdan" gayretle geçerek Yaratan'a yürümeye ve O'nunla "Mesih seviyesinde" bütün olmaya yürümeye kararlı olanlardır. Bu, hem kadim yazıların Sayılar kitabında o dönemde başlayan mana seviyesine yürüyüşe tarif oluşturmakta, hem de Mesih'in kurtarışını gönenmiş "mana talebesinin" yürüyüşüne tarif oluşturmaktadır.

Bütün bunların ışığında Sayılar kitabında, hem o zamana hem bu zamana hitap eder bir biçimde esas söylenilmek istenilen kişinin manevi manada ayağa kalkıp "sayılmayı" talep etmesidir. Yani bu yaratılma amacı olan "Suretsiz'e suret olma" amacı doğrultusunda Yaratan'a halk olmayı kabul etmenin işaretidir. Bu maddeden manaya, acılar yolundan mana yoluna yürüyüşte kararlı bir şekilde ayağa kalkmak anlamındadır.

Kadim dönemlerde sayım, yönetimlerin vergi kaynaklarını ve halkın ihtiyaçlarını tespit için yapılmaktaydı. Her dönemde olduğu gibi, o dönemde de bazı insanlar, vergi sorumluluğundan kaçmak için sayılmamayı tercih ediyorlardı. Sayılar kitabında ise kendi benliklerini aşarak mana yoluna çıkmış "mana talebelerinin" manevi manada bir anlamda Yaratan'a kaynak ve ihtiyacı olunan kaynak tespiti için hiç tereddütsüz öne çıktıklarını görürüz. Bu aslında her bir mana talebesinin "çöl tecrübesi" içinde tavrının ne olması gerektiğine işarettir. Bu "acılar yolundan" tamamen ayrılışın ve "mana yoluna" dahil olmanın kararlı tavrıdır.

DAHİL OLMANIN İKİ YOLU

İnsanlar genelde önlerinde olan iki yoldan birinin yönlendirişi altında bir gruba dahil olurlar. Bu dahil olmaya iki yoldan bir tanesi "belli sınırları olan bir sosyal yapı içinde yer almaktır". Aile buna güzel bir örnektir. Sınırlar burada oldukça nettir. Aile içinde herkes farklı düşünse bile, farklı şeyler yapsa bile "belli sınırları olan bir sosyal yapı içinde yer alan" bu aile fertleri bu ailenin fertleridir. Bu bağdan kopmak mümkün değildir. Kişiler doğumla, evlilikle belli sınırlar içinde olmadan ötürü bu gruba yani bir aile içine girerler ve ancak ölüm ve boşanma gibi belli bir sınır dahilinde bu gruptan dışarıya çıkarlar.

Bu dahil olmaya iki yoldan bir diğeri ise "merkezde temel bir hedefe sahip olan bir sosyal yapı içinde yer almaktır." Buna sanatseverler güzel bir örnektir. Merkezde temel hedefleri sanattır. Bu nedenle bir grup oluşturmaktadırlar.

Yaratan'a yürüyenler de doğal olarak bu iki yoldan bir tanesi olan "belli sınırları olan bir sosyal yapı" içinde olma yolundan hareketle bir grup oluşturmaktadırlar. Yaratan'a Mesih'in önderliğinde ve Ruh'un rehberliğinde yürüme "belli sınırları olan bir sosyal yapı içinde yer alma" durumudur. Bir ailede olduğu gibi böyle bir sosyal yapı içinde de farklı tecrübeler, farklı hissedişler, farklı seviyeler ve farklı hazlar olması oldukça doğaldır. Fakat bununla birlikte baş kahini Mesih olan evrensel mabette yer alan "mana talebesi", Mesih bedeni denilen görünmeyen büyük bir sosyal yapı içinde de yer almaktadır.

Burada görüldüğü gibi "merkezde temel bir hedefe sahip olan bir sosyal yapı" daha ziyadesi ile belli bir dinsel doktrin ya da mezhep kaygısı içinde bir araya gelmede ortaya çıkan bir gruba yoldur. Oysa evrensel mabede Mesih'i giyinerek dahil olma, "belli sınırları olan bir sosyal yapı içinde" yer alma ile söz konusudur. Bu aile olmada izlenilen yoldur. Yani biri "acılar yolu", bir diğeri ise "mana yolu" dur. Daha net söylemek gerekirse gerçek anlamı ile Mesih yolu "mana yoludur". Yani görünmeyen, içsel ama aynı zamanda evrensel bir mana ailesi olma yoludur. Oysa dinsel ve mezhepsel algılar üzerine oturtulmuş yollar, "merkezde temel bir hedefe sahip olan bir sosyal yapı içinde yer alma" yolu üzerinde kurumsal bir dahil olma algısına götürmektedir. Bu kurumsal algı da, dün olduğu gibi bu gün de manadan bahsedildiği halde bir türlü esenliğe yol olamamış bir çok kendi ile çelişkili ve çekişmeli yolları ortaya çıkarmıştır. Bir diğer anlamı ile ruhsallıkta "merkezde temel bir hedefe sahip olan bir sosyal yapı" yolu maalesef "acılar yoluna" kapı olmuştur.

Yaratan'a yürüyüşte Yaratan'ı edinme gayreti sanki nikah aracılığı ile bir aileye katılma gibidir. Bu doğal yollarla bir evrensel dahil olma eylemidir. Bu tam anlamı ile içsel bir edinimdir. Oysa kurumsal algıda dahil olma bir anlamda içe edinim değil, dışa edinimdir. Her ne kadar iki dahil olmada ilk bakışta bir fark yokmuş gibi bir görüntü söz konusu ise de, aslında madde ve mana arasındaki fark bu iki dahil olmada da kendini oldukça net bir biçimde göstermektedir.

Bütün bu açıklamalar ışığında Mesihi seviye, yürek seviyesinde tamamen kişinin manevi derinliklerine işleyen ve kişisel yaşamlarda filizlenen insan yaşamıdır. Bu insanın iki dahil olma yolundan bir tanesi olan "belli sınırları olan bir sosyal yapı içinde yer alma" yolunda kendini gösteren "mana yoluna" dahil olma halidir. Bu "acılar yolunda" parçadan yani kendi benliğinden hareketle bütüne, yani Yaratan'a hareketle "mana yoluna" dahil olma halidir. Bu dahil olma işlevinde, her ne denilirse denilsin, görünen kurumsal bir yapıya dahil olma değil, görünmeyen içsel ve evrensel bir mabede dahil olma vardır. Bu yapı, bu grup "yukarıdan verilme" ile "aşağıdan gayretle" bir araya gelen insan-ı kamillerin grubu, insan-ı kamillerin yoludur. Sakin, gösterişsiz, sessiz ama mana bağı ile birbirine bağlı ve "Suretsiz'e suret" olmada birbirini tanımasalar da bütünde bir olan "biz olalım" yoludur. Çünkü bu yol kararlılıkla sayıma davet edilenlerin, hiç tereddüt etmeden sayılma için ayağa kalktıkları, esas yaradılış gayelerine yürümeye çöle çıktıkları yoldur.

SORUMLULUK VE AYRICALIK

Sayılmaya davet edilenlerin gönüllü olarak bu sayıma katılmaları, aslında bu kişilere belli bir sorumluluğu da beraberinde getirmektedir. Çünkü sayılma kaynağı belirlemek ve değerlendirmek için aynı zamanda ihtiyacı belirlemek içindir. Bu literal anlamda böyledir. Ama bunun bir de mecaz anlamı vardır. Bu Suretsiz'e suret olma amacında yaratılmış olmanın farkındalığında ayağa kalmaktır. Dünyanın mana ihtiyacına kaynak olmak için, Adem seviyesi dediğimiz o yalnız benlik için alma arzusundan karşılıksız verme seviyesi olan Mesih seviyesinde, Işığa kanal olma yolunda ayağa kalkmaktır. Bu durum aslında Yaratan'ı edinme ve Mesih'te ve Ruh'ta "sevgi ve ihsan olma" vasfını giyinme ve gönenme durumudur.

Bu ifadelerin ışığında sayılmaya davet bir anlamda "sevgi ve ihsan" vasfını giyinmeye davettir. Bu davete layık görülenler de aslında Ruh'un rehberliğinde bu farkındalığa uyanan kişilerdir. Sayılar bölümünde "sayım" ile işaret edilen gerçek, Yaratan'ın sevgi ve ihsan vasfını Mesih'te giyinebilmeyi ve Ruh'ta bu vasıfta bir yaşamı yaşayabilmeyi edinebilme ya da edineme-me gerçeğidir. Yani kişi "ben için alma arzusu" yüzünden kaybettiği "Yaratan'la form eşitliğini" böylesi bir sayım çağrısında ya yeniden edinecek ya da tamamen kaybedecektir. Bu nedenle bu mana yolculuğuna niyet edip dar alanından, yani kendi Mısır'ından, kendi egosuna köle olduğu o firavun diyarından çöle çıkan iki nesil vardır. Bu nesilden biri gerçekten insanlığın mana ihtiyacına

cevap olacak, yegane Işığa kanal olacak olan Mesih'i içe edinip, gönebilenlerdir. Bu nesil maddeyi manaya dönüştürüp değiştirecek olan uzun çöl yolculuğunda vaat edilen o esenlik diyarı kıyılarına ulaşabilecek olan nesildir. İki nesilden ikincisi ise, "acılar yolunda" yani "yalnız kendi çıkarı için alma arzusu" ile başladığı bu mana yolculuğunda dönüp dolaşıp yine "acılar yoluna" gelecek olan nesildir. Bu dönüp dolaşıp aynı noktaya, başladıkları noktaya gelen nesil hiç bir zaman sayılmaya daveti bir sorumluluk ve ayrıcalık olarak görememiş ve göremeyecek olan nesildir.

Çıkış bölümü bize "dar alandan çıkabilme", "kendi firavunumuzdan yani "sadece kendi çıkarımız için almadan" kurtulma konusunda rehberlik eden bir bölümdür. Bir sonraki Levililer bölümü ise kurtuluş sonrasında yüreğin ıslahının ne denli zorlu olduğunu bize anlatmaktadır. Sayılar bölümüne geldiğimizde ise bu kez bu bölüm bizi hedefe kenetlemektedir. Çöl yürüyüşünü tamamlamak için kurtarıldığımız gerçeğini bize hatırlatmakta ve bu yürüyüşü tamamlayabilmemiz için bize gerekli olan her tür mana desteğini sunmaktadır. Kısacası "acılar yolu" her ne kadar alışkanlıklarımızın yolu ise, "mana yolu" bir o kadar alışamadıklarımızın yoludur. Zorludur, çünkü insanı esas yaratılmışlığının gayesine taşır. Zorludur; çünkü görünen üzerine görünmeyenin hakim oluşunu ilan eder.

Bütün bunların ışığında, "Yol'un dostu" yani "mana talebesi" bir anlamda "ihsan eden" olmaya davet edilmiştir. Çünkü kendisine ihsan edilmiştir. Yani karşılıksızlık ilkesinde "bol yaşam" verilmiştir. Bu içsel mana verisi de doğal olarak kendini dışarıya ışıtmakta ve kişiyi "ihsan eden" bir kişi seviyesine yükseltmektedir. Bu sayılan kişinin "Yol'a dost" olma gerçeğindeki sorumluluğudur. Karşılıksızlık ilkesinde veren olmak. Karşılıksızlık ilkesinde kaosu ıslah eden olmak. Karşılıksızlık ilkesinde "sonuç" değil "sebep" olmak. Bütün bunlarda "Yaratan'da yaratılmış küçük bir yaratancık" olma esası vardır. Bu da dolayısı ile "Suretsiz'e suret olabilme" demektir.

Burada yine literal manaya bakacak olursak, o dönemdeki sayımlarda sayılanlar hep mabet için sundukları destekleriyle Yaratan'a yürüyen kişileri ayakta tutanlar olmuştur-Çıkış 38:21-31. Bu literal mananın altında yatan anlam ise, sayılan kişilerin kendi kendilerine kilitlenmişliklerinde unuttukları varoluş nedenlerini onlara yeniden hatırlatmaktır. Benden BEN'e yolculuklarına yol, yoldaş olarak yardımcı olabilmeleridir. Çünkü bütün insanlık, bütün yaradılış Yüceler Yücesi'ne aittir. Bu nedenle Öz, Mesih'inde ve Ruh'unun açtığı yolda kurtuluşu "sevdiği dünyaya"sunmuştur. "Sevgi ve ihsan" Mesih'te biçimlenerek insanlığa sunulmuştur.

Bu sunuma kanal olmaya davet edilen "sayılanlar" ise, hangi inançta olurlarsa olsunlar bütün insan kardeşlerine "sevgi ve ihsan" ışıklarını sunmaya ayağa kalkmış olanlardır. Onlar karşılıksız aldıklarını karşılıksız verme sorumluluğuna ve ayrıcalığına davet edilmiş olanlardır. Ama bunun için her şeyden önce "kendi içsel taşlarını yontmaları" esastır. Çünkü ülkü mabedini inşa için her şeyden önce kişinin kendi taşını bu mabede uyumlu bir hale getirmesi esastır. Bunun için de taşın mabedin köşe taşı olan Mesih'e göre yontulması esastır. Zira Petrus da; "İnsanlarca reddedilmiş, ama Yaratan'a göre seçkin ve değerli olan diri taşa, Mesih'e gelin. O sizi diri taşlar olarak ruhsal bir mabedin yapımında kullansın"-1.Pet.2:4-5 diyerek bunun önemini vurgulamaktadır.

Sayılmaya davet edilmiş olan ve bu davete uyan "mana talebesinin" ilk sorumluluğu olan "karşılıksızlık ilkesinde verme" yani "ihsan", elbette "yukarıdan verileni alma" ile etkindir. Aksi takdirde "karşılıksızlık ilkesinde verme" kavramı "kendi çıkarı için alma" arzusu ile yer değiştirebilir. Bu oldukça önemli ve hassas bir durumdur. "Mana talebesinin" ikinci önemli sorumluluğu ise, sürekli "sonuç" yani hemen bir negatif duruma tepki gösteren olması değil, bunu olumlu anlamda bir fırsata çeviren olabilmesi yani "sebep" olabilmesidir. Bu aynı zamanda her kaosun üstüne yürüyebilmek ve kaosu ıslah edebilme yetkinliğini kullanabilmektir. Bu "mana talebesinin" bir anlamda hep olumsuz olanla sürekli savaşabilmesi anlamına gelmektedir.

Bu oldukça zorlu bir savaştır. Çünkü bu savaş, mana dünyasının görünmeyen güçleri ile ilizyonların üstüne yürümektir. Ve bu savaş çok yanılsamaların oluşturduğu ön yargılarla ve dar alan kavramının tetiklediği ve "kendi çıkarı için almanın" kışkırtmaları ile yapılan bir savaştır. Dar alan sonrası kurtuluşlarında bir anlamda denizi ve dağı aşanlar, şimdi ise çölde madde üstüne çıkmayı başarmak zorundadırlar. Çünkü bu ilerleyiş yolu onları hamlıktan pişmeye ve oradan da yanmaya taşıyacak olan yegane ilerleme yoludur. Bu yolda ne olursa olsun ilerlemeyi hedef edinenler, Suretsiz'e suret olmayı hedef edinenler, çölde yol alan iki nesilden biri olan hedefe ulaşmayı başarabilenlerdendir. Onları yepyeni bir diyar, yepyeni bir mana seviyesi beklemektedir. Bunlar hakiki "mana talebeleri" yani Mesih'i edinip gönenmiş olanlardır. Efendimiz "Beni seven buyruklarımı yerine getirir"-Yuh.14:15 demektedir. İşte bu hedefe varan nesil de bu buyruğun ışıklarında hareket etmektedir. Ve Mesih'in yaşamı ile öğrettiği gibi "maddeye ölür ve manada gerçekten Yaratan'a dirilir."

MANAYA ADANMIŞLIK

Kadim yazılar aslında görünenden görünmeye doğru bir mana çizgisini bize sunmaktadır. Görünen mabette işaret edilen Mesih'in seviyesini oluşturduğu bu muhteşem görünmeyen mabet, ancak bu çizgiyi içselliklerinde açabilenlerin dahil olduğu bir mabettir. Daha doğrusu sayılmaya davet edilenler ancak bu mana çizgisine olan adanmışlıklarında bu mabede dahil olurlar. Bu çizgiye adanmışlık sadece dahil olmayı değil, aynı zamanda mabede ait olmayı da beraberinde getirmektedir. Bu görünme-yen mabedin köşe taşı olan Mesih'in üzerinde, her bir manaya adanmış "mana talebesi" mabedi oluşturan bir taş olarak yerini alır. Ancak bu adanmışlıkta her bir mana talebesinin talebelik bilincinde "kendi taşını yontması" esastır. Yontulan bu taşın da, aynı zamanda bu görünmeyen mabette köşe taşı üzerinde yerini alabilecek şekilde yontulması oldukça önemlidir.
Önce görünende inşa edilen mabette yer alan bütün manaya işaretler, sonra Mesih'te görünmeze taşınmış ve görünmezde esas manalarına kavuşmuştur. Bu anlamda manaya adanmışlık, "benlik için alma arzusu" içine sıkışıp kalmış insanın, "karşılıksızlık ilkesinde vermeye" özgür kılınmış olmasıdır. Bu tarz bir adanmışlıkta sayılarak ayağa kalkma ve çölü yaşam içine dahil etme esastır. Çünkü bu yolculuğun sonuna odaklanmak, son noktanın ruhsal yolculuğun kendisi olduğuna odaklanmaktır. Yakup'un merdiveninin işaret ettiği görünen ve görünmeyen ya da üst ve alt arasındaki bağ işte bu odaklanmada devreye girmektedir.

Bütün bunların ışığında adanmışlık hayatı Yaratan'ı edinme hayatıdır. Yaratan'la form eşitliğini mantık üstü inançla yaşama indirgeyebilme hayatıdır. Böylesi bir yaşamda "kötü gören gözü kör etme" olgusu vardır. İnsanı "Yaratan sureti" olarak kucaklayabilme bir olmazsa olmazdır. Böylesi bir yaşam her olumsuzlukta kişinin "sonuç" olduğu bir yaşam değil, her olumsuzlukta kişinin "sebep" olduğu bir yaşamdır. Kısacası bu tür bir yaşama sahip olmak, olumluya dönüştürüp değiştirebilecek bir yaşama sahip olmak demektir. Her şeyden önemlisi manaya adanmışlık, "Yol, Gerçek ve Yaşam Ben'im" diyeni içe edinmede "Yol'a dost olmak", "Yol ile yollanmak", o ilahi çağrıya "evet" diyerek ayağa kalkmak ve sayılmayı kabul etmek demektir.

VE DOĞAL ÇOĞALIM

Manaya adanmışlık "Ruh'ta ve gerçekte" Yaratan'la bütünleşmeyi de beraberinde getirmektedir. Bu bütünleşmede cılız kişisel ışık, artık Yaratan'dan ışımaya dönüşüp değişmiş olmaktadır. Yani manaya adanmış kişi, bu adanmışlık yolunda esas kaynağa kanal olan kişidir. Dolayısı ile karşılıksız aldığı "sevgi ve ihsan" ışıklarını, yine aynı şekilde karşılıksız sunandır. Bu "üstün ışıkları" artık alta, aşağıya, manaya adanmış kişi ya da kişilerce çok daha hayatın içinden ışımaya başlar. Bu ışımanın yaydığı ışık sayesinde, "Işığa tanık"olanlar da elbette bir yolla ışığa yöneleceklerdir. Ve tamamen "Işığa çekilenler" ise elbette "Işığa kanal olma" yolunda Mesihi

seviyeye doğru adımlar atacaklardır. Bu doğal bir çekilim ve aynı şekilde doğal bir çoğalmadır da. Çünkü "Işık hep karanlıkta" parlamaktadır. Ve "karanlık ışığı alt edebilecek güçte değildir". Işığa kanal olmuş kişi
aslında "Suretsiz'e suret olma" noktasında esas "konuşan", yani insanı-kamil düzeyine ulaşmış olandır. Yukarıdan yani Yaratan seviyesinden uyandırılmış kişiler, aşağıdan uyandırılmayı bekleyen bir çok insan kardeşine "konuşan düzeyde" ulaşacak olanlardır. Bir başka deyişle ne olursa olsun dünyada, "acılar yolunda" yürüyen insan kardeşlerimiz bir yolla eninde sonunda "mana yolu" ışıklarını görecek, bazıları bu yola yönelecek, bazıları ise bu yola çekilecek, bazıları ise hala kendi benliklerinde yaşamaları gereken süreci yaşamaya devam edip duracaklardır. Ama esas olan "her diz çökecek, her dil diyecek" ilkesinde, "tüm insanlığı aydınlatacak olan ışığın" insanlığa sunulmuş olmasıdır.

Görüldüğü gibi "kalkıp sayılanlarla" ifade edilen, bu doğal çoğalıma, Işıkta Işık olmaya kalkıp sayılmış olanlardır. Onlar Yaratan'ın yaşamdaki en güçlü ışıklarıdır. Onlar, Mesih seviyesinin adeta Mesih'te mesh edilmiş olanlarıdır. Yaratılma yansıtma ile paraleldir. Yaratan düşünce ve işlev, o muhteşem yaratıcılığını zaten oldukça net bir biçimde evrene yansıtmış ve evrendeki bütün varlık üzerinde o muhteşem bilincini ışıtmıştır. Bu bütünlüğün içinde bir anlamda tamlığın ifşasıdır.

Bütün bunların ışığında "doğal çoğalım", Mesih talebesinin Işığa kanal olma halinde ve bu halin etkin işlerliğinde kendini göstermesidir. Çünkü ruhta ve gerçekte Yaratan'la bağ kurup bütünleşmenin ötesinde hiç bir ışıma ruhlara etki eden bir yansımada bulunabilecek değildir. Bu etkinlik yeni Yaşamın yaşamlarda yeşermesi, "sonsuzlukta dinlenme yolu" olan "mana yolunu" yaşamlara ışıtmasındandır. Bu ışımada, "acılar yolunda" yürüyen ve benliklerine endeksli insanların içine çekildikleri yol "bol yaşamın" yoludur. Bu nedenle "mana yoluna" çıkan kişi bir anlamda "kalkıp sayılan" kişidir. Ve "yukarıdan lütufla sunulan kurtuluşa, aşağıdan gayretle cevap" verme sonucu bu kişi mana yolu için ayağa kalkmış ve sayılmış olan kişidir. Doğal olarak bu Yaratan'a yürüyüş, hem çekileni hem de çekilen-den süzülen ışıklara gelenleri çeken bir yürüyüştür. Ve hep dediğimiz gibi bu yürüyüş, her zaman parçadan bütüne doğru bir birlik, beraberlik yürüyüşüdür.

VE DOĞAL SONUÇ

İbrahim'in yürüyüşünde hiç kuşkusuz "vaadin" sesi vardır. Vaat, yaratılanın Yaratan'ı fark edebilmesine işaret olduğu gibi aynı zamanda fark ediş sonrasında da bağ kurabilmesine yoldur. Bu "Yol'a uyumdur". Yola uyum söz konusu olduğu zaman da "vaatlerin işleyişi" devreye girer ve sonuç bereket, sonuç çoğalmadır. Bu bağlamda Sayılar bölümündeki "sayılma" olgusu, İbrahim vaadinin ne şekilde yerine geldiğine de güzel bir örnektir. Uyumun devamlılığı bütünleşmenin daha sağlıklı olmasına yoldur. Ve daha büyük gelişmelere kapıdır. Mesih İsa bu nedenle mana yolunda yürüyenlerin, mana talebelerinin "kendisinden bile daha üstün şeyler yapabileceğini" söylemiştir. Bu mana yolunda "gelişmenin, ilerlemenin" ne denli geniş olduğuna işaret etmektedir.

İbrahim'in yürüyüşünde bu "uyum yürüyüşü" oldukça nettir. Bu yürüyüş Avram yani "yüce baba" anlamındaki ismi, Avraham yani "çokların babası" haline dönüştürüp değiştirmiştir. O zaman bu ayağa kalkıp sayılma bir anlamda İbrahim örneğinde vurgulandığı gibi "tekten çoğa" doğru genişlemeye de sayılmadır.

III
HERKESE BİR YER

(Çölde Sayım 1:47-2:34)

Herkes kendi ordugahında, kendi sancağının altında bulunsun…sancaklarının altında, aile bayraklarıyla "buluşma çadırından" biraz ötede çepçevre konaklasın.
Çölde Sayım 1:52;2:2

İnsanın kendini kendine köleleştirdiği, o "benliği için alma" düzeyinden, yani bir anlamda o firavun diyarından kurtulması, kara ile deniz arasında sıkıştığı bir sırada, denize adım atması hiç kolay değildir. Ama elimizdeki kadim yazılara göre "hareket" her zaman kendi bereketini getirmiştir. Gerek İbrahim'in adımı, gerekse Musa'nın adımı, attıkları bu adımlardan hemen sonra adeta "üst dünyaların açılmasına sebep olmuş" ve iyiye, güzele doğru ileriye yönlendirilmişlerdir. Buradan şöyle bir sonuç çıkarmak da mümkündür; Yol'a uyum temelinde yürüyen "mana talebesinin" kararlı bir şekilde attığı adım suya bile olsa suyun yol olacağı kesindir. Efendimiz Mesih bu nedenden ötürü "hardal tanesi kadar imanı olanların dağı denize yürütebileceklerinden", esas anlamı ile önlerindeki engelleri ne yapıp yapıp aşabileceklerinden bahsetmektedir.

Mana yolu, bir çok acılar yolu yolcuları için adeta ulaşılmazdır. Bu görünmez manevi yolun önünde adeta aşılmaz engeller vardır. Ama kadim yazıların da ifade ettiği gibi, "suların yarılması" aslında bu aşılmaz engellerin aşılabilir olduğuna işaret etmektedir. Bunun için her ne durumda olursa olsun ve her ne şekilde olursa olsun "mana yoluna" adım atmak temeldir. Böyle bir adım, hareketlilik, bizi "benlik için alma arzusu" üzerine yükseltecek ve bir çok aşılmaz gibi görülen engellerin de mucizevi bir biçimde ortadan kalkmasına yol açacaktır.

Bu önemli bir aşamadır. Bir anlamda "adım" sözcüğünün içeriğinde bulunduğumuz yerde olmak ama içselliğimizde ilerleme anlamı bulunmaktadır. İşte bu aşama firavun diyarının ötesinde yer alan, aşılamazları aşmaya adımların atıldığı çöl aşamasıdır. Bu aşamada aslında üstle altın bağ kurduğu, birleşip, bütünleştiği ve bir arada hareket ettiği bir durum söz konusudur. Dar alanın yani kendi içselliğimizdeki dar alanın terkinde Yaratan bilincinin yaşama indirgenebilmesi söz konusudur. Bu elbette belli bir süreç gerektirmektedir. Ve çöl tecrübesine dayanabilme ile bağlantılıdır. Çünkü Yaratan'a paralel bir yaşam ister istemez bir noktada dünyaya zıt bir yaşamı da beraberinde getirecektir. Ve doğal olarak dünyaya yakın bir yürekle mana yoluna çıkanlar tükenmişlik sendromu ile ancak bir yere kadar dayanabileceklerdir. Oysa çöl, dayanma gücünün sürekli devre-de olması ile aşılabilecek olan uçsuz bucaksız bir alandır. Çöl tecrübesinde kişi, yürek tahtındaki kendini kendine köle kılan benliğini ve benlik için alma arzusunu tahtan indirme mücadelesi içindedir. O taht, "Suretsiz'e surete" dönüşüp değişene kadar da kişi, vaat edilen o bir olma diyarına varabilecek değildir. Gönül Mesih olunca, yani Adem seviyesi dediğimiz o "benlik için alma arzusuna tabi yaşamını" tamamen terk ettiğinde, artık kişi vaat edilen o manevi topraklara, düzeye geçmiş demektir.

Bu zorlu bir yolculuktur. Bir yanda tükenmişlik tehdidi, bir diğer yanda dayanma gücü, adeta kişiyi rüzgarda savrulan yaprak haline getirmektedir. Ama bu durumda Mesih'in kurtarışında Ruh'un rehberliğine doğmuş Mesih talebesinin kararlılıkla ayağa kalkması, hedefe doğru kararlı bir biçimde yürüyeceğinin bilincinde olması, bu bölümün bize aktardığı sayılmak için ayağa kalkmanın gerçekleşmesidir. Zorlu anlar, mecaz anlamda söylemek gerekirse yukarıya bakma zamanlarıdır. Yukarısı aslında her şeyi yaratan o üst bilinçtir. Mesih İsa bu nedenle talebelerine öğrettiği duasına "Göklerdeki Babamız" seslenişi ile başlamaktadır. Burada "Baba" o her şeyin başı olan ve bir an-lamda varlığı tohumlayan ilk sebeptir. İşte her şey o ilk sebep O'lan o kaynağın içinden adeta fışkırmıştır. O kaynak "gökler" sözcüğü ile ifade edilmeye çalışıldığı gibi bilinç algısı üstü bir olgudur. O zaman o kaynağa yönelmek, ilk başlatıcı sebebe gidip, o ilk sebepten hareketle yaşama yeniden hareket etmek demektir. İlk sebebi, o kaynağı görebilmekse aslında "mana derinliğinde vaat edilen toprakları" görebilmek ve "algı ötesi verilerini" fark edebilmek anlamındadır.

Bu farkındalık hali de metinde bahsedilen ayağa kalkma hali ve sayılma halidir. Yalnız bu hal, "ruhta fakir olmakla" yani "eksikliğin farkında olmakla" işlerlik kazanan bir haldir. Çünkü eksiklik farkındalığı tamlık için kişinin harekete geçmesine neden bir haldir. Harekete geçme hali ise, kişinin evren içinde bir yerde olduğunun farkındalığını beraberinde getirmiş olacaktır. Bu manada sayılmak için ayağa kalkma durumunda daha da nettir. Çünkü kişi burada "Suretsiz'e suret olma için yaratılmış olması" farkındalığında yaratılmışlığının amacına da sahip çıkarak evrendeki yerini belirlemektedir.

İnsan öyle ya da böyle cevherden kopmuş bir küçücük parçadır. Ama cevherden kopan küçük bir parça dahi hala özün o bütün muhteşemliğini yansıtmaktadır. Fakat bunu algılamak dar alanın dışına çıkmak, esas vaat edilen toprakların farkına varmak ve kararlı bir biçimde ayağa kalkıp bu vaat edilen topraklara doğru kararlı bir biçimde yürümeye adım atmakla söz konusudur.

SAYILANIN OLMASI GEREKEN YER

Kadim yazıların ilk bölümü olan Yaratılış kitabı bizi Yaratan farkındalığına uyandırmaktadır. Bu farkındalık sonrası kişinin sonunda dar alanından çıkmasının gerekliliği ise, kadim yazıların ikinci kitabı olan Çıkış kitabında dile getirilmektedir. Bütün bu anlatımlarda anlatılmak istenilen hep "acılar yolundan mana yoluna doğru" ilerleyişin nasıl olacağı konusudur. Üçüncü kitap olan Levililer kitabında ise, Yaratan farkındalığında dar alanından çıkabilen insanın yaratılma amacına uygun bir yaşamı nasıl edinebileceği anlatılmaktadır. Ve şimdi üzerinde çalıştığımız dördüncü kitapta yani Çölde Sayım kitabında ise böylesi zorlu bir yürüyüşte kararlılığın önemine işaret edilmektedir. Ayrıca tükenmişliğin düşme getirebileceği, dayanma gücünün ise kişiyi esas olması gereken noktaya taşıyacağına vurgu yapılmaktadır. Kısacası kadim yazılar bize farkındalık, kendi rahat alanını terk, Işıkta ışığa kanal olma, kararlılık gibi ancak Efendimiz Mesih ile tamamlanacak olan "mana yolunun" bütün atılması gereken adımlarını ve bu adımları atarken karşılaşılabilecek zorlukları anlatıp durmaktadır.

Çölde Sayım bölümünde çölde yürüyen halk, ait oldukları kavimlerin bayrakları altında "buluşma çadırının" yani Mişkan'ın etrafında yer almaktadır. Bu gerçekten de önemli bir ayrıntıdır. Bir anlamda her bir "mana talebesi" de "mana yolculuğunda" kadim metinde anlatıldığı gibi aslında kendi yerini hep "buluşma çadırının" etrafında, kendi ait olduğu kavmin bayrağı altında, yine içrek olarak değerlendirirsek kendi karakterinde, kendi kültür ve algı düzeyi içinde bir halka oluşturma durumundadır. Eğer bu mana yolu, Efendimiz Mesih'in kurtarışında tamamlanacaksa bu yolculuğun arka planı da yine bu kadim çizgideki yönlendirişlerin doğrultusunda olmalıdır. Bunun olması demek ise, Yaratan'la bağ kurmanın her bir Mesih talebesi için yeni yaşamının tam merkezinde yer alması anlamına gelmektedir. Kısacası Yol'a dost Yol dostları, evrendeki yerlerini

hep Yaratan'a göre belirleme durumundadırlar. Zaten bu olmazsa olmazdır. Çünkü Mesih talebesi için zaten Mesih bilinci, kurtarışı dışarda değil ama içerdedir. Bu birlikteliğe Kelam, "Immanuel" yani "Yaratan bizimledir" ifadesini kullanmaktadır. Yani metinde "buluşma çadırı" etrafında oluşturulan o halka, talebenin de yeni yaşamını yüreğindeki Mesih'in etrafına oturtmasında kendini göstermektedir. Ve bu şekilde bir içsel halkanın oluşması da Mana talebesinin evrende olması gerektiği yerde olmasını sağlamaktadır. Bu yere gelen talebe doğal olarak Yüceler Yücesi gibi "kendi sınırlı dünyasında" yaşamda karşılaştığı her tür "kaosu ıslah eden" bir kişi olmaya başlar ve en ufak bir sorunda hemen olumsuz olmak, sonuç olmak yerine hep o sorunu olumluya yani sebebe çevirmeye gayret eden olur. Kısacası sayılanın olması gereken yere gelmesi sayılanı Yaratan'da aktive eder.

Evren varlığı içinde boş alanı olmayan ama belli bir algı yanılgısı içinde bize boş görünen muhteşem bir mabettir. Bu muhteşemlikte görünmeyen görünenden kat be kat büyük ve görkemlidir. Ama sorun algıların ve görebilmenin darlığıdır. Çöl yolculuğunda çöl tecrübesine çıkan "mana talebesi" ise, Mesihi seviyede aslında mana derinliğine göre farkındalığında görebilendir. Kadim yazılarda Musa ve Harun "İsrailliler (Yaratan'a yürüyenler) kendi sancaklarının altında, aile bayraklarıyla Buluşma Çadırından biraz ötede çepeçevre konaklasın"-2:2 sözleri ile yönlendirilmektedirler. Kalkıp sayılan yani insan-ı kamil olma yolunda Yaratan'a yürüyenler için yer, "buluşma çadırının" biraz ötesidir. Bu konaklama mekanıdır. İlerlerken de Yaratan'la bağ için yegane kanal olan "buluşma çadırı" ile ilerlemek konaklandığında da yine "buluşma çadırına" göre yer belirleyip o noktada yer almak Yaratan'a yürüyenler için yaşam gerçeğidir.

Yaşam acılar yolu ve mana yolu teması üzerine oturtulmuş iki perdelik bir tiyatro oyunu gibidir. İlk perdede öncelikle "benlik ve benlik için alma arzusu farkındalığı" vardır. Bu Adem seviyesi olarak da isimlendirebileceğimiz seviyedir. İkinci perdede ise "karşılıksızlık ilkesinde verme" devreye girer. Bu Ruh'un yürekte işlemesi iledir ve Mesih'in kurtarışının yüreğe alınması ile işlerlik kazanır. Bu durum Yaratan'a yani Suretsiz olana suret olma durumudur. Kısacası bu iki perdede her yaratılmış insan esas olanı ifşa yani yansıtabilmek için en alt seviyeden, düşmüşlük seviyesinden başlamaktadır. Ama esas çağrısı Yaratan'da yaratıldığı o esas başlangıç noktası, Aden noktasına geri dönmesidir. Bu nokta gelinen noktadır ve dönülmesi gere-ken noktadır. Bu oyunu iki perde haline sokan ise Mesih'in ölümü ile ölmek ve dirilişi ile dirilmek anlamında yeni doğuşu yaşama edinmektir.

SAYILANIN HEDEFİ

Her şeyden önce Yaratan'ın yaratılana vaadi nettir. Bu vaat İbrahim'in "kendi hayrı için kendinden çıkmasına" neden olan vaattir. Bu vaat "Ben sana Yaratan, sen Bana yaratılan yani halk olacaksın" sözleri üstünde yükselen bir vaattir. Bu vaadin itiş gücünde Yaratan'a yürüme vardır. Ve bu yürüyüş önünde "Yaratan yaratılanın tek Yaratanıdır" şeklinde tek bir slogan bulunmaktadır. Bu temel gerçek üzerinde yaratılmış olan aslında yeryüzünde asla yalnız değildir. Fakat sorun "acılar yolunda" yani hep kendi rızası için alma arzusunda insanın yalnız olmadığını bir türlü fark edememesi sorunudur. Bunun tek nedeni ise "acılar yolundaki" insanın sürekli olarak yalnız kendi dünyası ile meşgul olmasıdır. Ancak bu meşgul hal içinde kişinin kendini sınırlı ve tatminsiz hissetmesi bazen kişiye evren ve evrendeki yeri hakkında bazı önemli sorular sordurabilmektedir. İşte bu anlar farkındalık için büyük fırsat anlarıdır. Çünkü bu soruları sormaya, neden yaratılmış olduğunu sorgulamaya başlayan in-san, belki farkında bile olmadan Yaratan vaadi ile karşılaşabilir. Daha doğrusu Yaratan vaadinin ışıkları o kişinin yüreğinde Ruh'un rehberliğinde ışımaya başlayabilir.

İnsan için esas önemli olan budur; yani "O esas her şeyin kaynağı ile bir noktada karşılaşabilmek ve O'nunla yeniden bütünleşebilmek". Çünkü insanın varlığı zaten o kaynaktandır. Mesih İsa, bu kaynakla insan arasında kendi ifadesine göre "Yol, Gerçek ve Yaşam" olarak yer almaktadır. Çünkü yüzyıllar ardından günümüze ulaşan ve tek bir çizgi üzerinde ilahi kollektif bilinçte yer alan o muhteşem vaat, Yaratan ve yaratılan arasında Mesih İsa'nın yüreğe edinilmesiyle tamamlanır. O temel vaat "antlaşma çocuğu" olan Mesih talebesinde tamlığa ulaşır. İşte bu durum her şeyin kaynağı ile bir noktada karşılaşan insanın O'nunla yeniden bütünleşebilmesidir. Bu bütünlük "Baba ve Ben biriz" prensibi içinde bir bütünlüktür. Ve parçadan bütüne dönüşüm ve değişim yoluna çıkan kişi için "çöl tecrübesi", ışık olma ya da olmama alanında denenmeleri de ister istemez beraberinde getirir. Burada esas olan kişinin geldiği kaynağa geri dönmesidir. O kaynağa dönüşünde de "görünmeyenden görünene ışıtması gerekeni" tam olarak edinmesi çok önemlidir. Çünkü yaratılış amacı gereği edindiğini ışıtacak olan da yine bu kaynağa dönüşü yapan Mesih talebesidir. Ama daha önce de dediğimiz gibi Işığı ışıtabilme her şeyden önce Işığı kaynağından alabilmekle mümkündür. Işığı yakalayabilmek de kap oluşturmak, gönülde, içte, yürekte bir arzu oluşturabilmekle mümkündür. Işıkla kap bir araya geldiğinde sonuç "Oğul" yani "Mirasçı"dır. Mesih'in yürek tahtına oturması bir inancın doktrini değil, kişinin kendi içselliğini "kendi rızası için almaktan", "karşılıksız vermeye taşımasıdır".

Musa'nın kendi sözlerinde bu tarz bir hal içinde olduğu görülmektedir. Önderliği böylesi bir gerçeğin üzerinde yükselmektedir. Yani bir anlamda Musa önce kendisi kalkmış ve ayağa kalkması, Yaratan'da harekete geçmesi ile sayılmışlardan ol-muştur. Böyle yapmakla da uyandıran olmuştur. Bu nedenle Musa, "çöl tecrübesinin" içsel dönüşüm ve değişim için önemli olduğunun bilincinde ve Yaratan'ı edinme için bir olmazsa olmaz olduğunun farkındadır. Musa'nın algısında varılacak nokta vaat edilen topraklar değil, bu yürüyüşün engin ve keşfedilmesi istenilen, aynı zamanda vaat edilen mana derinlikleridir. Burada yazıya dökülüp anlatılanların içinde yer alan yerler önemli değildir. Önemli olan burada anlatılanların içinde keşfedilmeyi bekleyen mananın derinliği, mananın boyutudur.

Yaratan'ı edinmek, evrenin tek hakimi o muhteşem düşünceyi, küçücük benliklere sığdırmaya kalmak gibi bir zırdelilik değil, aksine O'nu, Mesih'inde ve Ruh'unda "sevgi ve ihsan olma" vasıfları ile içe indirgeyip bu vasıfları elden geldiğince içe edinebilmektir. Mesih İsa, bu gerçekleri bütün insanlığa anlatmak ve insanların Suretsiz O'lana suret olmalarını etkin kılmak için kendini ortaya koymuştur. Bu oldukça derin bir hayat gerçeği ve öğretişidir. Sadece yaşamakla algılanılabilecek bir yaşam gerçeğidir. Bu yaşam gerçeğini bir takım ilahiyat terimlerini ezberlemekle içe alabilmek ya da Yaratan'ın "sevgi ve ihsan olma" vasıflarını içe indirgeyebilmek mümkün değildir.

Musa, bu nedenle Çıkış bölümünde, "Eğer varlığın bize eşlik etmeyecekse bizi buradan çıkarma"-33:15 demektedir. Görüldüğü gibi Musa için de önemli olan, o vaat edilen diyarlar, madde değil, esas Yaratan'ın antlaşmasında Yaratan'ı edinmiş olmaktır. Bir anlamda Musa da Anadolu ozanımız Yunus gibi Yüceler Yücesine "bana Seni gerek Seni demektedir".

MERKEZİ BİR HEDEFE DAHİL OLMA

Yaratan'a yürüyenler "sınırlı olmalarından ötürü" diğer bütün Yaratan'a yürüyenlerle birlikte Mesih'i giyinmişliklerinden ötürü bir Mesih bedeni oluşturmaktadırlar. Bu bedende olmak demek "dahil olmak" demektir. Bu dahil olma, "antlaşma çocuğu olma" farkındalığıdır. Antlaşma çocuğu olmak Yaratan'ın "sevgi ve ihsan" vasfını algılayabilen olma demektir. Bu da, bu kişilerin "Yaratan'la form eşitliği için" (sınırlı oldukları anlayışı içinde) yola çıkmış olmaları anlamına geldiği gibi aynı zamanda "merkezi bir hedefe sahip olmaları"anlamına da gelmektedir. Mesih İsa'nın karşılıksızlık ilkesinde (lütfunda) bize sunulmuş mana yolunda olmak, dahil olmanın ne

kadar geniş anlamını bize getiriyorsa, "sevgi ve ihsan" vasfını algılayabilen olarak "Yaratan'la form eşitliği için" yol almak da, bize dahil olmanın daha bir hedefe kenetlenmiş halini getirmektedir.

Sınırlar içinde olma belli bir inanç, iman ve uygulamaları temeli üzerinde durma demektir. Mesih'in lütfunda kurtulmuşluğu algılama ve hayata indirgeme çoğu zaman oldukça geniş bir algı alanında algılanır. Bu geniş algı alanı çoğu zaman içe işlemeyen, yaşam üretmeyen adeta çelimsiz yüzeysel algıdan öteye gitmez. Oysa yukarıda bahsettiğimiz "merkezi bir hedefe sahip olma, dahil olma" Yaratan'ı esas içselliğimize indirgeme gibi daha derin bir algıya işaret etmektedir. Bu söyleme göre dünyamıza baktığımızda genel olarak şöyle bir görünüm vardır; dünyamızda var olan herhangi bir inancın, herhangi bir geleneği içinde, bu geleneğin herhangi bir koluna ya da mezhebine dahil olma çoğu zaman bir çok insan kardeşimiz için geniş anlamda, oldukça yüzeysel dahil olmadır. Ama bahsettiğimiz şekli ile ise yani "merkezi bir hedefe dahil olma" şeklinde bir yaklaşımla dahil olma ise, Mesih'i yürekte açarak, iman ve inanç pratiğinde, Yaratan'la form eşitliğinde olmaya dönüşüp değişmektir. Bir diğer deyişle "Suretsiz olan Yaratan'ın iyi, güzel bir çok vasfını edinerek O'na suret olmayı" yaşam edinebilmektir. Esas olan budur. Çünkü Efendimiz Mesih İsa'nın kurtuluş müjdesinde "Mesih'i içe alma" gibi bir temel öğretiş vardır. Bir öğretiyi zihne almak, çağlar içinde sürekli değişip gelişen bir doktrini, bir öğretiyi öğrenmek ve bu öğretileri tekrar edip durmak "mer-kezi bir hedefe dahil olmakta" etkin değildir. Orada Mesih'in esas içrek, içte açılan "bol yaşam" öğretileri değil, insanların sürekli yorumları ile bir yumak haline gelmiş ve Mesihi seviyeden oldukça uzaklara gitmiş öğretiler vardır. Esas olan Mesih'le bir beden olup Mesih bedenini oluşturmak ve "Baba" yani "ilk başlatıcı sebep Öz ile" bir olabilmektir.

İBADETİN ROLÜ

"Belli sınırlar içinde olma" ve aynı zamanda "merkezi bir hedefe sahip olma" aslında "kalkıp sayılmış olma" durumudur. Yani sorumluluğu yüklenme sorumluluğudur. Bu sorumluluğu yerine getirebilmek de ancak "mana yoluna" çıktıktan sonra sürekli dönüşüm ve değişimle Yaratan'a yürüyebilmektir. Bu ancak "devşirme direnci" dediğimiz birbiri ile çekişen iç değerlerimizin bir arada belli bir kararlılık ve denge prensibi içinde işleyebilmesi ile mümkündür. Bu işleyişle Yaratan'a yürüyebilmek ise "buluşma çadırına" yakınlıkla yani "buluşma çadırı" ile bağ kurmakla mümkündür. "Buluşma çadırı" ile bağ, Yaratan'ı Mesih seviyesinde, Ruh'un yönlendirişinde içte açmak demektir. Bu dönüşüm değişim sürekliliğinde her gün biraz daha Mesih'e dönüşüp değişerek, Yüceler Yücesi ile Ruh'ta ve gerçekte bütünleşmek demektir. Bu ibadettir.

Bütün bunların ışığında ibadet aslında bir iç çalışmadır. Hem kişisel, hem de "yolun dostu" olan diğer insan kardeşlerle bir araya gelmede oluşan "belli sınırlar içinde olup, aynı zamanda merkezi bir hedefe sahip olma" gayretidir. Yukarıdan verileni kişisel ve toplu olarak karşılayabilmek ve içe alıp yaşama indirgeyebilmektir. Bu bir anlamda mana yolu üzerinde bize açılan her tür "mana teorisini" pratikte yaşamlarımızda açabilmedir. Mesih İsa'nın yaşamı ile ortaya koyduğu "kurtuluş müjdesinde" açıkça görüldüğü gibi, o Yüce O'lanı kendisinde yansıtan ve aynı zamanda O'na yürüyenleri de kendi varlığında bir mana bedeni olarak bir bütün kılandır. Mana yolu talebeleri de, Mesih'i yüreklerine edindiklerinde mana anlamında Mesih İsa ile bütünleşirler ve Mesih'in bedeni denilen o görülmez "mabedi" oluştururlar. Burada gözle görülmeyen Mesih bedeni, Yaratan'a yürüyen samimi Mesihilerin oluşturduğu bir mabet ortaya çıkmaktadır.

Çöl yürüyüşünde "buluşma çadırı" nasıl Yaratan'a yürüyenlerin merkezinde yer almaktaysa, "Yol Talebesi" de (Mana ya da Mesih talebesi) içsel "buluşma çadırını" yaşamının merkezine kurmak durumundadır. Yani "Mana talebesinin" yaşamı "buluşma çadırı" etrafında

sürmelidir. Bütün bu içsel ve dışsal bütünle kucaklaşmış yaşam hareketliliği hep ibadet kapsamındadır. Fakat bu elbette düşüncenin Mesih düşüncesi olması ile mümkündür. Yaratan'la Mesih'inde ve Ruh'unda "buluşma çadırı" adeta insan eksikliğini titiz bir dokuyuşla tamamlama mekanıdır. Ama burada kişiselliği toplumsallığa taşımak oldukça önemlidir. Bütün bunların ışığında bir anlamda ibadet, Mesih İsa'nın kurtarışı ve inayetinde ve Kutsal Ruh'un rehberliğinde tamlığı, "Yaratan'a suret olmayı" (Suretsiz'e suret olmayı) "aramak", "sormak" ve "dilemek" anlamında karşımıza çıkmaktadır.

MERKEZDEKİ HEDEF

Hiç kuşkusuz merkezdeki hedef Yaratan'ı edinip Mesih'i giyinmek ve ilahi yaşam gayesini içselliğimizde açmak ve Ruh'un yönlendirişinde bir yaşam sürdürebilmektir. Bu "merkezi hedefte yürüyüş" ise sağa sola sapmama gibi önemli bir sorumluluğu da yaşamımıza getirmektedir. Bu nedenle "yol dostları", "mana talebeleri" bir araya gelmekten asla vazgeçmemelidirler. Bu bir araya gelme durumunda her ne kadar sosyalleşme gibi bir arka plan olsa da, bir araya gelmemizdeki esas neden varlığımızın nedeni olan esas kaynağa daha yakın olmak ve daha samimi bir bağ kurabilmek olmalıdır. Yoksa doğal haliyle dünyada zaten milyonlarca insan kardeşimiz hep sosyalleşme arayışında bir araya gelip durmaktadırlar. Merkezi hedefe yürüyen Mesih talebeleri de eğer özellikle sosyalleşmek amacıyla bir araya geliyorlarsa o zaman yaradılış gayesine yürüme ve bu gayeyi bütün insanlığa anlatma gibi bir durum elbette kendiliğinden ortadan kalkacaktır. Bir araya gelmemizdeki esas sebep nedir? İşte bu soru ve bu sorunun cevabı bu nedenle çok önemlidir. Çünkü esas merkezi hedef bu sorunun cevabına bağlıdır. Bu sorunun da önünde yer alması gereken bir soru daha vardır. Bu soru "Varlığımızın esas gayesi, esas hedefi nedir?" sorusudur. Aslında bu sorununun cevabını net bir biçimde vermek "bir araya gelmemizdeki esas sebebin de ne olduğunu" belirleyecektir. Bu nedenle gerçekten çok önemlidir. Belirleyici ve önemlidir.

Evrende her bir zerre Yaratan'ın o muhteşem düşüncesindendir. "O'ndan başkası yok" söylemi üzerinde, merkezde (yaşamın temelinde) esas "Olanı" edinip O'nunla bütünlükte bir hayat sürmek bütün hazların kaynağıdır. Bu kaynaktan fışkıran ise "sevgi ve ihsan" kelimelerinin işaret ettiği içsel tatmindir. Bu iki kelimede "karşılıksız verme" ilkesinde sevgi Efendimiz Mesih'te içimize nakşedilen Mesih seviyesi ve sürekli karşılıksız iyiye güzele yönlendiriş ve fırsatların sunumu ilkesinde ihsan ise Saran Işık Kutsal Ruh'tur. Bu iki kelime yani "sevgi ve ihsan O'lan" aslında "O'dur". Hedef bir başka deyişle; "O'nu bu iki kelimede özetlenen vasıflarında yani Yaratan'ın "sevgi ve ihsan vasıflarında, kendi vasıflarımıza hatta zerrelerimize kadar işleyip bu durumu dışarıya yansıtabilmemizdir".

MERKEZE GÖRE HAYAT

Sayılar bölümüne göre, "buluşma çadırını" merkezde tutarak Yaratan'a yürüyüş bir yaşam prensibi olarak sunulmaktadır. Burada ayrıca Yaratan'a yürüyenin bu yürüyüşü kendi karakteristik özelliklerine göre yerine getirmesi de oldukça net bir ilke olarak bize sunulmaktadır. Bu "buluşma çadırını" merkeze koyan yürüyüş biçimi Mesih bedeninde ayağa kalkıp sorumluluğu almış yani Mesih talebeliğine soyunmuş ve bir "mana talebesi" olarak yerini belirlemiş kişi içinde çok önemli yaşam öğretileri içermektedir. Bunlardan biri "Mesih talebesinin yaşamının tamamında Yaratan'la hep form eşitliğinde (Aden bahçesindeki insan misali) olmasıdır. Bir diğeri ise "mantık üstü bir inanç edinimi ile üst akla" her zaman tutunmasının "bol yaşamına" temel kaynak olacağıdır.

Böyle bir yürüyüşte "buluşma çadırının" merkezde yer alması oldukça önemli iki konuya işaret etmektedir. Bu iki konudan biri, Mesih talebesinin yaşamının her anında Yaratan'la "form eşitliğinde" olabileceği ve bir diğeri ise "mantık üstü bir inanç edinimi ile üst akla" tutunabileceğidir.

Bu bölümdeki kadim anlatıma göre ise, "buluşma çadırı" etrafında dikdörtgen bir biçimde yerleşmeleri de oldukça ilginçtir. Burada verilmeye çalışılan mesaj ise, Yaratan'la birlikte yürüyen bütün İsrail oymaklarının merkeze bakış ve yakınlık açısından her birinin ayrı bir değerlendirmeye tabi olarak yerleştikleridir. Yani bir diğer deyişle, her bir oymak bulunduğu konumda Yaratan'dan ötürü bulunmaktadır. Ve bulunduğu yerde o yere göre önem taşımaktadırlar.

Bu görünüme bir mana talebesi olarak bakacak olursak, Mesih'le birlikte Yaratan'a yola çıkan "mana talebelerinin" her birinin bulundukları seviyede önemli bir yeri vardır. Ve bulundukları yerde Saran Işık Ruh'un rehberliğinde bulunmaktadırlar. Merkezde Mesih İsa'nın kurtarışı ve Müjdesi bulunmaktadır. Ve elbette "buluşma çadırı" Mesih'in kurtarışında, görünmeyen mabeti oluşturan yani bir diğer deyişle Mesih bedenini oluşturan bütün "mana yolu" talebeleridir. Yani bu metinle bize sunulan bütün işaretleri bir arada okuduğumuzda "kalkıp sayılan", daha doğrusu "denizi aşıp, dağa tırmanıp, çöle inen" Yüceler Yücesi ile bütünleşme yolunda yol alan "Mesih talebesi" artık Yüceler Yücesi önünde önemli bir yer teşkil eden, önemli bir yeri olan kişidir. Hem de her bir "Yol Dostu" ile birlikte, farklı farklı algılarda, anlayışlarda, seviyelerde de olsa yine de Her Şeye Kadir O'lan'ın önünde önemli bir yeri vardır.

Yaratan'la, Mesih İsa'nın kurtarışını gönenip bağ kuranlar, bir diğer deyişle "Suretsiz'e suret" olma anlamında "Yaratan'la form eşitliğine" dönüşüp değişenler, onlar yaşamlarını "merkeze göre" düzenleyenlerdir. Yürekte işleyen Kutsal Ruh'un uyandırmasında, harekete geçip "ayağa kalkanlardır". Bu ayağa kalkışta da bu kez bu uyandırılmışlar, yani Mesih talebeleri artık diğer insan kardeşleri için uyandırma görevi ile sorumludurlar. Ama önce ve daima kendileri talebe olduklarını hiç unutmaksızın.

VE BULUŞMA ÇADIRI

O günün buluşma çadırı manada bize büyük bir örnek teşkil etmektedir. Bu çadır, Adem seviyesinden Mesih seviyesine, ruhun manevi hac yolculuğu sırasında Mesih'le bütün oluşturma noktasıdır. Yani saran ışığın yürekte açtığı nokta, Mesih'in gönlü teslim alması içindir. O çadırda buluşma, sürekli bir buluşma olduğu sürece eksiklik tamlığı bulacaktır. Bu tamlık Yaratan'ın "sevgi ve ihsan" vasfındadır. Bir diğer deyişle, bu Mesih'te biçimlenme demektir. İşte bu biçimlenme de merkez artık kişinin içinde temellenmiş olacaktır. Buluşma çadırı Yaratan'a yürüyen için o gün neyse bu gün de "mana derinliğinde" aynı anlamda Yaratan'la bütünleşmeye buluşma çadırıdır. Buluşma çadırının varlığında insan, Yaratan'ın suretine dönüşme yolunu daha da kolay aşabilme durumundadır. Özellikle Mesih'in kurtarış müjdesinin ilanı ile başlayan Mesih çağı, buluşma çadırını Yaratan'la bütünleşme çadırına dönüştürüp değiştirmiştir. Bu anlamda bu çağda insanlık çok daha şanslıdır. İnsanlık "her bir diz çökecek, her bir dil diyecek" gerçeğinde Yaratan'a yürüyüşe davetlidir. Ve bu yolculukta dışarıdan içeriye doğru herkesin bir yeri olduğu kesindir.

IV
ÇÖL YÜRÜYÜŞÜ

(Çölde Sayım 10:11-36)

RAB'bin Dağı'ndan ayrılıp üç günlük yol aldılar. Konaklayacakları yeri bulmaları için RABbin antlaşma sandığı üç gün boyunca önleri sıra gitti.
Çöl. Say. 10:33

Bizler, bize ihsan edilmiş olan bütün evren sisteminden her gün keşif yoluyla öğrendiğimiz gibi, diğer insan kardeşlerimizin deneyimlerinden de çok şeyler öğreniriz. İnsan kardeşlerimiz ister "mana yolunda" olsunlar, isterse "acılar yolunda" olsunlar yine de yaşamları ile bizlerin sürekli olarak bir şeyleri keşfet-memize yardımcıdırlar. İnsanlar öncelikle yalnız kendileri için alma arzuları içinde kayıptırlar. Zaman zaman bu kayıp halleri içinde kendilerine ışıyan ışığı görenlerin farkındalıkları bazılarının mana yoluna yönelmelerini sağlamaktadır. Bu yönelme adeta Musa ile denizi aşan İsrail gibi bu farkındalıkta "mana yoluna" yönelenleri, o ilahi dağın etrafına getirmekte ve belli bir süreçte yükselişlerine yol olmaktadır. Bu yükselişte doğal olarak "manaya talebe" olanları dağı aşmaya ve Yaratan ile bütünleşmeye doğru zorlu bir yürüyüşe çıkmalarına neden olmaktadır.

Böylesi bir içsel yolculuk "nereden geliyorum ve nereye gidiyorum" şeklinde her insanın sorduğu soruya oldukça içrek ve deneyimsel bir cevaptır. Kısacası söylemek gerekirse bu bölümler sadece bir halkın yolculuğunun öyküsü değil, bu içsel yolculuğumuzunda içrek anlatımıdır.

O TEK BİR ADIM

Aslında yaşamda ister içsel olsun isterse dışsal her tür yeniye ulaşmak hep esaslı bir tek adım sonrasındadır. Evrenin yaratılış anı öncesindeki şekilsizlik, karanlık ve boşluk yani kaos, tek bir adım sonrası aydınlığa dönüşmüş ve kaos ıslah olmuştur. O hemen hemen bütün dünyanın yakından bildiği Adem ve Havva öyküsünde, Adem ve Havva "alma arzusunu kendi istemleri doğrultusunda kullanmayla" yani yine tek bir adım atmakla büyük bir düşüş yaşamışlardır. Ve Nuh, tek bir adımla, bir tekne inşası ile varlığını ve çevresini tufan gibi dehşet dolu bir yaşam kaosundan kurtarmıştır. Ve İbrahim de yine tek bir adımla o hepimizi Yaratan'a geri götürecek olan "mana yolu" kapısını açmıştır. Ve Musa tek bir adımla deniz gibi büyük bir engeli yalnız kendisine değil, kendisi ile beraber yürüyenlere aştırmıştır. O tek adım, ruhsal açıdan baktığımızda gerçekten çok ama çok önemli bir adımdır.

Gerçek bir niyetle gönülden istemek ve niyet edip adımı atmaya başlamak hedefe koşmaktır. Ama çoğu zaman gönülsüz istekler ya da sonucu tam hesaplanmamış adımlar bizi hep yarı yolda bırakacak olan adımlardır. Kadim yazılarda gördüğümüz gibi çöl tecrübesinde (Yaratan'a yürüyenlerin) bir kısmı vaat edilen toprakların yakınına bir türlü erişememişlerdir. Çünkü muhtemelen doğru dürüst bir "dua bina"(arzu) edememişlerdir. Belki içsel olarak cılız bir istem oluşturabilmişlerdir. Böyle bir istemle yürüyüşe başlamışlardır. Ama bu cılız istekleri hiç bir zaman yüreklerinde Yaratan ışığını tam olarak edinebilmeleri için yeterli olmamıştır. Bu nedenle bir çokları "Mesih yolunun" o muhteşemliğini fark ederler ve hatta hemen "Yol'a dahil olurlar". Bu onlar için yepyeni bir yaşamdır. Ama ne yazık ki, "kendi çıkarları için alma arzularına" Mesih'le ölmeyi yani bedel ödemeyi bir türlü yaşamlarına kabullenemezler. Yaratan'da Mesih'i gönenerek "karşılıksız ilkesinde vermeyi" bir türlü içselliklerinin doğasına indirgeyemezler. Bu da onların yarı yoldan dönmelerine sebep olur. Adeta kenara düşmüş tohum gibi olurlar.

Çölde Sayım bölümünde anlatıldığı gibi, çölde birinci nesil İsrail (yani Yaratan'a yürüyenler) gerçekten bunu istemişlerdir. Ama sorun, bu arzularının doğrultusunda bu arzularını yerine getirebilecek bir yürek hazırlığı, bir kap hazırlığı yapamamış olmalarıdır. Yani arzularını karşılayabilecek bir itiş gücü, ışığı karşılayacak bir alanı bir türlü oluşturamadıkları için arzuları kaybolup gitmiş ve kendileri de hüsrana uğramışlardır.

İkinci nesil ise; yine kadim yazıların çalıştığımız bu bölümünde okuduğumuz gibi, "dilemiş, yürekten talep etmiş, niyet etmiş ve bu güçlü iç taleple yürüyüşe başlamıştır" ve elbette bu itiş gücünde de arzulanan o diyara ulaşabilmişlerdir.

Burada birinci nesil de, ikinci nesil de aslında yürüyüşe oldukça büyük bir arzu ile ve sevinçle başlamışlardır. Fakat yolda ilerledikçe bu iki grup arasındaki fark da kendini göstermeye başlamıştır. Bize "çöl tecrübesi" çalışması ile verilmek istenilen ders de tam bu noktada kendini göstermektedir. Demek ki, bir arzu oluşturup mana yoluna çıkmak ilk başlangıçta oldukça kolay gibi görünmektedir. Ama işin aslı sürecin nasıl değerlendirileceğindedir.

Arzu ve arzu ile birlikte devreye giren niyet bizi hedefe doğru hareket ettirmektedir. Mana yolunda da olan budur. İlk anda bir çok arzular ve getirdiği niyetler bizi ilizyon bir hareketlilik haline de taşıyabilirler. Oysa bizi esas sona kadar taşıyacak olan "arzu, kap ve ışığın" süreç içinde iyi bir biçimde birlikte hareket etmeleridir. Gönülden arzu oluşturup, tam bir niyetlilik hali ile mana yolunda yürüme kararlılığı bizi Mesihi düzeyin doruklarına çıkaracak ve bizi Yaratan'la form eşitliğine getirmiş olacaktır. Böylesi bir hareketlilik halini sadece ilizyon bir arzu ile karşılayan ve böylesi bir itişi karşılayabilecek bir kap oluşturamayan kişi içinse bu hal bir ölüm halinden başka bir şey olmayacaktır. Bir başka deyişle böylesi bir çöl yürüyüşü aslında tabir uygunsa "ölüm yolculuğundan" başka bir şey değildir.

Aslında böyle bir yolculuk Yaratan yönlendirişinde ve Musa öncülüğünde başlamıştır. Başlangıçta herkes oldukça mutlu ve umutludur. Bu içsel algıda deniz aşılmış, dağ aşılmış ve çöle varılmıştır. Bu yolculuk bir diğer taraftan bizim dünya yolculuğumuza da işaret etmektedir. Bu yolculuğa başlama noktasında da mutlu olmak ve umutlu olmak esastır. Fakat sonradan çıkan sorunlar bu tabloyu oldukça değiştirmiştir. Burada sorulması gereken soru bu sorunların neden çıktığı üzerine olmalıdır. Bu sorunun cevabı aslında nettir; sorunların esas kaynağı kişinin "benlikle" "Yaratan sureti olma" olgusu arasında sıkışıp kalmasıdır.

Ozon tabakasının delinmesi buna güzel bir örnek teşkil etmektedir. Bu tabakanın delinmesi Yaratan'ın oluşturduğu bir sorun değil, insanlığın kendi alma arzusu kaynaklı doğayı kirletmesi ile alakalıdır. Sistem kendi içinde kendini sürekli yenileyip işleyen bir sistemdir. Ama insanlar hırsla sürekli olarak tükettikleri için üretim yapma gayreti içinde olmalarından ötürü doğayı kirletmeyi ve dolayısı ile ozon tabakasını da delmeyi becermişlerdir. Dolayısıyla sorunlar da böylece ortaya çıkmışlar ve çıkmaya da devam etmektedirler.

Hem maddede hem manada yolculuk bir bakıma Yaratan'dan Yaratan'a yolculuktur. Bu bağlamda insanlığın yürüyüşü de bu hat üzerindedir. Suretsiz'e suret olmak için yaratılmış insan kendi benliğine sıkışıp kalmışlığında düşmüş insandır. Yürüyüşünde düşmüştür. Oysa yürümek için yaratılmıştır. Yaratan'dan Yaratan'a. Bu döngü hayat döngüsüdür. Bu nedenle Tora'yı tamamlayan Mesih İsa'nın kurtarışında düşmüş insanın yeniden esas yaratılma gayesine yani Suretsiz'e suret olmaya dönüşüp değişmesi gerçekleşmektedir. Bu tam ifadesi ile "kutsal yaşam haccı" ya da "yürüyüşüdür". Bu yürüyüşü alt başlıklarda şöyle değerlendirmemiz mümkündür:

1. YARATAN MERKEZLİ YÜRÜYÜŞ

Dünya içinde yaşam aslında "Öz'ün", bir başka deyişle yaşamın fışkırdığı kaynağın dışında bir yaşamdır. Öz'ün farkındalığı "Öz'den" ayrı, dışarıda, uzakta yaşanan yaşamı da elbette etkileyecektir. Çöl'de Yaratan'a yürüyen halk bir anlamda bunu kendi yaşamlarında tecrübe etmişlerdir. Yürüyüşleri boyunca hep "Öz'den" uzak olduklarını fark etmişlerdir. Yüceler Yücesi Yaratan'a yürümeye yola çıkanlar olan İsra-el'i köle oldukları diyardan, Mısır'dan (dar alandan) çıkarmıştır. Bu Efendimiz Mesih İsa'da tamamlanmış muhteşem içsel kurtarışın adeta bir ön bildirgesidir. Mesih İsa'da bütün insanları kendi içsel Mısır'ından yani "dar alanından" kurtarmak için gelmiş ve kendi-sini yüreklerinde açanları "çöl tecrübesi" üzerinden o esenlik diyarına

yönlendirmiştir. O diyar "kurtla kuzunun" bir arada oturduğu muhteşem esenlik diyarı ya da hiç bir kavramla açıklanamayacak olan "sonsuzluk" diyarıdır. Fakat bize lütufla sunulan "denizi ve dağı aşma" olgusu sonrası o sonsuzluk diyarı için "gayretle dar kapıdan geçme" yani "çöl tecrübesi" esastır. Mesih'teki lütuf bize karşılıksızlık ilkesinde kendi Mısır'ımız içinde köleliğimizden bizi "mana yoluna" kavuşturmuştur. Ama bu kurtuluşun gönenilmesi esastır. Gönenmek için ise "çöl tecrübesi" adeta bir olmazsa olmazdır. Çünkü dar alan madde ile belirgin ve sınırlıdır, kurtuluş ise mana ile sınırsızdır. İşte bu ikilinin zıtlığında ise Yaratan merkezli yürüyüş önemlidir. Yoksa çekişme ve çelişki Mesih'le bol yaşamı oldukça zorlu kılacaktır.

Yaratan'a "mana yolu" ile yürümek, Saran Işık Ruh'un yüreği aydınlatması ve Mesih'in yüreği fethi ile yani ışığa ait yeni bir kimliğin oluşması ile söz konusudur. Bu yürüyüş ölüme kadardır. O zaman bu yolculukta "manevi manada henüz eve varmadığını" hissedenlerle "kendini ev konforu" arayanlar arasında hep büyük bir uçurum olacaktır. Bir başka deyişle yaşam, bakış açısı, hissediş, çalışma, ibadet ve hizmet gibi bir çok konuda hep mutlulukla başlamış yolculuk, bütün getirileri ile mutlular ve mutsuzların da ayrılmasına yol oluşturmaya başlayacaktır.

Kadim yazıların bu bölümündeki anlatımından da anlaşılacağı gibi, böyle bir çöl yürüyüşünün aslında öncüsü olan her şeyin sahibi O'landır. Bir diğer deyişle Yaratan böyle bir yürüyüşün merkezidir. Yazılarda yer alan "buluşma çadırı", "ahit sandığı" gibi bütün sembollerin merkezde yer alması hep bu esası irdelemek içindir. Çöl tecrübesinde sayılmaya, ayağa kalkıp "ben de varım" diyen bütün İsrail boyları yürüyüşleri sırasında kamp kurduklarında "buluşma çadırını" ve "ahit sandığını" kampın en orta yerine yerleştirmektedirler. Bütün bunlarla bize verilen kollektif ilahi bilinçten akıp gelen mesaj nettir. Yüceler Yücesi ister hareketlilik, isterse hareketsizlik anlarımız olsun yaşamımızın hep merkezinde yer almalıdır. Bu Yaratan merkezli yürüyüş bize bütünlük algısı verecek ve aynı zamanda Mesih'in bütünde tamlığını bize taşıyacaktır. Bir başka açıdan bu durumu ifade etmek gerekirse bizler Mesih İsa'ya dönüşüp değiştikçe, Ruh'un yönlendirişinde kurtuluşumuzu yaşamlarımıza gönendikçe Yüceler Yücesi daha da bir yaşam merkezimizde yer alacak ve Mesih'le bizde açılan "bol yaşam" çöl tecrübesinde "Yaratan merkezli yürüyüşümüz" olacaktır.

Yaratan merkezli yürüyüşün sembolü olan "buluşma çadırında" sadece Yaratan buyruğu olmadığı gibi, sadece bir arada bir ayin yapma durumu da yoktur. Burada üstten gelen buyruk doğrultusunda yine üstte bir istem oluşturma, bir başka deyişle "dua bina etme" söz konusudur. Aynı zamanda üstte oluşan istem doğrultusunda, bu kez "dua bina eden" kişi yönlendirilmektedir. Yani manevi manada yukarıdan uyandırış, aşağıda gayret ve yeniden yukarıdan uyandırışla adeta kalbin kanı yönlendirişi gibi kişi de Yaratan tarafından yönlendirilmektedir. Bu yönlendirişi edinen Yaratan'a yürüyen kişi, "sevgi ve ihsan O'lanı" Mesih'inde ve Ruh'unda kendisinde "sevgi ve ihsan olma" eylemi ile edinerek esenlik diyarına doğru sağa ve sola sapmadan ilerlemeye başlar. Efendimiz Mesih İsa'nın *"Beni seviyorsanız, buyruklarımı yerine getirirsiniz"-Yuh.14:15* ile kast edilen bu şekilde Yaratan merkezli bir yürüyüşü Mesih talebesinin yaşamının merkezine yerleştirmesidir.

2. SÜREKLİ BİR MÜCADELE YÜRÜYÜŞÜ

Bu çöl yürüyüşünde İsrail'in bir çok içsel deneyim edindiği bir gerçektir. Ama bu gerçekle birlikte böyle bir yolculuğun "sürekli bir mücadele gerektiren bir yolculuk" olduğu da bir başka inkâr edilemez gerçektir. Bu Mesih talebesinin hayat biçiminin ne olacağına güzel bir işarettir. Yani o güne göre gelecekte, bu güne göre ise şimdi bir Mesih talebesi için, Mesih İsa'nın lütfu ile edinilen "yeni yaşam", sürekli bir mücadele yürüyüşüdür. Bu elbette fiziksel anlamda söylenilmemektedir. Bu ruhsal anlamda kişinin kendi nefsine ölme gayreti sonucu ortaya çıkan bir mücadeledir. Bu kişinin henüz kalıcı anlamda esas evine, Öz'e ulaşamamış olmasından kaynaklı

bir uyum ve uyumsuzluk mücadelesidir. Dışarda olmanın getirdiği bir mücadeledir. Yaratan merkezli yürüyüşte olduğu gibi, sürekli bir mücadele yürüyüşünde de hep "iki nesil" olacaktır. Bu iki nesilden biri, "acılar yolunda" oldukları halde "mana yolunu" deneyimleyen ama bu yolda yürümeyi bir türlü başaramayanla-rın neslidir ve bir diğeri ise "acılar yolundan" Mesih'i içselliklerine giyinip "mana yoluna"çıkanların neslidir.

İsrail boylarının kalkıp sayılmaları, "kararlılıkla yürüyüşe hazır olmaları" ve kendi bayrakları, karakterleri altında, kendileri için ayrılmış olan yerlerde kamp kurmaları, sürekli olarak bize konuşup durmaktadır. Buna göre, "sonsuzluk diyarına" çağrılmış olan her milletten, her dilden, her kültürden Mesih talebelerinin her biri, aslında Yaratan önünde önemlidir. Çöl yolculuğunda bu talebelerin her biri ayrı ayrı bir "mana değeridir". Işığın mirasçıları, Işığın çocuklarıdır. Her biri kendi yerinde, mesleğinde, kültüründe, yaşam değerlerinde önemlidir. Yaratan'a yürüme gerçeğinde her bir Mesih talebesi, "yüceltme ve haz alma" olgusunda kutsal yolculuğunu sürdürecek olandır.

Bu yolculukta karşılaşılan her bir zorluk, her bir engel, mücadele gerektiren her bir durumda aslında karşı duracak olan yine metinlerin anlatımında işaret edildiği gibi "Işıklar Babası'dır". "Ben Olacağım gibi O'lan" İsmi ile kendini tanıtan Yüceler Yücesi, kendisini yürüyüşün merkezine alanı "başlangıç ve son O'lma" gerçeğinde Kendi merkezine alacaktır. Musa bu nedenle *"Ya RAB kalk düşmanların dağılsın"*diye haykırabilmektedir. Diğer tarafta Yaratan'ın yön göstermediği yani sembolik manada sandığın durduğu anlarda ise Musa'nın haykırışı *"Ya RAB, binlerce, on binlerce İsrailliye dön"*şeklindedir. Bu ifade Yaratan'a yürüyen binlere, onbinlere Yüce O'lan'ın dönmesini isteme talebidir. Bu dönüşü de şöyle açıklamak mükündür; zorluklar kaostur. Kaos zamanı, manevi olarak harekete geçme zamanıdır. Ve kişi böylesi kaos anlarında bir anlamda bütün kainatla hareket halindedir. Bu nedenle doğal olan neyse, yapılması gereken neyse Yaratan'ın "sevgi ve ihsan vasfı" edi-nimi ile hareket ederek kaosun üstüne yürümek esastır. Bütün evren, bütün sistem tıkır tıkır işlemektedir. Bu Yaratan'ın muhteşem işleyişinin en güzel göstergesidir. İşte bu işleyişte de görüldüğü gibi aslında bir anlamda Yaratan yaratılış için mücadele etmektedir. Islah anlarında ise yapılması gereken kişinin içselliğine dönüp eksikliklerini tespit etmeye gayret etmesidir. Bu bir anlamda yine yürekteki Mesih'i daha da esaslı bir biçimde içe edinme için bir fırsat olacaktır.

Kainat, beden ve mana alemi kendi içinde muhteşem bir sistematikle çalışıp durmaktadır. Böylesi harika bir sistemde görüldüğü gibi "kişi için mücadele eden" her şeyin sahibi Yüceler Yücesi'dir. Ve dolayısı ile varlığı varlıktan çok düşünen yine her şeyin sahibi Yüceler Yücesi'dir. Zaten bu sebepten ötürü o her şeyin sahibi "kişiyi kendinde bırakmamak için" Mesih'inin kurtarışını Ruh'unun rehberliğinde kişiye sunmuştur. Bu Suretsiz'e suret olmak için yaratılmış olan insanı çevreleyen bir var oluş olgusudur. Bu olguda var oluşu irdeleyen Mesih talebesi için bu olgu kaos anında esenlik, ıslah anında ise farkındalık anlamına gelmektedir. Bu durum bir tarafta gururu kırıp, bencilliği silecek diğer tarafta kişinin içselliğine işlenen Mesihi özelliklerin dışa yansımasına yol açacaktır. Sevgi ve ihsan sistemi aslında insana bağlanmış bir sistemdir. Yaratanın sürekli karşılıksızlık ilkesinde verme sistemi olan bu iki sistem, insanın manevi uyanıklılık halinde ve talebiyle işleyen bir sistemdir. Bu hareketlilik hali sırasıyla dilek, niyet, hareket ve hedef yani sonuç şeklindedir. Bir diğer şekli ile bu sistem yukarıdan uyandırma, aşağıdan gayret ve yine yukarıdan bereket şeklinde bir döngü içinde işlemektedir. Bu hareketlilik hali "dua bina etme" halidir. Bu hal Yaratan'la birlikte, O'nun Ruh'unda ve Mesih'inde aşkla, şevkle ve zevkle birliktelik halidir. Bu hal Yara-tan düşünce ve işlevi ile bizi edinime taşımaktadır.

3. TEMELLİ BİR HUZURA YÜRÜYÜŞ

Çöl yürüyüşünde İsrail'in edindiği bir diğer önemli tecrübe ise bu yürüyüşün bir gaye yürüyüşü olduğudur. Bu yürüyüş Yaratan'da Yaratan'a yürüyüştür ve madde içinde manada yürüyüştür. Madde içinde olmasından ötürü de oldukça zorlu bir yürüyüştür. Çünkü her şeyden önce "benlik farkındalığın keşfi" ile yoğrulmuştur.

Bu bağlamda bu yürüyüş sanki yukarıdan aşağıya ve aşağıdan da yukarıya doğru bir döngü yürüyüşü gibidir. Uydu yayınının farkındalığı ancak uydu anteninin edinilmesi ile söz konusudur. Aynen bunun gibi yaratılış bir maddi yansıtma alanıdır. Bu alan olduğu için Yaratan'ın yaratıcılığı fark edilmektedir. Adeta küçük parçalar halindeki ruhlar birer hücre misali yaratılmışlıkta bir arada bir bütün olarak bir insanlık bedeni oluşturmaktadırlar. Her bir ruh tam bir suret olana dek yani alıcı ve yansıtıcı olana dek bir madde beden içinde doğumdan ölüme yürümektedir. Bu bir anlamda kaynaktan kaynağa yürüyüştür. Kaynağa yürüyüş Mısır'da benlik farkındalığında benlikten kurtulmak ve Mesih'te esas kişide olması gereken benliğe ulaşmakla mümkündür. Bu ulaşılan nokta aslında vaat edilen o ma-nevi manadaki esenlik diyarıdır. Yani "arzuların tam ıslah" ol-maya başladığı noktadır bu ulaşılan nokta. Çünkü bu noktadan sonra ulaşılacak son nokta, o "en son büyük ıslah" noktasından başka bir yer değildir. O noktada Yaratan'la bütünleşme noktasıdır.

Yürüme bir farkındalık olduğu gibi, maddenin önüne çıkan bir çok engelle de doludur. Ve bu engeller insana bir çok içsel ve dışsal yaralar, bereler ve acılar anlamına gelmektedir. Hele hele Yaratan'a doğru bir mana yürüyüşü yapılıyorsa. Yürümenin farkındalığı bütün bu acıların olmasında kendini göstermektedir. Vaat edilen o esenlik diyarı sınırlarına gelen ikinci nesil İsrail bu gerçeği tecrübe etmiş olanlardan oluşmaktadır. Büyük resmi daima göz önünde tutan "mana talebeleri" için günlük kaoslar, sorunlar, acılar, karanlık durumlar bu yürüyüşü esasına taşıyacak ve esas anlamını verecek olan önemli duraklardır. Çünkü bunların farkındalığında Efendimiz Mesih'in kurtarışı ve öğretişleri doğrultusunda talebe çöl tecrübesi ya da yürüyüşü ne kadar zor olursa olsun sonunda kendisine vaat edilen o muhteşem esenlik seviyesine ulaşacaktır.

ÇAĞRILANIN ÇAĞRISI

Bu bölümde anlatılan her şey aslında insanın maddeden manaya yolculuğundan başka bir şey değildir. Bu çizgi üzerinde özel vahiy, insanı "acılar yolundan" Mesih'in sunduğu bol yaşama yani "mana yoluna" sürekli çağrıda bulunmaktadır. Bu bir geri dönüş çağrısıdır. Yaratan'la form eşitliğinden kopmuş ve bütünden parçaya düşmüş olan insan aslında esas yaratılma gayesine, parçadan bütüne çağrılmaktadır. Doğal olarak bu çağrıda "sevgi ve ihsan O'lanın" sureti olan insan Mesih'i gönenmesi ile "sevgi ve ihsan olan" olmaya davet edilmektedir. Bu ışığın gönülden, çıkarsız, beklentisiz, bütün insanlığa "sevgi ve ihsan olarak" ışımasıdır.

Musa, belki de bu nedenle kayınpederine şöyle seslenmektedir; "RABbin bize vereceğim dediği yere gidiyoruz.. bizimle gel, sana iyi davranırız..Çünkü RAB İsrail'e iyilik edeceğine söz verdi (yani Yaratan'a yürüyene)…lütfen bizi bırakma! Çünkü çölde konaklayacağımız yerleri sen biliyorsun. Sen bize göz olabilirsin. Bizimle gelirsen, RABbin yapacağı bütün iyilikleri seninle paylaşırız"-Çölde Sayım 10:29-31

Buradaki söylem günümüz müjdeci anlayıştan oldukça farklı bir söylemdir. Musa kendisi gibi inanmayan kayınpederini bir anlamda olduğu gibi, sırf bu yoldaki edinimlerin bereketin-den mahrum kalmaması için yanında istemesi oldukça ilginçtir. Burada Musa, o Yaratan'dan akan ve daha sonra Efendimiz Mesih'te tam olarak anlam bulmuş "sevgi ve ihsan" vasfında kendini oldukça net bir biçimde göstermektedir. Daha da ötesi Musa kayınpederinin gelmesi için "yalvarmakta" ve "olduğu gibi kimliği, bilgeliği" ile gelmesini istemektedir. Oysa günümüzde çoğu zaman "müjdecilik" adeta herkesin aynı kalıba girmesi tarzında algılanmaktadır.

Çöl yolculuğu kolay değildir. Bu yolculuk Yüceler Yücesine dönüşüp değişme yolculuğudur. Yaratan sureti olma yolculuğu ya da bir başka deyişle Mesih'i tamamen yaşama edinme yolculuğudur. Gönlün Mesih İsa ile vaat edilen düzeye taşınması bu yolculuğun esasıdır.

Zira Musa vaat edilen topraklara girememiş ancak uzaktan o toprakları görebilmiştir. Musa düzeyinde çölün nasıl aşılacağı, "Acılar yolundan" yani "benlik için alma arzusundan", karşılıksızlık ilkesinde verme yolu olan "mana yoluna" nasıl yürünüp geçilebileceği anlatılmakta ve bu yolun tecrübeleri bütün yüreklere aktarılmak istenmektedir. Mesih düzeyinde ise, vaat edilen topraklara yani bu manevi manadaki esenlik diyarına geçebilmek için öncelikle bu mana diyarının sınırında nefse ölmenin gerekliliği ve "yeni yaşama" dirilişle "bol yaşamı" edinme yüreklere sunulmaktadır. Mesih'le yaşam vaat edilen esenlik diyarında gerçek içsel İsrail'de yaşamak ve yüreği gerçek anlamda Yeruşalayim kılmak demektir. Ve orada Mesih'le Yüceler Yücesi'nin birlikteliğinde "Kutsalların Kutsalı" bölümünde yüz yüze gelebilmek demektir. Bu Yaratan'ı sonsuza dek yüceltmek ve O'ndan haz almak demektir. Bu antlaşmanın "Suretsiz'e suret" olanda tamamlanması demektir.

V
ÇÖL FIRTINASI

(Çölde Sayım 11)

Halk çektiği sıkıntılardan ötürü yakınmaya başladı.
Çölde Sayım 11:1

Özellikle "dini seviyelerde" olan bir çok kişi için "yakınma" pek de sakıncalı bir davranış olarak görülmemektedir. Çünkü bir çok dindar kişi için önemli olan sonuçtur. Hedefi vuramadığı yani günah işlediği bir çok konuda, bir takım dini öğretiler doğrultusunda kişi bağışlama dileyecek ve bunun sonucunda da kendini iyi hissedecektir. Oysa burada esas sorun kişinin,"sadece kendi çıkarı için almasıdır". Aslında esas olması gereken o şahsın bu durumdan pişmanlık duymasıdır. Fakat bunun yerine kişi "kendisi için almayı sürdürebilecek" oldukça aldatıcı bir ortam yaratmayı tercih etmektedir. Kısacası sebep ve sonuç bağlamında esas sorunun içsel kaynağına bir türlü ineme-yen insan sürekli olarak kendini olumsuz ve kötü sonuca taşıyıp durmaktadır.

Böylesi bir taşıma durumunun en önemli aracı da maalesef bu pek de sakıncalı olarak görülmeyen "yakınmadır". Yakınma, büyük ve kötü bir alışkanlık olarak adeta insandan insana bir virüs gibi atlar durur. Eğer başından fark edilip bu halin önüne geçilmezse bu tavır kişinin farkında olmadan manevi manada kan kaybetmesine ve hatta yine manevi manada ölümüne sebep olabilecektir.

YAKINMA VE SONUÇLARI

Deniz ve dağ ve sonrasında çöl "mana yolunun" zorlu rotasıdır. Ve bu elbette "mana yolcusu" için de oldukça zorlu bir yoldur. Bu yolu zorlu kılan bir başka unsur da kişinin "acılar yolunda" edindiği yaşam deneyimlerini sürekli olarak bu zorlu "mana yolculuğuna" taşıyıp durmasıdır. İşte bu durum yakınmanın da temelini oluşturmaktadır. Oysa bu yolculukta gelinen noktaya kadar gösterilen gayret, insanın kendisi ile zıtlaşabilmesine de yol açmış ve Yaratan ışımasına doğru daha da gayretle yönelmesine sebep olmuştur. Bu kişinin kendisi ile zıtlaşması, maddeyi itmesi hiç de kolay değildir. Çöl denilen o manevi hal durumu da zaten bu noktada başlamaktadır. Geçmişin dar alandaki deneyimleri, manada ilerlemenin geniş alana doğru yönlendirişi zaman zaman kişiyi bir ileriye bir geriye doğru savurur durur. Yakınma da bu savrulmalar esnasında devreye girer.

Böylesi bir iki tarafa çekilme "üst akla sahip olmanın" önemini de bize göstermektedir. Böyle bir zıtlaşma ve gerilim ortamında kişinin kendi başına devam etmesi oldukça zordur. Yalnız başına devam etme, yakınmayı şiddetlendirecek ve sonunda kişinin kendi kendini tüketmesine yol açacaktır. Üst akla sahip olma ise, bu tüketme olgusunu ortadan kaldıracaktır. Yakınan Yaratan'a yürüyen halk ile Musa'nın bu halka önderliğinde bu bahsedilen durumun örneğini görmek mümkündür. Bir "mana önderinin" önderliği yakınmanın getirebileceği bütün olumsuzlukları ortadan kaldırabilecek ve kişiyi "mana yolu" hedefine doğru kenetlemiş olacaktır. Yaratan'a yürüyenler için Tora tamamlanmadan önce bu üst aklı açığa çıkaran Musa'dır. Tora'yı tamamlayan kurtarıcımız Mesih İsa'dan sonra ise artık "üst akıl" Mesih İsa'da içselliğimize ışımaktadır.

Musa seviyesi Işık ışımalarının kişiye henüz ulaşmaya başladığı seviyedir. Mesih İsa'da bizim içselliğimize ulaşan seviye ise artık "Baba ve Ben Bir'iz" seviyesidir. Bu seviye Mesih İsa ile Işıklar Babası'nın bütünde bütün oluşturduğu ve bu bütüne bizim de dahil olmamızın gerçekleştiği seviyedir. Bütün bu anlatımlara göre o zaman "çöl yakınmaları", zorlu mana yolu yürüyüşünde ortaya çıkacak olan yakınmaların tamamını içeren yakınmalardır. Bu yakınmalar da ya "kendi geriye doğru çekilmelerimizin akıntısında sürekli zorlanıp durmamıza yol olacaktır, ya da "gerçek anlamda Mesih İsa'ya tutunmayla" bu yakınmalar bizde farkındalık uyandıracak ve bizi manevi manada "vaat edilen" o sonsuzluk içindeki haz diyarına taşıyacaktır. Elbette bu içsel bir ilerlemenin de işaretidir ve bu ilerleme bir açıdan artık yüreğin yakarışı olacaktır. O zaman "yakarış" bizi ileriye taşıyacak olan bir slogan, "yakınma" ise geriye özlemdir. Biri yani "yakınma" "sadece çıkar için alma arzusunun dar alanı" bir diğeri yani yakarış ise "bütünden geleni karşılıksızlık ilkesinde sunma arzusudur" .

YAKINMANIN TÜKETME GÜCÜ

"Derken, halkın arasındaki yabancılar başka yiyeceklere özlem duymaya başladılar"-4.a Yakınma, hem maddi ve hem de manevi yaşamımız üzerin-de oldukça olumsuz etkiler oluşturmaktadır. Sadece yakınan kişiyi değil, çevresini de etkiler. Her şey "benlik için alma arzusunun" tatminsizliği ile başlar. Geçmişin sönük ve cılız ışıkları bir çok zaman geleceğin parlak ışıklarını gölgeler. Bu gölge "yakınma" gölgesidir. Bu "gölge" oldukça tüketici bir gölgedir. Çünkü kişi bu gölgenin etkisi altına girdiğinde Yaratan'ı edinme yolundakini hazzını anında yitirir. Bu da kişinin mana anlamındaki yükselişini durdurur. Sonra da aşağıya doğru çeker.

Yaratan'a yürüyüş esnasında daha önce de dediğimiz gibi iki nesil söz konusudur. Bu nesillerden biri yolda tükenen nesildir. Diğeri ise oldukça samimi bir biçimde yola devam eden ve vaat edilen topraklara ulaşan nesildir. Tükenen nesil hiç kuşkusuz hep Mısır özlemi yani "kendi çıkarı için alma arzusunun" diyarı olan dar alanı bir türlü aklından çıkaramayan nesildir. Hep geçmişin özlemi ile yanıp tutuşmuştur. Bu nesil hiç bir zaman dönüşüp değişime kendisini açmamış ve anlık heyecanlarla bir güruh yönlendirişi ile hareket etmiştir. Diğer nesil ise yola adanmış ve kendini hedefe kenetlemiş olan nesildir. Böyle bir nesil elbette Yaratan'ın ışığına göre yönlendirilmiş ve kendilerine vaat edileni de edinebilmiştir.

YAKINMADAN KORUNMA

Daha önce de dediğimiz gibi, çöl yürüyüşü zorlu bir yürüyüştür. Bu yürüyüşte sağa ve sola sapmak kişinin hedefini yitirmesine neden olur. Bu yürüyüşte yukarıda bahsettiğimiz iki nesil arasındaki en büyük fark birinin bir diğerinden daha dikkatli, daha net bir görüşe sahip olmasıdır. Bu net görüşün sürekliliği esastır. Bunun için de karışık çokluğun kafa karıştırıcılığına mani olmak esas olmalıdır. O zaman önemli olan Yüceler Yücesi'nin ışığını görebilecek "tek bir kap" oluşturabilmektir. Bu tek bir kap Efendimiz Mesih İsa'nın yüreğinin, bakış açısının, kurtarışının

bizde oluşturduğu kaptır. Böyle bir kaba sahip olmak, çevremizdeki karışık çokluktan bize ulaşan her tür etki
ve veriyi, Mesih'in seviyesine taşıyacak ve Yaratan'ın o muhteşem ışıkları ile filtre edecektir. Bu filtre edişin de sürekliliği, bu yürüyüşün "buluşma çadırı" eşliğinde olmasına bağlıdır.

Ayrıca yürüyüşte denge de önemlidir. Bir tarafta Hovav gibi kişilerin yürüyüşte yanımızda yer alması için sürekli teşvik etmemiz gerekirken, diğer taraftan da "yabancıları" yani "hakiki manada yürüyüş yüreğine" sahip olmayanların farkında olmak bu dengenin temel uygulamasıdır. Bunun için de "Saran Işığın", gönül gözünün bizde işlemesi lazımdır. Kötü gören gözleri kör edebilmek yakınmadan korunmanın yegane ilacıdır.

İNANÇSIZLIK ÜRÜNÜ

Yakınmanın arka planında kişinin edinimsiz bir inanca sa-hip olması vardır. Çünkü çoğunlukla inançlar toplumsal giysiler olarak üzerimizdedirler. Bu nedenle de çoğu zaman bu giysiler tam olarak üzerimize oturmazlar. Bu da bizde bir güvensizlik ve hatta belirsizlik oluşturur. Bu durumda da "yakınma" kaçınılmazdır. Oysa kişi eğer tespit ettiği hedefe yürürken içselliğinde güven ve belirginlik esassa elbette yürüyüşü farklı olacaktır. Bu durumda da "yakınma" devre dışı kalacaktır. Yakınma güven ve belirliliğin yittiği her ortamda kendini göstermektedir. Adeta güvensizlik ve belirsizlik "çölde kaybolmuşluk" hissini uyandırmaktadır. Bu panik durumunda bir alt seviyedeki yaşam "benliğe kölelik" adeta bulunmaz Hint kumaşı gibi görülmeye başlanabilir.

Burada da olan aslında budur. Mısır'dan çıkan halk çölde güvensizlik ve belirsizlik hissine kapılıp Mısır'daki kölelik yaşamını özlemeye başlamaktadır. Evet çöldedir, evet bir belirsizlik vardır. Ama her şeyden önce artık özgürlük içinde özgür yaşama yürümektedir. Ama görüldüğü gibi edinim imanı yoksunluğunda inançsızlık ürünü kendini göstermekte ve geçmişini özlemeye başlamaktadır. Mesih'le gelinen o bütündeki yaşamı bir anda parçadaki zorlu yaşamımıza dönüştürüp değiştirmeye meyletmemiz her zaman mümkündür. Çünkü alıştığımız o sığ olan, kölelik yaşamıdır.

Çıkış 5:6-21'da "Firavun o gün angaryacılara ve halkın başındaki görevlilere buyruk verdi: Kerpiç yapmak için artık halka saman vermeyeceksiniz. Gitsinler, kendi samanlarını kendileri toplasınlar.. kerpiç sayısını azaltmayın…işlerini ağırlaştırın ki.." İnançsızlık daha doğrusu bir mana talebesi için edinim inancının yoksunluğu, Mesih'te bize sunulan "sevgi ve ihsan" karakterinin bizde açılmaması demektir. Bu açılmama aynı za-manda uyumsuzluk getirir. Ve bu uyumsuzluk da "yakınma" durumunun temel kaynağıdır. Yakınma da bir diğer taraftan bir başka önemli soruna "tükenmişlik" sorununa kaynaktır. Hatta "tek düzelik" ve "vizyon" kayması gibi sorunlara da kaynaktır.

1. HAYATI TEK DÜZE GÖRMEK

"Bu mandan başka gördüğümüz hiçbir şey yok"-6.a İnsanlar sadece fizik yaşamlarında değil ama mana yaşamlarında da ellerinde olmadan bir çok zaman kendilerini tekrar eder dururlar. Çocuklar kendi düzeylerinde oyun oynar dururlar. Bu onların kendilerini tekrar ettikleri durum olmakla birlikte bundan pek de şikayetçi değillerdir. Ve doğal haliyle insan yani "acılar yolunda" (benlik için alma arzusunda) yürüyen insan da yine aynı tek düzeliği içinde bir yaşam sürdürüp durmaktadır. Mesela bir tatil için kendine hoş gelen bir sahil kasabasına giden ve bunu alışkanlık yapan kişi için belki bu kasabadan daha güzel olabilecek yerler bir bilinmezdir. Çünkü bu alışkanlık o kişi için artık belli bir tek düze yaşam biçimidir.

Bu Mısır'daki -mana açısından dar alandaki-zorlukların unutulmasından kaynaklı bir yaşam biçimidir. Her gün aynı yaşam biçiminin tekrarlanıp durması, bir alt seviyedeki kölelikteki aynı yaşam biçimimin tekrarlanıp durmasını unutturmuştur.

2.VİZYON KAYMASI

Vizyon kaymasında dilek, niyet, yürüyüş ve hedef sıralaması tersten işler. Kişi kendi kendini yönsüz bir durum içine sıkıştırıp kalmıştır. Böyle bir durumda sağa sola haykırmaya ve onu bunu suçlamaya başlar. Bu vizyon kayması "çölde panikleme" halidir. Bu hal eskinin her tür yaşanmışlığını "özleme" dönüştürür. Vizyon kaymasında geçmişi özlem bir şeyleri, birilerini hatırlama tarzında bir özlem değil, çölde sürekli kalmaya yol açan "acılar yoluna" dönmeyi sağlayan bir durumdur. Aşılan deniz ve dağ birden bire çöl yanılgısı içinde kaybolur gider. Adeta onlar birer serap olmuştur.

Efendimiz Mesih, kendi öğretilerini yapma ile kendisini sevme arasında bir bağ kurmaktadır. "Yol, Yaşam ve gerçek Ben'im" derken Mesih İsa, kendisi ile bütünlükte Yaratan'a yürümemizi istemektedir. Bu vizyon nettir ve tek yapılması gereken vizyona kenetlenip vaat edilen o mana seviyesine, yeşil diyara doğru yürümektir.

EDİNİM VE SONUÇ BAĞLANTISI

"Acılar yolunda" insanlar zorluklar çekmektedirler. Çekilen zorluklar salt yaşam gailesi denilen sonucu net bilinmeyen ve hatta acı olarak görülen bir durum içindir. Bu nedenle tükenmişlik hat safhadadır. Milyonlarca insan için günlük hayat akıp giden ve hatta boşa akıp giden bir nehir gibidir. Oysa bütün evrende hiç bir şeyin boş olmadığı ve her şeyin bir sebeple bağlantılı olduğu gerçeğinde bir düşünceye sahip olmak ise, bu nehrin sonunda bir denizin olduğunu görebilmektir. Bu aynı zamanda nehrin nehir olduğunun ve akıp gitmesi gerektiğini fark etmektir. Yaratan'ın içinde akan dev bir nehir ve bu nehri fark etmek bile Yaratan'dan haz almak ve O'nu yüceltmektir. Mesih İsa, acılar yolunu sonsuzluğun demlerinde bu yolu mana yoluna çevirmektedir. Yaratan'ı Mesih'inde edinim, sonucun farkındalığında olmak demektir. Bu da kişide iman, ümit ve sevgi denilen o üç önemli gerçeğin işlemesi anlamına gelir. Bu durum içte, içsel bir boyut oluşturur. Ve dolayısı ile yakınmalar bu farkındalıkların olmadığı alanda yer alırlar. O zaman çöl tecrübesinde maalesef yakınma vardır ya da yakınma ötesinde yer ayan "sonuca kadar dayanma yakarışı" vardır. Çöl yakınması yerine, sonucun bilincinde edinimlerle "dayanma yakarışı", kişinin birinci nesilden ikinci nesile geçmesini sağlayacak temeldir. Bu da kişiyi ruhsal yolculuğunda tükenmesi yerine, sona kadar dayanmasını sağlayacaktır.

ÜST AKLIN ÖNEMİ

Üst akıl kişinin benliğinden çıkıp Yaratan'a yürümeye başlamasında Kutsal Ruh'la kişide işlemeye başlar. Üst akıl yani Yaratan'ın Saran Işığı kişinin içselliğinde, gönül denen o muhteşem derinlikte "kişiyi uyandırandır". Bütün manevi uyandırmalar yukarıdandır. Yukarıdan uyandırma ile uyanan kişilerin yaşamlarında bu ruhsal uyanışla devam etmeleri için aşağıda da ilahi üst akıl rehberliğine ihtiyaçları vardır. Bu zorlu yolculukta "dönüşüm ve değişim" ancak bu şekilde bir sürekli bağ ile mümkündür. Musa'nın önderliği ve bir çok ilahi mana rehberlerinin önderliği bu duruma en güzel örnektir. Mana yoluna çekilen insanların yeniden "acılar yoluna" çekilme tehlikesinin ortadan kalkması için bu çok önemlidir. Uyandırılmak ve üst akla tabi olmak yerine eğer çöl yolculuğunda yolcular kendi kendilerine yakınmayı seçerlerse, o zaman bu yakınma merhametle birlikte hiç kuşkusuz yargıyı da çekecektir. Oysa ilahi uyandırışta öncü ilahi mana rehberi üst akıl "yakınmayı yakarışa çevirecektir". Bu kez merhamet ve yargı karışımı merhametin ağırlığını devreye sokacaktır. Üst akıl elbette Saran Işık olan Kutsal Ruh'tur. Ve Kutsal Ruh'la birlikte Yaratan'ın ışıklarına kanal olan ilahi mana rehberleridir.

Buradaki örnekte de olan budur. Yakarışta istenilen nimetler verilmiştir. Ama normalin üstünde veri bir anlamda karşılanamadığı için yargıyı çekmiştir. Sistem zaten vermek içindir.

Çünkü Yaratan ihsandır. Mesih İsa'da bize sunulan lütufta da bu görülmektedir. Günahın yani hedefi vuramamanın bizi aşağıya çeken durumunda insana kurtuluş kapısı açılmaktadır. Ama esas olması gereken aşağının yani manada hedefi vuramayan kişinin böylesi bir kurtuluş kapısına, lütfa cevap vermesidir. Yani yakınma "yakarış" olsaydı, sistem o an her zaman olduğu gibi sunma işlemini aktive edecek ve sunacaktır. Çünkü bu yakarışta artık bir kap oluşmuştur. Yani veriyi karşılayabilecek bir kap, bir gönül vardır. Zaten Yaratan muhteşemliğinde sürekli ihsan edendir. Ama ihsana talep, lütfu yerli yerinde karşılamaya yoldur. Bu nedenle bir yanda yakınma yakarış olmalı ve diğer yan-da Yaratan'a Mesih'inde ve Ruh'unda yürüyüş zorluklarında bir üst akla, bir manevi öndere, bir bilene danışılmalıdır. Fakat elbette mana rehberi, önder olan kişi de ismen değil, gerçekten ve ruhsal anlamı ile önder olmalıdır. Bir gerçek ve samimi Mesih Talebesi için bir tek üst akıl ve bu aklı edinme yolunda da, kendisine yardımcı mana ve hizmet rehberleri vardır. Bu üst akıl "Mesih İsa'dır". Mana ve hizmet rehberleri ise, yürekten Mesih İsa'yı izleyen ve Mesih seviyesinde bir yaşam sürmeye gayret gösteren "mana yolunda" daha da olgunlaşmış Mesih talebeleridir. Bu olgun talebeler Ruh'un rehberliğinde yani Yaratan'dan ışıyan "ilahi üst aklın" rehberliğinde, ilahi mana rehberlerinin adımlarını izleyişte, üst akla kanal olan sınırlı üst akıllardır.

YAKINIŞ ÇOKLUĞUNDA ÖNDERLİK

Yakınmanın çok olduğu alanda hiç kuşkusuz önder konumunda olan da etkilenecektir. Bu bölümde Musa Yaratan'ın bunca kişinin et ihtiyacını karşılayabileceği konusunda kuşkuya düşmüştür. Önderlik yükü altında da adeta ezilmeye başlamıştır. "Kuluna niye kötü davrandın?… bu halkı tek başıma taşıyamam!…bana böyle davranacaksan..kendi yıkımımı göreyim"-(11:11-15) gibi ifadelerle halk gibi yakınmaya başlayan da Musa'dır. Musa bu durumunu daha sonra düzeltmiştir ama "yakarış" hizmetini "yakınmaya" çevirmesi örnekte gördüğümüz iki sonucu getirmiştir. Bu sonuçlardan bir tanesi merhamet, bir diğeri ise yargıdır. Önder sorumluluğunu yerine getirmediği takdirde bu iki sonuçtan bir tanesi yani yargı devreye girecektir. Ve Ruh'un işleyişinde hizmet bir başka kişiye yönlendirilmiş olacaktır. Böylelikle esas önderlik sorumluluğu bu sorumluluk için çağrılmış kişiden adeta alınmıştır. Çünkü esas yönlendiriş dilediği yönde hareket eden Saran Işık'tadır. O dilediği yönde hareket eder. Kısacası yakınma gerçekten çöl yolculuğunda Yaratan'a yürüyen için en büyük görünmez tehlikelerden biri olup bir manada "çöl fırtınasıdır".

VI
ÇÖL BAKIŞI

(Çölde Sayım 13)

Negev'e dağlık bölgeye gidin bakın, nasıl bir ülke, güçlü mü, zayıf mı?
Çöl.Say.13:16-17

Çöl fırtınası yakınmaları arasında esasında çölün hedefini unutmak oldukça kolaydır. Çünkü insan olarak bizim dikkatimiz bütünlükten çabuk olarak parçalara dağılma eğilimindedir. İyiye olan eğilimimizde başladığımız yeni yaşamda sevinç, çölün monotonluğu ve çöl fırtınaların keskinliği içinde oldukça çabuk kaybolmaya meyillidir. Bu nedenle sürekli olarak "hedef" noktasına doğru yönelmek esas olmalıdır. Çünkü geçmişin yanlışları şimdinin sonuçlarıdır. Ve bu sonuçlar içinde ne kadar benlikten kaçıyorsak da gerçek yaşamın içindeki çöl tecrübeleri ile karşı

karşıya kalırız. Ve büyük bir güreş başlar. Bu nedenle hedefin sürekli gözümüz önünde tutulması oldukça önemlidir. Burada bu nedenle İsrail'in özellikle yakınmalarının arttığı bir dönemde hedefin nasıl bir yer olduğunun kendilerine hatırlatılması istenmektedir. Yani böyle bir yer gerçekten ulaşılabilecek olan bir yer midir? Yoksa ulaşılması zor mudur? O son ıslah noktasında acaba bütün arzuların üstesinden gelinebilecek midir? Gelinemeyecek midir? Acaba Yaratan'a yürüyen kişi önünde gerçekten aşılabilir engeller mi yoksa aşılması mümkün ol-mayan engeller mi vardır? İnsanların bunları algılamaya ve algılamakla birlikte edinimlerinin sonucunu görmeye elbette ihtiyaçları vardır.

HEDEFİ UNUTMAMAK

Özellikle Mesih İsa'nın vardığı mana yüksekliklerini görmek ve algılamak esastır. Bu nedenle çöldeki hedefi hatırlatma sorumluluğunda yola çıkan kişiler, özellikle Yaratan'a yürüyenler için önemli bir hatırlatma noktası olan Hevron'a kadar gitmişler ve oradan üzerinde bir salkım üzüm olan asma dalı ve nar ve incir alarak geriye dönmüşlerdir. Hevron önemlidir. Çünkü Yüceler Yücesi Yaratan orada İbrahim'e vaadini vermiş ve İbrahim'i oradan çıkararak hakikaten de bir çoklarının babası kılmıştır.

Bu gerçek Mesihi seviyede mana yoluna çıkmış ve Yüceler Yücesi ile form eşitliğine yürüyen talebelerin bazen hedefi yitirmesi durumunda da devreye girmesi gereken önemli bir durumdur. Yani böyle bir durumda mana yolunda yürüyen bir çoklarının edinimlerinin aydınlığı bu yola çıkıp hedefi yitirmişlerle paylaşılmalıdır. Burada çöl fırtınasında sağa ve sola yalpa yapan İsrael söz konusudur. Çöl fırtınası yakınmaların çokluğudur. "Sevgi ve ihsanı" edinmede Mesih seviyesinde ilerlerken bazen bu Mesih talebesinin de başına gelebilir. Çöl fırtınası başlar yani yakınmalar başlar ve çölde hedef sapar. Bu acıdır. Esas olması gereken yürüyüş hedefi hiç unutmaksızın Işığa adanmış bir yürüyüş olmalıdır.

ACABA VARABİLİR MİYİM?

Aslında düşüncelerimizde şu iki soru bulunmaktadır; bunlardan bir tanesi "gerçekten bir yere yürüyor muyum?" sorusudur. Bir diğer soru ise "gerçekten böyle bir hedefe ulaşabilecek miyim?" sorusudur. Efendimiz Mesih'in söylemlerine göre aslında sonsuzluğu algı noktası ya da bir anlamda edinme noktası bulunduğumuz noktadır. Yaratan'la bütünleşme bir anlamda cennet ve Yaratan'la bütünleşmeme bir anlamda cehennem aslında bu noktada yani yaşamımızın yaşandığı noktada başlamaktadır. Bu nokta aynı zamanda sonsuzluğun bir saniye sonrası olduğu ve bir saniye öncesinin de sonsuzlukla kucaklandığı bir noktadır. Ayrıca sonsuzluk hep ileriye doğru hareket eden bir hareketlilik halidir. Bütün bunların ışığında çöl bakışı, içinde bulunduğumuz negatif ve pozitif arzular çatışması, bizi sürekli ileriye ya da geriye doğru itme ve çekme durumundadır. Bu da bizi çölde kaybolmaya ya da çölün sonunu bulabilmeye yönlendirecek bir durumdur.

Bu arada bizi öne çeken öncülerimiz olmalıdır. Aksi takdirde bizi arkaya çekmek için elinden gelen her şeyi yapan yüksek sesler olacaktır. Zaten alışkanlıklıklarımız her fırsatta bizi arkaya arkaya çekip duracaklardır.

Böyle bir mana yolculuğunun ortak noktası "içinden süt ve bal akan bir" varış noktasıdır. Yani yaratılış içinde bir başlangıç ve bir son olduğu gerçeği burada da vurgulanmaktadır. Mana talebesi için her mana düzeyinde bir özlenen son nokta vardır. Ve en sonunda Yaratan'la bütünleşme noktası o hayal edilen "yer" ile tarif edilmektedir. O'nunla Mesih düzeyindeki yolculuk Mesih İsa'daki birleşmeyi "Öz" yani "Işıklar Babası" ile birleşmeye taşıyacaktır. Bu en üst noktadır. Üstün altla buluşması ve altın üstle yeniden bütünleşmesidir.

İKİ FARKLI BAKIŞ AÇISI

İki farklı bakış açısı kadim yazıda birinci ve ikinci nesilde ayrı ayrı kendini göstermiştir. Bu nesillerden ilkinde tükenmişlik ve ikincisinde ise dayanma iki bakış açısını açıkça ortaya koymaktadır.

Her iki nesil içinde kendilerine vaat edildiği söylenilen diyara ulaşma ihtimali oldukça uzak görülmektedir. Böyle bir yolculuk için oldukça zorlu engeller vardır. Metinde anlatılan o diyarda karşılaşacakları uzun, güçlü kişiler aslında satır araları mana açısından okunduğunda insanın kendi kendine zorluk çıkaran arzularıdır. Anlatıma göre vaat edilen yer tamamen bu engellerle kaplıdır ve mekan girişe hiç elverişli değildir.

Bu çoğunluğun bakış açısıdır. Ama bu çoğunluğun içinde iki kişi içinse vaat edilen diyar tamamen farklıdır. Bu iki kişinin bakış açısına göre bu diyar içine kolaylıkla girilebilecek ve huzur içinde yaşanılacak bir yerdir. Eğer bu diyar vaat edilmiş bir diyarsa zaten mana yolculuğuna çıkmış kişiler için ulaşılabilecek olan bir diyardır. O zaman böylesi bir bakış açısında zaten varılacak sonuç bu olmalıdır. Ana rahminin karanlığından yaşadığımız rengarenk dünyaya gelmekte sanki mecazi manada bu gerçeği irdelemektedir. Vaat edilen diyarda rahmin dışındaki dünya gibi aslında oradadır. Tek yapılması gereken yeteri olgunluğa erişildiğinde ışığa doğru yılmadan, tükenmeden ve bütün dayanma gücü ile ilerlemeyi becerebilmektir. Bu ölüm dediğimiz kaçınılmaz olgunun arkasındaki gerçeği de irdeleyen bir örnek olabilir.

TEK BİR SÖZCÜK "FAKAT"

Olumsuz ve olumlu iki bakış açısını birbirinden ayıran tek bir bağlaç olması oldukça ilginçtir. Vaat edilen diyar hakkında söylenilen olumsuz sözlerde, Yeşu ve Kalev'in vaat edilen diyar hakkında söylediği olumlu sözlerde bir "fakat" sözcüğünün arkasından sıralanmıştır. Bu bizim hayatımızda da böyledir. Mesih İsa ile mana yoluna çıkan talebeler için de "çöl yolculuğunda" bir fakat sözcüğü "yakınma" ve "yakarış" şeklindeki iki bakış açısını birbirinden ayırır. Vaat edilen topraklar yani manevi arzular, hem şimdi yaşadığımız an içindir, hem de sonrası içindir. Yani "Kenan diyarı" hem şimdi, hem sonradır. Hem benliğin aşılması ile "Yaratan'la yürünen" yaşamın yaşam içinde varış noktasıdır ve hem de Mesih'le yaşanılan "bol yaşam" sonrası yaşamın bitmesi ardında sonsuzlukla kucaklaşma noktasıdır.

Bu nedenle çöl tecrübesi içinde mana talebesi için bakış açısı önemlidir. Özellikle "fakat" bağlacı ardındaki görüş önemlidir. Yakınma içindeki mana yolu yolcusunun "mana yolu" teşvikçilerine ihtiyacı büyüktür. Mana yolu teşvikçileri vaat edilen diyar hakkında sürekli negatif konuşanlar gibi olabilirler. Onlar gerçek teşvikçiler değillerdir. Ya da mana yolu teşvikçileri Yeşu ve Kalev gibi gerçek teşvikçiler olabilirler. Yeşu ve Kalev "ileriyi görebilen" gerçek "mana rehberleri" ya da "hizmet rehberlerine" örnektirler.

FARKLILIK NİYE

Burada aynı yerde oturduğumuz halde Yaratan Yol'una farklı bakış açıları ile bakabileceğimiz anlatılmaktadır. Bütün kavimler "buluşma çadırı" etrafında bir yer edinmektedirler. Aynı kurtarışla kurtarılmışlar ve aynı yakınmaları hissetmiş, aynı yakınmalara tanık olmuşlardır. Buna rağmen içlerinde Kalev ve Yeşu'nun bakış açısına sahip olabilen yoktur. Diğer taraftan her iki tarafta "Yaratan'ın işaret ettiği, yönlendirdiği diyara doğru" hareket etmektedirler ama deneyimleri birbirlerinden oldukça farklıdır.

Yeşu ismi "Yaratan kurtarır" anlamını taşımaktadır. Yaratan'ın o muhteşem ışığını içine almış olan bir yürek, doğal olarak bakış açısı farklı olan bir yürektir. Bu yürek ışığı içine almış ve içinde açabilmiş olan yürektir. Burada da olan budur. Yazılarda geçen Davut ve Golyat öyküsünde de Davut başkalarının göremediğini görebilen kişi olarak karşımıza çıkmaktadır. Orada kendini

olgun zanneden bir çok kişi varken herkesin çocuk olarak gördüğü Davut içindeki ışıkla adeta ışımış ve zafer kazanmıştır.

Işıyan bu yürek yukarıda bahsettiğimiz "fakat" sözcüğü ardında yerini almaktadır. Bu sözcük ardına olumsuz bir cümle eklediğimizde "Yüceler Yücesi'ni kendi algı sınırlarımız içinde algılar dururuz". Oysa olumlu bir cümle eklediğimizde ise orada "Yüceler Yücesi'ni edinme" dediğimiz o büyük içsel mucize gerçekleşir. Onu "sevgi ve ihsan" vasıfları ile içe edinebilmek demek işaret edilen o diyara doğru hareket etmek demektir. Kalev ve Yeşu'nun farklılığı bu noktada başlamaktadır.

EDİNİM İNANCININ BAKIŞ AÇISI

Edinim inancı bir başka deyişle çölü tecrübe ede ede, yavaş yavaş aşabilme kavramıdır. Bir başka deyişle kişinin geçmiş izlenimleri, tecrübeleri üzerine sürekli yeni izlenimler ekleyip durabilmesidir. Ama bunu yaparken Yaratan'ın "sevgi ve ihsan" vasıflarını yaşamına indirgemesi ve bu vasıflarla bir yaşam sürebilmesi esastır. Bu edinim kişiyi varış noktasına yani Yaratan'ı edinme noktasına taşıyacak olandır. O nokta Mesih'le bütünleşme, Saran Işık Kutsal Ruh'ta mana yoluna kurtarılışı edinme noktasıdır. Çöl yolculuğunda yalnızca engelleri görmek, yalnızca olumsuzlukları görmek edinim inancına sahip olamamış olmanın işaretidir. Bu yolculuğu "kuşkular içinde" sürdürmektir. Oysa esas "edinim inancı", Yüce O'lanın Mesih'inde ve Ruh'unda sunduğu "sevgi ve ihsan" vasıflarını yaşama indirgemedir. Kendini ortaya koyma gerçekliğidir. Yüceler Yücesi'ne "tam güvenme riskidir". Bu risk "vaat edileni" algılama, hissetme ve edinme riskidir. Bu risk bizi yeni seviyelere taşır. Bu mana seviyelerini keşfetmeye bizi yönlendirir. Bir ülkeyi uzaktan bilmek mümkündür. Ama o ülkeye gitmek, o ülkeyi içten deneyimlemek demektir. Bu bir benzetmedir elbette. Eğer o ülkeye önyargılarla gidilirse o ülkeyi içten deneyimlemede hep eksiklik hissi içinde olmak kaçınılmazdır. Önyargılar olmazsa o ülke hakkındaki izlenim ve edinimlerin de çok daha olumlu olacağı kesindir. Eğer bir de seyahat korkusu varsa kişide, o zaman o uzaktaki ülkeyi içte açabilmek de hiç mümkün olmayacaktır. İşte çölden bakışımızda bu iki bakış açısı hep karşımıza çıkacaktır.

MANTIK İÇİ İMAN

Bu bölümde gördüğümüz gibi bazen yolda ilerlerken karşılaşılan olumsuzluklar kişileri oldukça etkileyebilir ve hatta gittikleri yoldan dönmelerine neden olabilirler. Bu elbette bizim yaşamımız için de böyledir. Eğer bakış açımızda belli bir netlik ve kararlılık yoksa en ufak bir olumsuzluk bile bizi yoldan çıkarabilecek güce sahiptir. Bu nedenle Mesih düşüncesinin ve Ruh'un bakış açısının sürekli olarak bizde olması önemlidir. Çünkü böylesi bir bakış açısı bizi "mantık içinde" kalıp kendi benliğimiz doğrultusunda kararlar almaktan koruyacaktır. Aksi takdirde kararlarımızı hep kendi seviyemizde alacağımız kesindir. Mana talebesinin "mantık içi" algısına göre karar alması demek, bir anlamda manada yürüdüğü yoldan geri dönmesi demektir. Oysa talebenin yolculuğu Yaratan'la Mesih'inde bütünleşme yoludur ve bu da mantık üstüdür. Bakış açısını bütüne göre dengeleyemeyen her bir kişi sürekli değişken bir içselliğe sahip bir kişidir. Ve bu değişkenlik de hiç kuşkusuz "tükenmişliği" beraberinde getirecek demektir. Oysa Kalev ve Yeşu gibi daha başından kendini bütüne endekslemiş bir yürüyüşte kişi daima yolda kalacak, Yol'a tabi olacak, hatta Yol olacaktır. Bu edinim imanıdır ve Mesih talebesini, Mana talebesini sonsuzluk içinde sona kadar taşıyacak olan da bu tür bir imandır.

Oysa bu bölümde İsrail "Keşke, Mısır'da ya da çölde ölseydik! RAB neden bizi bu ülkeye götürüyor?"-14:2-3 diyerek paniklemekte ve haykırmaktadır. Bu o anın hissedişinde ve o anın

mantığında bir isyana işarettir. Bu da çok net bir biçimde İsrail'i içe kilitleyen "mantık içi" imandan kaynaklanmaktadır.

SONUÇ

Ne yazık ki, evrende bir çok insan sadece alma arzusu üze-rine oturmuş "acılar yoluna" bakıp durmakta ve o yol üzerinde hareket etmektedir. "Benlik için almak" her zaman kısa vadeli bir görüş kazandırır. Esas olması gereken Kalev ve Yeşu gibi gönderilme bilincinde hedefe kenetli bir yaşamdır. Hedef, Yaratan bilincini Ruh'un rehberliğinde Mesih seviyesinde açabilmektir. Yaratan'ı yüceltebilmek ve O'ndan sonsuza dek haz alabilmek o noktadadır. O zaman çölde yakınmadan yakarışa dönüş oldukça önemlidir. Bakış açısı değiştirmektir. Bakış açısı yürüyüşün bereketidir. Gerçek vahayı görebilmekle serap görme arasında çok büyük ve hayati bir fark olduğu kesindir.

VII
ÇÖL DÖNGÜSÜ

(Çölde Sayım 20)

Madem İsraillilerin gözü önünde benim kutsallığımı sayarak bana güvenmediniz...
Çölde Sayım 20:12

Çöl zorluklarla dolu bir yerdir. Su yoktur, ağaç yoktur ve kendine has doğası ile adeta yaşama karşı bir direnç oluşturmaktadır. Yazılarda Yaratan'a yürüyenlerin "deniz" ve "dağ" gibi iki büyük zorluğu aştıktan sonra ulaştıkları yer "çöl" olarak karşımıza çıkmaktadır. Burada deniz, dağ ve çöl Yaratan'a yürüyüşte insanın madde ve mana arasındaki zorlu mücadelesini dile getirmek için güzel birer örnek oluşturmaktadır. Firavundan kurtulup yani kişinin kendi benliğinden kurtulup kendini su içinde bulması hiç de rastlantısal bir anlatım değildir. Büyük bir kararlılık adımı ve ardından gelenler oldukça zorludur. Yaşam içinde kişinin içsel yolculuğunu bundan daha güzel ifade etmek herhalde mümkün değildir.

Denizin aşılması dönüşümde kararlılığın etkisinin ne kadar büyük olduğunu göstermektedir. Bu büyük dönüşümün ilk adımı, "kişinin firavunundan yani benliğinden" kurtulması ile atılmış ve bu atılan adımdaki kararlılık ve adanmışlık da ikinci büyük adımın, "denizin" aşılmasını beraberinde getirmiştir. Değişim ise, bir anlamda o üçüncü büyük adımla yani "dağa tırmanışla" başlamaktadır. Musa ile dağa çıkmak içrek anlamında "kişinin yalnızca kendi arzusu için alma" eğiliminin, alma arzusunun üstüne çıkmasıdır. Bunu başarabilmek dönüşüm sonrası değişimi getirmek anlamına gelmektedir. "Kişinin yalnız kendi çıkarı için alması" o dinlerde sürekli "günah" kelimesi ile ifade edilen "hedefi vuramamanın" esas nedenidir. Bu arzunun üstüne çıkılması, bir diğer deyişle Musa ile dağa yükseliş kişinin içselliğine Tora'nın yani ilahi ışığın ya da rehberliğin edinilmesine yoldur. Bu noktada dediğimiz gibi "değişime de yola çıkılmıştır". Mana yolu, dönüşüm ve değişim yoludur. Mesih'in içe edinilmesinde "Yol", Gerçek ve Yaşamla buluşur. Tamamlanır. Elbette bu tamamlanma durma anlamında değil, tam tersine tam yol ilerleme anlamındadır.

Değişim bir süreçtir. Bu süreçte kararlılık esasında bir dileme, niyet etme ve hareket hali vardır. Bu yürüyüş Yaratan'a yürüyen olma anlamında İsrail olmadır. Yürüyüşün bu tam yol bir

yürüyüş olduğu bu noktada artık "çöl yürüyüşü" başlamaktadır. Bunun nedeni tam yol mana yolunda ilerlemedir. Yürüyüş parkuru artı maddenin üstüne doğru çıkış parkuru, bir diğer anlamı ile yükseliş parkurudur. Bu nedenle zorlu bir parkurdur. "Çölde çağıranın sesi" Mesih İsa'yı bu parkurun Efendisi olarak çağırmaktadır. Çünkü mana talebesi, çölde yürüyüşünde kendisini tamamen terk ile Mesih'le bütünleşecek olandır. Çölde serap ve vaha iç içe geçmiş bir durumdadır. Yani günün hızlı akışı içinde Mesih talebesi de bir manacı olarak ilizyonlar, yanılmalar, aldanmalar gibi bir çok maddi etki alanı içinde olacaktır. Günün getirileri ve verileri sürekli olarak talebeyi sağa ve sola doğru çekip duracaktır. Oysa artık "mana yolunda" deniz ve dağdan sonra çöl seviyesine ulaşmış bir mana yolcusu için hep "orta" kolonda kalmak esastır. Tora'nın rehberliği artık Saran Işığın içteki ışımasının rehberliğine dönüşüp değişmiştir. Orta kolonda kalmak "Yol'u edinmektir". Yaratan'ın Mesih'te açığa çıkan ve Ruh'u ile desteklenen "sevgi ve ihsan" vasıflarını edinmek "Yol'u edinmektir". Bu noktada "Yaratan'la form eşitliği" devreye girer. Yani Yaratılmışla Yaratan içsellikte bir küçük gönül telinde bağ kurar. Böyle bir bağ kurmada "karşılıksız alma, Yaratan'dan bol bol alma ve elbette alınanı da yürekten paylaşma başlar". Kısacası "sevgi ve ihsan", hem teoride hem de pratikte işlev kazanır.

Böylesi bir mana yolculuğunda hep gerçek yolcular bir de gerçek anlamda yolcu olmayanlar olacaklardır. Karışık çokluk dediğimiz sadece manayı sadece sürü zihniyetinde algılayan kişiler hep olacaklardır. Ve bu kişiler hep şikayet edecek, ortamın esenliğini, vizyonunu, ilerleyişini hep durdurma yolunda etkin olacaklardır. Kısacası tükenmişliklerini kendini hedefe kenetlemiş insanlar üzerine yığmaya, onların da tükenmesine çaba harcayacaklardır. Bu durum adeta çöl yürüyüşünde, "çöl fırtınasına" tutulmak gibi bir durumdur. Yol uzadıkça tükenmişler, ileri bakışlarını yitirmeyen ve vaat edilene doğru hedefe kenetlenmiş olan mana talebelerini zorlayıp duracaklardır. Çünkü "yakınmalar" bir türlü "yakarışa" dönüşememiştir. Bu durumda da tükenmişler için Yaratan'ın "sevgi ve ihsan" vasfını fark edebilmek bir noktadan sonra artık mümkün değildir. Ve anlık algılar, anlık hazlar işin kötüsü ilahi mucizeleri hep unutturur.

HATALARI TEKRARLAMA

Çöl yolculuğu bir çok zorlu sorunları da beraberinde getiren bir yolculuktur. Bu mana yolunda yürümenin adeta bir göstergesidir. İçsellikte vaat edilen Mesih seviyesine yürümek için acılar yolu dediğimiz maddi dünyanın sıkıştırmalarını aşmamız esastır. Ama bunun için Yaratan'la bağın sürekliliği oldukça önemlidir. İsrail'de yolculuğa başladığı ilk anda karşılaştığı susuzluk sorununu ilahi yardımla aşabilmiştir. Ama sorun aynı bizler gibi anlık hissediş, anlık algı sorunudur. Yukarıdan sunulan ilahi yardım, yönlendiriş, çözüm o an için oldukça değerli sayılmış ve elbette Yüceler Yücesine hamtlarla karşılık bulmuştur. Buna rağmen aradan uzun bir zaman geçtikten sonra karşılaşılan aynı sorunda yine ön sırada yer alan şikayet, söylenme ve yakınmadır. En azından çalıştığımız bu metinde İsrail'in daha önceki ilahi sunumları, mucizeleri çoktan unuttuğunu görürüz. Bu da Yaratan'ın vaat ettiği yere, seviyeye doğru yürüyüşte kişilerin nasıl kendilerini tekrarladıklarına, hatalarını tekrarladıklarına güzel bir örnektir. Bir anlamda bu bölüme geldiğimizde İsrail adeta hala başladığı yerdedir. Yine bir sorun ve sorunun çözümünü Yüceler Yücesi'nden beklemek ya da talep etmek yerine sadece yakınmak vardır.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi burada anlatılmaya çalışılan "yakınmanın" kişiyi sadece başladığı noktaya geri döndürdüğü gerçeğidir. Mana yoluna çıkmış kişi denizi aşmış, dağı aşmış ve çöl tecrübesinde oldukça deneyimler kazanmış, mucizeler görmüştür. Ama bütün bunlara rağmen "benlik için alma arzusunun" anlık algısı unutmayı getirmiş ve unutma da "yakınma" belasını bir "çöl fırtınası" halinde kişinin önüne koymuştur. Bu da fiziksel anlamda bir hareketlilik hali olsa da

esas içsel anlamda olması gereken ilerlemenin bir türlü elde edilememiş olmasıdır. Bu hataların sürekli tekrarlanması, Mesih'in yüreğe alınmış olmasına rağmen bir türlü yüreğe gönenilememiş olması bizi yani "mana talebelerini", çölde yürüyen ve çöl tecrübeleri içinde kıvranıp duran İsrail gibi bir döngü içine sokacaktır. Bu resmen "çöl döngüsünden" başka bir şey değildir. Ama özellikle çöl döngüsü içindeki grup yazılarda görüldüğü gibi sadece başlangıca geri dönmemiş aynı zamanda "vaat edilene" kavuşamadan yok olup gitmiştir.

SEÇİMLERİMİZ

Yakınmayı bir "çöl fırtınasına" benzetmiştik. Bu benzetme gerçekten de oldukça uygun bir benzetmedir. Çöl fırtınası kum tepecikleri oluşturur. Kum tepeciklerinin oluşması ise görüşü, yürüyüşü daha da zorlaştırmaktadır. Ve dolayısı ile çöl tecrübesi içinde olan kişinin enerjisi de bu yürüyüş esnasında kaybolup gitmektedir. Mesela, vaat edilen topraklara keşif için gönderilen on iki kişiden ikisi hiçbir olumsuz habere kulak asmamış ve bir anlamda "çöl fırtınasına" aldırış etmemiştir. Bu da bu iki kişiyi "çöl döngüsü" dediğimiz içsel gerilemeden korumuştur. Bu iki kişi deliceler arasında büyüyen başaklar gibidir. Onlar Yaratan'a yürüyen "mana yolcularıdır". Gönüllerini vuran Yaratan'ın saran ışığını görmüşler ve bu ışık onların gönüllerinde Mesih'i uyandırmıştır. Böylelikle Yaratan'ın seçilmişleri olmayı seçmişlerdir.

"Çöl bakışına" inananlar ise, "çöl fırtınasının" hızlanmasında "çöl döngüsü" içinde kalmayı seçmişlerdir. Hatta olumlu haberler getirenlerin ellerindeki somut delillere bile kulak asmaksızın "vaade" meyletmeyi, sağa meyletmeyi reddetmişler ve solun karanlıklarında yani kötü meylin "ben içinde alma arzularının" dehşetli dalgaları arasında kalmayı tercih etmişlerdir.

"Kişinin kendisi için alma arzusuna" yapışmasının, bir diğer deyişle günaha yapışmasının iki büyük dış belirtisi vardır; bunlardan ilki kişinin her durumda daima negatifi öne çıkarması ve kaosa neden olmasıdır. Bu resmen bir negatif olayda o kişinin hemen olumsuzla devreye girmesi ve sonuç olmasıdır. Bu "yakınma" dediğimiz durumun baş göstermesidir. İkincisi ise, bu tarz bir kişinin sürekli olarak "yakınma" durumuna bir hedef tahtası seçmesidir. Yani, sürekli "suçlayan" olmasıdır. Ve kötü olan suçlayıcılığı kişinin kendi kendine seçmesidir.

VE SONUÇLAR

Bazı kişiler en ufak bir sorunda Yaratan'ı suçlamayı bir alışkanlık haline getirmişlerdir. Oysa içinde bulunduğumuz bütün sistemin işleyişinde suçlamayı düşünebildiğimiz ve dile getirebildiğimiz aklımız dahi O'nun düşünce ve işlevinin sonucudur. Kısacası Yaratan sistemi dışında bir sistem aslında yoktur. Bizler istesek de istemesek de atmosfer dışında yaşayamayan insanlık misali bu sistemin içinde yaşam sürdürür dururuz. İnsanlık olarak bu gerçeği biraz daha algılayıp irdeleyebilmiş olsaydık belki dünya üzerinde aç gezen ya da savaşlar nedeni ile ölen insan kardeşlerimizi görmek mümkün olmayacaktı.

Ne yazık ki, insanlık kendisine sunulan bütün evrensel verileri bir türlü değerlendirememektedir. Bunun başında hep söylediğimiz "benliğin kendi için alma arzusunun" etkisi inanılmaz derecede büyüktür. Bu nedenle kendimizi bütünün dışına çıkarıp, bir parça olduğumuz algısında bizim dışımızda kalanı suçlamamız oldukça kolaydır. Aslında sorumluluk insana düşmektedir. Çünkü Yaratan'a suret olarak yaratılmıştır.

Çöl yolculuğu içinde yani mana yolunda madem yürüyüş her şeyin sahibi olanadır, neden bu yürüyüş "çöl tecrübesi" tarzında zorlu engellerle dolu bir yürüyüştür? Bu önemli bir sorudur. Ama aslında buraya kadar yazdıklarımızla da belirtmeye çalıştığımız gibi sorun, insanın "Adem seviyesini" bir türlü terk edememesi ve "Mesih seviyesini" bir türlü edinememesinden kaynaklanmaktadır. Kısacası insan sürekli alma konumundadır. Bunu bir türlü çıkarı olmaksızın paylaşmaya dönüştürüp değiştirememektedir. Zaten "acılar yolunda" olmasının sebebi budur.

Mesih seviyesi "karşılıksız alınanı karşılıksız verebilme seviyesidir". İnsan bu durumunu değiştirmedikçe de Mesih seviyesinde Mesih çağı diyebileceğimiz bir çağın kendini tam olarak göstermesi mümkün olmayacaktır. İşte bu nedenle "mana yoluna çıkmış" bir Mesih talebesi için "çöl tecrübesi" önemlidir. Efendimiz Mesih İsa'nın Saran Işık "Kutsal Ruh tarafından" hizmeti öncesi çöle sevk edilmesinin sebebi bize bunun önemini göstermek içindir. Çöl tecrübesi bir anlamda mana anlamında içselliğimizin kaslarını geliştirmek, dayanıklı ve çok sağlıklı bir hale getirmek içindir.

Burada Yaratılış bölümünü hatırlamak oldukça önemlidir. Oradaki anlatımda Adem, mecazi manada Yaratan düşüncenin insanda ışıması; Havva, Yaratan işlevinin insanda ışıması ve yılan, kötüye eğilimin insanda açığa çıkması örneklemesi vardır. Bu "kişinin sırf kendi için doymak bilmez alma arzusunun" nereden kaynaklandığının da harika bir göstergesidir. Yaşam zıtların çatışmasında açığa çıkan enerjide yaşamdır. Bu nedenle Yüceler Yücesi'ne göre, Yaratılış kitabının daha ilk sayfasında ifade edildiği gibi "Karanlık ve aydınlık" iyidir. İyi ve kötü aslında sonunda İyi için vardır.

Bu üçlü işleyiş tablosunu görüp, kişinin içselliğindeki bu çekişmeyi görüp esas olması gereken tarafını belirlemesi önemlidir. Yaratan'a suret olmak bu çekişmede sonucu yani iyi olanı baştan hedeflemektir. Hedefi vurmak yani günah dediğimiz "alma arzusunun" bütün getirilerini içteki Mesih'in yetkinliğinde elden geldiğince kendimizden uzak tutabilmektir.

Çalıştığımız bölüme yeniden dönecek olursak burada bize "çöl döngüsünün" sürekli başımıza dertler açacağı vurgusu oldukça nettir. Bu vurguda "hatalarından bir türlü öğrenemeyen" ve bu hali ile "mana yoluna" çıkmış olan kişiler vardır. Bu gerçekten acıdır. Belki de bu ve benzeri durumlar için Efendimiz Mesih İsa "Bana öğretmenim, öğretmenim diyeceğinize, öğrettiklerimi yaşamınıza indirgemeye gayret edin" benzeri önemli bir söz söylemektedir. Mesih'le yaşam, kültürler, gelenekler, hatta belli politikalar üzerine oturmuş dinsel kalıplar içine sıkışmış bir yaşam değildir. Tam tersine Mesih'le yaşam, yaşamınızda gerçekten köklü dönüşüm ve değişimle bizde açılan içsel bir özgürlük yaşamıdır. Bu yaşam içselliğin içsellikte bütünle buluştuğu etkin bir yaşamdır. Bu yaşamda "evetiniz evet, hayırınız hayır" gibi bir yaşam prensibinin etkinliğinin getirdiği yetkinlik vardır. Bu tarz yetkin ve etkin Mesihi bir mana yaşamı ise, kişiyi elbette "çöl döngüsünden" kurtaracak ve "çöl tecrübesini" başarıyla aşmasına ve Yol'la bütünleşmesine neden olacaktır.

Aksi takdirde mana yoluna çıkmış olduğu halde kişiyi bekleyen hiçbir zaman "yakarışa" dönmeyen "yakınmalar" ve hemen ardından kişiyi daha da ölümcül durumda kendi benliğine esir eden "suçlamalardır". Bunların getirisi de yazıların ifadesi ile "dışta bırakılma", "ağlayış ve diş gıcırtısıdır". Kısacası ne olduğunu tam olarak algılayamadığımız bir bütünden koparılma, o inanılmaz var olma hazzından koparılma ve henüz bilmediğimiz sonsuzluk gerçeğini bir türlü karşılayamama gibi bir sonu bize getirecektir. Aslında bunların etkisi ve varlığının enerjisi daha bizler yaşarken de ortaya çıkmakta ve bizlerce fark edilmektedir. Çöl tecrübesi, kişinin mana yolunda ne kadar samimi olduğunu fark etmesi için vardır. Çünkü bir çokları maalesef sadece "sürü psikolojisi" ile hareket etmektedirler. Oysa hakiki Mesih izleyicisi ise neyi izlediğinin, nerede yürüdüğünün ve nereye yürüdüğünün farkında olan kişidir.

VIII
ÇÖL DUYUŞU

(Çölde Sayım 20)

Sonra kolunu kaldırıp değneğiyle kayaya iki kez vurdu. Kayadan bol su fışkırdı, topluluk da hayvanları da içti.
Çölde Sayım 20:11

Üst akla tutunmak ifadesi aslında ilahi yönlendirişle yönlendirilen güvenilir bir mana önderinin ardı sıra gitmek anlamına gelmektedir. Bir başka deyişle Yüce Olan'ın hikmetine, yönlendirişine kanal olan kişiyi izlemektir. Burada maharet o yönlendirende değil, maharet o kişiyi yönlendirendedir. Ama elbette burada önemli olan böylesi bir üst aklı bulabilme ve ona tutunabilme konusunda kişinin içindeki Ruh'un yönlendirişine kulak vermesi ve bu yönlendirişin doğrultusunda öne çıkan ve Yaratan Işıklarını getiren gerçek Işık Şahıs "mana rehberini" ayırt edebilmesidir. Mesih İsa'yı yüreklerine alıp, Mesih'in kurtarışını gönenen her kişi ise artık kendi içlerindeki Mesih ve Kutsal Ruhu'la bir anlamda kendileri üst akla tutunulması gereken kişiler olmuşlardır. Ama Mesih'le ve Ruh'la dolu olmak kaydı ile. Elbette bu Mesih çağı öncesi olan bütün Işık Şahsiyetler için yukarıda anlattığımız şekli ile bir durumdu. Yani İsrail Musa'ya tutundukça Yaratan seslenişini, yönlendirişini duyuyor ve yol alıyorlardı.

YAKINMA YA DA PAYLAŞMA

Çoğu insan herhangi bir yeni adımı oldukça çabuk atar. Ama iş bu adım arkasını getirebilmektir. Bu İsrail için de böyle olmuştur. Mana yolu yolculuğunda çöle oldukça sevinçle girmişler ama biraz ilerde zorluklarla karşılaştıklarında "yakınmalara" başlamışlardır. Yakınmalar sorunları azaltmaz aksine bazen sorunları çözülemez hale getiren sürekli yakınmalardır. İsrail örneğinde de bu olmuştur. Sorunlarla karşılaşan İsrail üst akla tutunmak yerine yani "mana rehberleri ile konuşmak yerine sorunu kendi kendisine çözmeye kalkmıştır. Oysa anlatımlara baktığımızda Musa'nın dahil olduğu bir çok sorunun çözüm bulduğu oldukça açıktır. Bu aslında mana talebeleri için de önemli bir öğretidir. "Mana rehberleri" bunun için vardır. Ayrıca düşüncelerin açıkça paylaşılması, özellikle bir bilene danışılması asırlar boyunca hikmetin temelinde vardır. Ve umulmadık olumlu sonuçları da beraberinde getirir. Sürekli yakınma, bir diğer deyişle "çöl fırtınası" tam olarak söylemek gerekirse manevi bir rahatsızlıktır. İnsana çözümsüzlük getirmekten başka bir işe yaramazlar.

Aslında mana yoluna çıkan her bir kişi, ister bilinçli çıksın ister bilinçsiz olarak yola çıksın çok önemlidir. Öyle ya da böyle yolun ilerleyişinde yola çıkanlar arasında manevi manada seviye farkları da ortaya çıkacaktır. Seviyeler önemlidir. Bu bir ayrım değil farkındalık için önemlidir. Yakınmalar özellikle böyle bir yolculuğu bir türlü kabullenemeyen "Yol'a yabancılaşan" kişilerle başlar. Onlar bu ilerlemede en geride kalanlar ya da hep "Mısır özlemi" dediğimiz geldiği seviyeyi sürekli özleyenlerdir.

Bu kişiler önce kendilerini yiyip bitirmeye ve dolayısı ile çevre-lerini de olumsuz anlamda etkilemeye başlarlar. Mesih İsa'nın meselinde olduğu gibi "başaklarla delicelerin" son ana kadar birlikte olması adeta bir gerekliliktir. Bu nedenle sona kadar Yol'a bütünleşenlerle, Yol'a yabancılaşanlar birlikte yürümek durumundadırlar. Bu nedenle İsrail de yakınma ve hep yakarışın yanında yer almıştır. Yürüyüş "Oğul seviyesine" yürüyüştür. Seviye oldukça yüksektir. Bu seviye Yaratan'a mirasçı olma, Suretsiz Olan'a suret olma seviyesidir.

HEPİMİZ İÇİN ESAS OLAN SEVİYE

Hepimiz için esas olan seviye "yakınma" ile değil "yakarışla" yürünecek olan ve "bir üst akıl önderliğinde" yürünecek olan seviyedir. Bu üst akıl kadim yazılarda Musa'nın rehberliğinde iken işaret ettiği Mesih'in kurtarışının bize ulaşması ile artık bu üst akıl o herkesin beklediği Mesih

İsa olmuştur. Mesih'in bize işaret ettiği seviye kendisi ile ölüp dirildiğimiz "Yaratan'la bütünlük" seviyesi olmakla birlikte bu seviyede "benden de daha üst şeyler yapacaksınız" dediği o "üst akla tutunma" ve Yüceler Yücesi ile "form eşitliği" seviyesidir.

Form eşitliği "Suretsiz'e suret olmak" anlamında Yüce Olan'ın "sevgi ve ihsan" vasfını kişinin kendi içinde açabilmesi ile söz konusudur. Bu ancak Ruh'un teşvikinde Mesih'i içe edinme ve giyinme ile söz konusudur. Mesih Dergahı Mesih'in talebelerinin oluşturduğu mana bedenidir. Bu manevi bedende her bir ferdin Mesih Talebesi olması esası vardır. Bu metinde görüldüğü gibi Musa dahi İsrail'dir. Vaat edilen diyara doğru ister "mana rehberi olsun", isterse "hizmet rehberi olsun" her seviyede yürüyen kişiler her biri ayrı ayrı Mesih'in çağrısını edinmiş talebeler olmalıdırlar. Hem de yaşamlarının sonuna dek. "Çöl'de yürümek, çöl tecrübesinde ilerlemek", farklı bir deyişle "olmak" hep "mana talebesi" olabilmekle mümkündür. Aynı zamanda talebe bir arada mana çalışmakla, bir arada ibadet etmekle "ikiyi bir kılabilmenin" sırrına da erişmiş olacaktır. Bu çöl tecrübesinin hakkını vererek, çöl fırtınalarına kapılmadan, kum tepelerini kolaylıkla aşabilmenin ve Mesih çağının muhteşem doruklarına varabilmenin yoludur. Efendimiz Mesih İsa bu nedenle hep "her nerede iki ya da üç kişi varsa onların arasında-yım" gibi bir ifade kullanmaktadır.

O zaman hepimiz için esas olan seviye Mesih seviyesidir. Bu seviye "mana yoluna" çıkmış kişinin Mesih talebesi olarak "Yol'a bütünleştiği" seviyedir. Bu seviye karşılıksızlık ilkesinde hep verme seviyesidir. Yüceler Yücesi'nin Mesih'inde ve Ruh'unda ifşa ettiği "sevgi ve ihsan" vasıflarını gönenmek demektir. Bu Mesih'in öncülüğünde Ruh'un rehberliğinde "mana rehberleriyle", "hizmet rehberleriyle" herkesin hep talebe olduğu manevi bir dergahın içinde mana talebesi olmak demektir. Bu kadim yazılarda Musa rehberliğinde Yaratan'a yürüyenler için neyse Mesih çağında, Mesih kurtarışında da öyledir. Hatta daha da ötesidir. Daha da Yolla yol olmak kaydıyladır. Böyle bir Mesih Dergahı yani Mesih bedeni herhangi bir sistemin değil ilahi bir sistemin yürekleri teşvikinde kendi organik doğasında ortaya çıkan bir bedendir. Antlaşma çocuklarının İbrahim'den bu yana yürüyüşlerinin sonucunda "Baba ve Ben Bir'iz" ilkesinde "bir olabilmeye" talebeliktir.

SURET OLMA KONUMU

Mana yolu yürüyüşünde, "çöl tecrübesini" sürecinde tü-kenmiş ya da adanmışlıkla devam eden her iki grup da aslında aynı şekilde vaade doğru çekilmektedir. Bu yürüyüş bir anlamda "sadece kişinin kendi çıkarı için alma seviyesi olan" Adem seviyesinden "karşılıksızlık ilkesinde verme seviyesi olan" Mesih seviyesine yürüyüştür. Peygamberler aracılığı ile sunulan ilahi yönlendirişler daha çok insanlara dıştan içe bir öğretiş sunarken Mesih İsa'nın lütuf kurtarışında ilahi yönlendirişler içten dışadır. Bu seviye "yapma" değil, "olma" seviyesidir. Bu seviye "suret olma" seviyesidir. Bu Yaratan'la Mesih'te ve Ruh'ta bütünleşme seviyesi Yaratan'a kavuşma, aynı zamanda sonsuz yaşamla bütünleşme seviyesidir. Sonsuz yaşam bu iç içe geçme olgusudur.

Çöl bakışı içinde bulunulan ana bakıştır, hedef kaybedilmiş ya da hedef oralarda bir yerlerdedir. Çöl tecrübesinde esas olan hedefe kenetlenmiş bir bakış olmalıdır. Yeşu ve Kalev gibi Ya-ratan Işığına kanal bir bakış açısında çöl tecrübesini aşmamız önemlidir. Bu arada çöl döngüsüne yani hep hatalarımızı tekrarlamamıza müsaade etmememiz için çöl bakışımız önemlidir. Ve burada aynı zamanda Çöl duyuşu da devreye girer. Bu Ruh'un ilahi yönlendirişini net bir biçimde içte açabilmektir. Yakınmada çöl duyuşu tamamen anlık benlik duyuşuna dönüşür. Oysa yakarışta duyuş için ışığa yol açılmıştır. Suret olmanın adımları bu şekilde bir bir yaşamımızda yerini almaktadır. Çöl duyuşu yani ilahi yönlendirişi hassasiyetle algılama bizi "uyum talebesi" yapacaktır. Bütünün akışında uyumla yoluna devam eden bir talebe. Bu Mesih'in esenliğinin kişide açılmasıdır.

MANEVİ ÇEVRE KİRLİLİĞİ

Tükenmişler için çöl yolculuğunun hem başı, hem sonu yakınmadır. Bu gibi kişilerin yaşam felsefesi sadece "negatifi" edinmedir. Ve bu felsefede suçlu olan hep bir başkasıdır. Mana yolu rehberleri için de böyle kişiler arasında olmak hiç kolay değildir. Gönül gözleri daha açık olmasına rağmen böylesine bir topluluk içinde hiç kuşkusuz onlar da etki altında kalırlar. Musa bu duruma en güzel örneklerden biridir. Elimizdeki yazılara göre Musa da sürekli negatif olan, yakınan kendi önderlik ettiği kişilerin ister istemez etkisi altında kalmıştır.

"Musa herkesin, her ailenin çadırının önünde ağladığını duydu. RAB buna çok öfkelendi ve Musa da üzüldü ve..bütün bu halka ben mi gebe kaldım?…' (Çölde Sayım 11:10-15). Bu bölümü okuduğumuzda yukarıda dediğimiz gibi Musa'nın rehberlik ettiği kişilerin negatif bakış açılarından ve yakınmalarından ne kadar etkilendiği açıkça görülmektedir. Ruhları uyandırma ve yönlendirmeye davet edilmiş Musa gibi önderler de "çöl bakışı" ve "çöl duyuşu" olgusunu "yakınma" düzeyinde alırlarsa hiç kuşkusuz kendilerini o düzeyin etkilerine açmış olacaklardır. Bu durum hem rehberi hem de rehberi izleyenleri oldukça etkileyecek olan bir durumdur. Hele hele kendi yakın-maları ile rehberlerini de yakınma içine çekenleri daha da çok etkileyecektir.

Bazen insanlar "yakınma" ile iyi bir şeyler yaptıklarını düşünürler. Bütün olumsuzluklar hep "mana rehberlerine" aktarılır. Yakınma, zaten başlı başına dengeleri bozan bir olgudur. Önemli ya da önemsiz her olumsuzu bir "yakınma" düzeyinde rehberlere aktarmak sonunda manevi manada çevre kirliliği oluşturacaktır. Bu durum bir anlamda kişinin kendi mana kaynaklarını da kirletmesi, tüketmesi anlamına gelmektedir. Dolayısı ile bu durumda kişi kendi sığınabileceği yegane korunağı olan rehberlik hizmetini de kaybetmiş olur. Buradan da şunu çıkarmak mümkündür; insan bazen kendi yaptıkları, bakış açısı, duyuşu ve elbette düşünüşü ile kendi rehberliğini bile etkilemekte ve bunun sonuçlarına da yine kendisi katlanmak zorunda kalmaktadır.

EDİNİM KAYBI

Bu bölümde Musa'nın isyanını görmek oldukça ilginçtir. Kendince haklı nedenleri olmakla birlikte böylesine büyük bir bağ olma noktasında ve bu kadar büyük bir tecrübe denizi sonrasında Musa'yı isyan düzeyinde görmek gerçekten de şaşırtıcıdır. Fakat bu durumda hemen farklı mana rehberlerinin ortaya çıkması da bir o kadar ilginçtir. Böylelikle Musa'nın benlik düzeyine geri dönmesi ve "mana rehberliğini" yitirmesi de önlenmiş olmaktadır.

Yaratan'a yürüyen her bir mana talebesi, mana denizinde gerçekten çok şeyler kazanır. Ama bu içsel kazanımları görmek önemlidir. Görülmediği takdirde o çok tehlikeli olan "yakınma" hastalığı bu kez mana rehberinde de başlar. Bunun başlaması demek "edinimlerin kaybı" anlamına gelir. İster çöl bakışı olsun, isterse çöl duyuşu her ikisi de Yaratan düzeyinde "iyi" algısında olmalıdır. Bir başka deyişle iyi ve kötünün iyi olması algısı burada da hakim olmalıdır. Çöl'ün yegane hakimi her şeyin hakimidir. O zaman bulunduğumuz nokta eğer Mesih'le birlikte yürünüyorsa ve Ruh'un rehberliğindeyse zaten bulunmamız gereken noktadır. Gözlerimizi ve kulaklarımızı tam olarak açmamız ve bulunduğumuz noktada İbrahim gibi dikkat kesilmemiz önemlidir. Yazılarda İbrahim'e ilahi seslenişte "bulunduğun yerden dikkatlice bak" şeklinde bir cümle bulunmaktadır. Bu buyruk doğrultusunda bakan İbrahim'e ise daha sonraki sesleniş "görebildiğin kadar her yer senin" şeklinde olmuştur. Bu ilahi yönlendirişi iyi duyabilmek aynı zamanda iyi görebilmeyi getirecektir. İyi duyabilmek ve iyi görebilmek de mana talebesi için varması gereken hedefi daha henüz yoldayken öncelikle içte edinmesi anlamına gelmektedir.

SONA DOĞRU

Yakınmaların yoğunluğundaki bir mana yürüyüşü eninde sonunda yürüyenleri başladıkları noktaya geri getirecektir. Hatalardan öğrenmek ve tekrarlamamak esas olmalıdır. Yoksa başımıza gelecek olan burada anlatılanlardan başkası değildir. Yani "çöl döngüsü" dediğimiz bir türlü hedefe ulaşamadığımız ve hep başladığımız yere geri döndüğümüz bir durum başımıza gelecektir.

Mesih İsa'da bize sunulan kurtuluş müjdesinde Mesih'le ölmek ve dirilmek tam anlamı ile kişinin kendi alma arzusun üzerinde oluşturduğu "döngü" olgusuna alenen dur demek ve tamamen farklı bir seviyeye atlamak ve hedefe doğru sağa ve sola sapmadan ilerleyebilmek demektir.

Görüldüğü gibi Musa ve Harun gibi mana yolunun adeta kahramanları olmuş kişiler bile çevrenin olumsuz söylemlerinden, yakınmalarından etkilenmişlerdir. Bu etkilenmeleri onlara da oldukça zorlu anlar yaşatmıştır. Ama bununla birlikte ilahi yönlendirişle edindikleri bazı mana yaşamı prensipleri de onlara her şeye rağmen Yüceler Yücesi ile bağı kesmemeyi öğretmektedir. Bunlardan en önemlisi her sorun zamanı, şikayetlerin, yakınmaların arttığı her anda Musa ve Harun hemen buluşma çadırına koşmuşlar ve Yaratan önünde yerlere kapanıp bütün samimiyetleri ile Yaratan'la bağ kurmuşlar, dua etmişlerdir. Bu doğru ve gerekli olandır. Işığı yansıtabilmek için yapılması gereken ışığın kaynağı ile bağı koparmamaktır. Ve "çöl duyuşu" dediğimiz o kişiyi sürekli sağa ve sola çeken "yakınmalardan" , bir diğer deyişle manayı kirleten ruhsal gürültülerden uzak durmak önemlidir.

ÇÖL DUYUŞU

Yakınmalar ruhu yoran ve içselliği etkileyen bir anlamda manevi gürültülerdir. Bu gürültülere kulak asmak demek, bir müddet sonra mananın derinliklerinden gelen ilahi yönlendirişleri duymamak demektir. Mesela, bu bölümdeki bir anlatım buna güzel bir örnektir. Musa, Yüce O'lanın "değneği al... kayaya buyruk ver..." (20:7-8) tarzındaki buyruğunu işitmiştir. Ama işitmesi tam değildir. Kendi algı ve anlayışına göre algılamış ve uygulamıştır. Bu da Musa'nın hedefi tutturamamasına neden olmuştur. Dolayısı ile bu bütün insanlığa mana rehberliği yapan ve Mesih'e işaret eden Tora'nın önemli öğretiş konularından biridir. "Uyum talebesi" olmayı bir kenara itmek, gürültülere, olumsuzluklara, şikayetlere, yakınmalara çok fazla kulak asmak Yaratan'a paralel, Mesih düzeyinde ve Ruh'un yönlendirişinde bir yaşamı kendi içselliğimizin dar algı sistemine indirgeyip, bizi orada kilitleyecektir.

Bu duyuş karmaşasında Musa denildiği gibi "kayaya buyurmak" yerine "kaldırıp değneği iki kez vurmuştur"-(20:10-11). Görüldüğü gibi burada bütün insanlığa bir şeyler anlatılmak istenmektedir. Etrafın olumsuz, insanla sınırlı söylenmeleri, şikayetleri esas ilahi yönlendirişi ya duymamıza engeldir ya da tam duyup algılamamıza engeldir. Doğal olarak da sonuç hedefi vuramamak ve kaybedenlerden olmaktır.

İsrail'in yani o dönemde Yaratan'a yürüyenlerden çoğu maalesef kaybedenlerden olmuştur. Yeni yaşamı gönenemeyen ve bol yaşamı sadece kendi çıkarı için alma arzusu üzerine bina edenler için de sonuç aynı olacaktır. Mana rehberleri, hizmet rehberleri kısacası Mesih talebeleri Tora'nın derinliklerinde bu yaşam örneklemeleri ile bize anlatılmaya çalışılan mana prensipleri üzerinde hassas olmalıdırlar. Çünkü mana yolu kişiyi sonsuz yaşamla buluşturacak olan yoldur. Musa ve Harun'un örneğinde olduğu gibi bazen rehberler de kendilerini izleyenlere öğrettiklerine muhtaç konuma düşmektedirler. Çünkü Petrus gibi "su üzerinde yürümek"- Matta 14:29 Mesih'e dikkatle bakabilmekle bağlantılıdır. Bu örnekte de oldukça basit ama bir o kadar da zor bir mana prensibi vardır. Yaratan'ın sureti olan insan suret olduğu kaynakla ne kadar bağlantı içindeyse o kadar yaratılış gayesinde olması gereken yerde olacaktır.

IX
YENİ BAŞLANGIÇ

(Çölde Sayım 21)

RAB Musa'ya, "Bir yılan yap ve onu bir direğin üzerine koy. Isırılan herkes ona bakınca yaşayacaktır" dedi.
Çölde Sayım 21:8

Bölümün anlatımı oldukça nettir. İki nesil çölde Yaratan yönlendirişinde yürümüş ve bu nesillerden bir tanesi kaybedenlerden olmuş ve bir diğeri ise sabırla hedefe ulaşabilmiştir. Hedefe ulaşabilen nesil "iman edinimi" dediğimiz bir derinlikte hareket edebilen nesildir. Bu nesil, Yaratan'la adeta içte bütünleşmiş ve Yaratan vizyonunu bir anlamda kendi vizyonu haline getirmiştir.

Bu yeni antlaşma tarafından Tora'ya bakıldığında Yüce O'lanın bizi "yeni yaşam" kapısına getirmesi ile benzerlik taşımaktadır. Yeni yaşam anlık bir kazanım değildir. Mesih'in içe edinilmesi ile başlayan bir YOL yolculuğudur. Her adımda daha bir yaratılma gayesi olan "Suretsize Suret" olma esasına dönüşüp değişmek bu yolun esas temelidir. Kişinin "Adem seviyesine" yani "yalnız kendi çıkarı için almaya ölmesi ve "Mesih seviyesine" yani "karşılıksızlık ilkesinde vermek için almaya" dirilmesi bu YOL'da esastır. Bu yol bu anlamda "kurtuluş" yoludur.

Çöl yürüyüşü ile Mesih'te "mana talebesinin" yürüyüşü arasında büyük bir benzerlik vardır. Yaratan'a doğru yürüyüş her zaman olduğu gibi yine iki seçeneği önümüze getirecektir. Bunlardan bir tanesi "tükenmişlik ve döngü" seçeneğidir. Diğeri ise "sabırla hedefe ulaşma" seçeneğidir. Mesih talebeleri bu seçenekten ikincisini seçebilenlerdir. Onlar çölde yürüyen iki nesilden o vaat edilen diyara sabır ve sebatla varanlarla tarif edilen mana neslidirler.

YENİ NESİL

Yeni nesil, kelamda o iki mana talebesi ve ışık insan "Kalev ve Yeşu'nun mana yaşamlarını" kendi mana yaşamlarında izleyenlerin neslidir. Kalev ve Yeşu'da "gören gönül gözleri" vardır. Ruhsal anlamda geniş alanların farkındalığında olan kişilerdir. Onlar adeta yine mana anlamında yüreklerin "altın çağı" diyebileceğimiz "Mesih seviyesinin bütün yaşama indirgendiği çağı" kendi içselliklerinde açabilmişlerdir. İşte yeni nesil böylesi bir içsel algıda Yaratan egemenliğinin yüreklere hakim olduğu ve Mesih seviyesinin yaşama tam olarak edinildiği bir yaşamı yaşayan nesildir. Yeni nesil "sabır ve sebatla hedefe ulaşmayı", sonsuz ve bol yaşamı sıradan yaşamlara indirge-yebilen bir yaşamı yaşamayı ilke edinen ve bunu başaran nesildir.

Mesih İsa, böyle bir yaşamı "yeni şarabın eski tulumlara konulmasının mümkün olmayacağı"-Luka 5:37 benzetmesi ile açıklamaktadır. Bu bir dirençle mümkündür. Eskiden kurtulma, maddeden kurtulma, yeniye tutulma, manaya tutulma bir süreçtir. Bu sürecin bir ucu geçmişte, bir ucu da gelecektedir. Aradaki ortam ise bir yenileşme direncidir. Işık işte bu dirençte kendini gösterecektedir.

VE DAHASI

Mana anlamında irdelediğimiz vaat edilen o mana toprakları basitçe ulaşılabilen ve edinilebilen yerler değildir. Kutsal Yazılardaki bütün anlatımlarda bunun ne denli zor olduğunu görmek mümkündür. Kısacası "Mesih İsa'yı hayatıma aldım" sözcüğü içi doldurulmadıkça bir anlam taşımamaktadır. Yukarıda bahsettiğimiz "dönüşüm ve değişim" süreci etkin bir biçimde

yaşamı yenilemelidir. Mesih İsa bizlere "Sizde bol yaşam olsun diye geldim"-Yuhanna 10:10 demektedir. Burada bol yaşam "alma arzusunun benlikten tamamen arındırılmasıyla bağlantılıdır". Vermek için almaya endeksli bir yürekle gerçekten yaşam bambaşka olacaktır. Ama kişinin bunu kendi başına yapabilmesi hiç kolay değildir. Bu nedenle Mesih'in olduğu ve rehberinin Kutsal Ruh olduğu bir yeni yürek esastır.

BİRAZ GEÇMİŞ BİRAZ GELECEK

Yeni nesil aslında biraz geçmiş, biraz gelecektir. Biraz dünya, biraz dünya üstüdür. Bu durum mana yürüyüşünde talebenin inişli çıkışı durumuna işarettir. Bazen Mesih İsa'ya bağlılık aslında Mesih İsa'ya değil de belli bir doktrinedir. Bu "yeni yaşam" söyleminde de aynıdır. Yeni yaşam gerçekten kişinin yepyeni olduğu, düşüncesinin ve yüreğinin değiştiği bir yaşam mıdır? Yoksa yeni yaşam bir doktrin algısında yaşanılan bir yaşam mıdır?

Oysa Yeşu ve Kalev örneğinde gördüğümüz gibi gelecek onların manayı yaşamlarında pratik ettikleri anda edindikleri bir durumdur. -Çölde Sayım 14:30. Bu durum düşünce ve yüreğin birlikte gün içinde yarının talebesini sürekli inşa ettikleri durumdur. Burada sadece aklın işleyişi yoktur. Kalpte merkezdedir. Aksi takdirde bu gün geçmişi geleceğe taşıyacaktır. Yakarış yerine yakınma devrede olacağı için kişi kendini yeni başlangıcında eskiye teslim edecektir. Oysa Mesih İsa ölüm sonrasındaki sonsuzu yakalamış bir dirilişe kurtarandır.

DOYUMSUZLUK VE ÖLÜM

Pavlus boşu boşuna "duruyorum zanneden dikkat etsin düşmesin" (1.Korintliler 10:12) dememektedir. Çünkü kişinin içselliğinde "bedene endeksli" madde yaşamından kaynaklı "kendi çıkarı için alma arzusu" kolay kolay ölecek değildir. Mesih'in çarmıhındaki kararlılık önemlidir. Aksi takdirde madde görünen olduğu için bizi bir anda kendi cazibesine çekecektir. Düşmek Yaratan'a yürüyüşte geçmişle gelecek arasında mana bağını oluşturamama anlamına gelmektedir. Yılanların saldırdığı bir anda Musa'nın bronz bir yılanı kaldırması ve buna bakanların zehirlenip ölmemeleri anlatımı oldukça ilginçtir. Burada yılanlar adeta arzulardır. Bronz yılana bakmak ise ego-nun ne denli tehlikeli olduğunu yeniden hatırlamaktır.

Mesih İsa'nın bizim bütün hedefi vuramayışlarımıza bedel olması, hiç bir suçu yokken "ağaca asılan lanetlidir" (Galatyalılar 3:13) algısı önünde lanetli olarak değerlendirilmesi adeta bu yukarıda anlatılan olayın bir başka versiyonudur. Konu itibari ile de vermek istediği mesaj aynıdır. Alma arzusunun ölümcül ısırmalarından bizi koruyacak olan bizim yerimize ölümü kabul etmiş olan Mesih'e bakmamızla bizi kucaklayacak olan ölüm değil yaşamdır.

YILAN VE MISIR'IN SİMGESİ

Yılanlar Mısır'ın gücünün simgesidir. Tarihi resimlerde Firavun'un üzerinde bir kobra yılanı görmek mümkündür. Bu o dönem için hükümranlık ve gücün sembolüdür. Öfkemizde kırıp dökmek istememiz, öç almak istememiz, kin duymamız bunlar hep bir anlamda bizim Mısır özlemimizden yani Mesih'e iman öncesi yaşadığımız yaşama, eski Adem dediğimiz o eski benliğimize olan özlemimizden kaynaklanmaktadır. Bütün bu arka plan çıkışları, öç, kin, nefret gibi bedenin alma arzusu hep yılanlarla simgelenebilir. Yukarıda da dediğimiz gibi "bronz yılana" bakmak ise durumun vehametini, bizi yeniden eski benliğimize sürükleyecek bir durum olduğunun farkına varmak, hatırlamaktır.

Anlatımda yılanların soktuğu ve öldürdüğü kişiler "mana yoluna" bir türlü tutunamayanlardır. Bu kişiler "acılar yolunun" zorluklarına, ağlayış ve diş gıcırtısına karışmış olanlardır. "Mana yoluna" tutunanlar ise Mesih'i giyinip yani içselliklerine tam edinip "YOL'la yollananlardır". Bir diğer anlamda ruhsal olarak vaat edilen topraklara doğru yol alanlardır.

YOL ŞAŞKINLIĞI

Çöl yolculuğunda tükenmişlik neslinin en büyük hatalarından biri yakınma olduğu gibi, bir diğeri de bir türlü yön tayin edemeyişi yani yol şaşkınlığıdır. Hedefsiz ve gayesiz bir yol alış onları doğrudan tükenmişliğe taşımıştır. Kısa yollar önlerinde uzamış, uzun yollar halini almıştır. Bu bölümün 21:10-20 bölümlerine baktığımızda bu neslin bir müddet hiçbir yöne yönelemediklerini görmek mümkündür. Bu bölüm boyunca "konakladı" kelimesi dikkat çekmektedir. Bu yeni yaşamda yürüyüşün yönsüzlükte ne denli zorlu hale geldiğinin güzel bir örneğidir.

Bir yerlere gidip esasında hiç bir yere gitmemek günümüzde hiç de yabancı olmadığımız bir durumdur. Bu evrenin harika işleyişinde kişinin kendini bir anda durdurmasından başka bir şey değildir. Burda kişi kendi kendisine mani olmaktadır. Çünkü tam yol ilerlerken "benin arzularına dizgin vururken" en ufak bir eski karanlık kalıntının ortaya çıkması birden bire işleyen sistemi durdurmaktadır. Bu karanlık kalıntı "yakınma ve yol şaşkınlığı halidir". Zaten bunlar hep birbirine bağlıdır. Yani yakınma eğer yakarışla engellenemezse yönsüzlüğün başlatıcısı olacaktır.

YÜREĞİN NAĞMELERİ

Eski nesil çöle adım attıkları zaman Yaratan'a ilahiler söylemeye başladılar. Ama sonra ne oldu, özellikle samimiyetsizlerin teşviksizliğinde bu ezgiler ölüm ağıtlarına dönüştü. Ve bu durum da sonunda bu neslin çölü aşamamasına neden oldu. Oysa ikinci nesil aynı sallantılı durumları yaşadığı halde hep "yeniden ezgi" söylemeyi başarabilmişti. Yakınmayı yakarışa, yönsüzlüğü yöne çevirebilmişlerdi. Bu nedenle yüreğine Mesih'in kurtarışını alan kişi, Ruh'un rehberliğinde hep "Yol'a tabi olma" koşulunda iman, ümit ve sevgi ile devam ettiğinde ve ibadet ruhu ile Yüceler Yücesini yüceltmekten bir an olsun geri durmadıkça ruhsal anlamda vaat edilen o manevi seviyelere ulaşabilecektir.

İMAN EDİNİMİ

Mesih İsa, "tunç yılan" anlatımında olduğu gibi "kendisinin de kaldırılacağını" Nikodemus ile konuşurken söylemektedir. -Yuhanna 3:14.Tunç yılan o anlatımda ne kadar ona bakanların kurtarıcılığını üstlenen bir sembolse, Mesih İsa'da gerçek anlamda kendisine bakıp, kendisini içselliklerine edinenleri o kadar manevi ölümden ve yok oluştan kurtarandır. Burada ölme ve dirilme daima kişinin kendi nefsine ölmesi ve dirilmesi ile bağlantılıdır. Mesih'i edinmekle Yaratan karakterini içselliğimize edinmemiz aynı şeydir. Bir başka deyişle Mesih'le bütünleşmek Yaratan'la bütünleşmektir. Bu nedenle samimi bir Mesih talebesi hep Mesih'leşmeyi kendine ilke edinen kişidir.

YENİ BAŞLANGIÇ YENİ YAŞAM

Yeni yaşam vaat edilen topraklar ve o topraklara bizi taşıyan yolun tamamıdır. Aslında kendi dar alanımız yani Mısırımızdan çıktığımız anda başlayan bir ruhsal serüvenin tamamıdır. Yolun sonu aslında yoktur. Yol'da devamlılıkta kişi "yeni doğayı" edinir. Bu yeni doğa "Mesih'tir". Yeni doğa "mumun etrafına ışık vermesidir". Belki Efendimiz Mesih İsa gibi kendi kendini sınırlılık anlamında bitirmektir. Ama sınırsızlık anlamında bütüne dahil olmaktır. Yeni yaşamın ilk adımı Mısırı yani kişinin dar alanını terkse, bu terk noktası, bu arkada bırakma noktası "tövbe" noktasıdır. Dönüşüm anlık kararın tamlıkla buluşması, kararlılıkla kişiyle buluşturulmasıdır. Bu eski yaşamı terk kararlılığıdır. Tunç yılana bakma, diğer anlamı ile Mesih İsa'nın çarmıhına bakma ve yılanların sokmasından, alma arzusunun kişiyi mahvetmesinden korunma kararlılığıdır. Yeni yaşamın ikinci adımı ise "Yol'la yollanma", "Yol'a tabi olma" kararlılığıdır. Yol, bir süreçtir. Sonsuzdan sonsuza doğru devam eden bir süreçtir. Bu değişimdir. Tövbe anlık kararlılığın tamlığa

taşınmasıdır. Dönüşümdür. Yol'a tabi olmak, "mana yoluna çıkmak", Mesih'i edinmek "Yaratan egemenliğini" yaşama indirgemektir. Bu Yol'dur, süreçtir, değişimdir. Sonsuzdan gelen sonsuza giden bir süreçtir. Yeni yaşamda üçüncü adımsa, çöle girişte olduğu gibi, Yol'a dahil olurken olduğu gibi, mana yolunda hep sevinci en üstte tutmaktır. Yani üçüncü adım bu sevince sembol olan sevinç ilahileri, ezgileri söylemektir. Ruh'un rehberliğinde Mesih'in kurtarışını gönenen talebe ezgi ve ilahilerle Yaratan'ı yücelterek yürüdüğünde dönüşüm ve değişim süreci hiç bir zaman yakınma ve yönsüzlükle ya da bir yerlere varmış olmanın rehaveti ile karşılaşmayacaktır. Çünkü "Rabde daima sevinin, tekrar diyeceğim sevinin"-Filipililer 4:4 buyruğunda sonsuz rahatlıkla sonlu yüreklerde karşılanabilecektir. Yeni yaşamda dördüncü adım ise, tunç yılanın sürekli olarak o zehirli, öldürücü yılanların arasında yukarı kaldırılmış olmanın farkında olmaktır. Yani eski antlaşmadaki bu örnek, yeni antlaşmada Mesih İsa'nın çarmıhınadır. Dolayısı ile Mesih İsa ile "kişinin kendi çıkarı için almaya öldüğü gerçeği" kişinin hep gözünün önünde olmalıdır. Kelam nettir, "Kendini inkâr et, çarmıhını yani sorumluluğunu yüklen ve ardım sıra gel"-Matta 16:24 diyen kurtarıcımızın bu sözleri nettir.

X
SAHİP OLMA PROBLEMİ

(Çölde Sayım 32)

Eğer O'nun ardınca yürümekten vazgeçerseniz, bütün bu halkı yine çölde bırakacak; siz de bu halkın yok olmasına neden olacaksınız.
Çöl. Say.32:15

Bu yolculuk süresince en çok işitilen şey Yaratan'a yürüyen halkın hep imanda zayıf ve samimiyetsiz olan kişilerden sürekli etkilenmeleridir. Bu her zaman bir problemdir. O zaman bu konu üzerinde dikkatlice durmak gerekir. Aksi takdirde Mesih İsa ile edinilen yeni yaşam, bol yaşam her zaman çöldekiler gibi edinim imanı olmayan bir çokları yüzünden etkilenecektir. Bu ve benzeri durumlar daha önce dediğimiz gibi "mana yolu" yaşamımızın "fırtınalı" anlarıdır. Çöl fırtınasıdır. Bu da "çöl yolculuğunun" kaçınılmaz bir gerçeğidir.

Bu fırtınadan korunmanın yolu daima toplanma çadırına, Mesih bedenine, Mesih kapısına yani Anadolu tabiri ile Mesih dergahına hep yakın olmak, toplanmalardan, mana çalışmalarından, birlikte ezgi ve ilahi söylemelerden ve Yaratan'ı yüceltip dua etmekten bir an olsun uzak durmamaktır. Bu manevi manada sahip olduklarımızı fark etmemiz anlamına gelmektedir. Yoksa Mısır gibi kölelik diyarını özlemek, hem de çektiklerimizi unutup özlemek, belirti ve harikaları bir yana itmek an meselesidir.

Bu şunu gösterir bir tarafta yaşam sürdürmek için sahip olmamız gereken şeyler olduğu gibi bir diğer tarafta sahip olduklarımızı bir türlü gönenememe ya da sahip olduklarımıza köle olma gibi farklı problemler de söz konusudur. O zaman esas olan her şeyi bütünde edinmek ve bizim birer kullanıcı ya da kahya olduğumuz bilincinde bir sahiplenmeyi algılamak ve görünen sahipliğimizi değil de esas bizi sahibimize taşıyan belki de görünmeyene sahip olmayı öne çıkarmamızdır. Bu da ancak Mesih İsa'yı yüreğimize edinmekle ve Ruh'un rehberliğini içimizin derinliklerinde açmamızla söz konusudur.

Ne kadar neye sahip olduğumuz ve sahip olduklarımızın esas sahibini bilmek önemlidir. Bunu görememek ve bir türlü tatmin olamamak, yetenin ne olduğunu tespit edememek büyük

problemdir. Ama diğer tarafta insanın bencilliği ve paylaşmaması yüzünden insan kardeşlerinin gerçekten de ihtiyaçlarını çoğaltan hatta onları sefilliğe köle eden yaşamlar da dünyada az değildir.

O zaman Mesih talebeleri bütün bunlara bakarak Mesih İsa'nın düşüncesinde önce kendi ve sonra kendi çevrelerindeki her tür kaosu Ruh'la ıslaha sorumlu olduklarını bilme durumundadırlar.

TARİHİ SORUN

Mesih İsa "Bende meyve vermeyen"-Matta 7:19 her bir dalın koparılıp atılacağından bahsetmektedir. Baba ile bütünleşmeyen, Mesih'leşme yolunda ilerlemeyen talebelerin talebe olmaları mümkün değildir. Çünkü Mesih talebesi "Mesih'le birlikte Baba'da kalandır". Mesih'le birlikte Baba'da olmak "vermek almaktan hayırlıdır"-Elçilerin İşleri 20:35 ilkesi ile bir yaşamı ortaya koymakla söz konusudur. Bu noktada bir kişinin "sahip olma problemi" yoktur. Hatta Mesih'te kendini kurtarma, tatmin, haz alma derdi de yoktur. Çünkü o kişi artık parçada değil, bütündedir. Tüm hazların tatmin edildiği bir anlamda "hiç" noktasındadır. Ama o nokta aynı zamanda "her şey" noktasıdır.

Ama bazen Mesih'te vaat edilen topraklara, o mana yüksekliğine yürürken, Çölde Sayım kitabının bu bölümünde olduğu gibi bazılarımız ellerindeki görünen malların etkisinde kendileri için belli yerler seçeceklerdir. Rubenliler ve Gadlılar "vaat edilen topraklara" girmek yerine, bir öncesindeki kendi sahip oldukları bir çok hayvanları kolaylıkla besleyebilecekleri, çok bereketli topraklarda kalmayı tercih etmişlerdir. Yani madde engellemiştir. Sahip olma problem oluşturmuştur.

İnsan aslında "kahyalığa" Yaratan'a suret olmaya davetlidir. "Hükmetmek ve çoğalmak" için vardır. Esas sahibin maddeye hükmetmeye, sahip olmaya yetkin kıldığı ama hiç bir zaman esas sahip yapmadığı bir sisteme çağrılıdır insan. Bunun gerekliliğini yaptığı sürece gerçek hazda yaşar. Efendimiz Mesih'le bütünlüğü bundan uzaklaşarak benliğe yenilmiş insanın yeniden bu esas amaca dönüşüp değişmesi içindir. Bu nedenle insanın kurtarılma gerçeği vardır. Çünkü sınırsızı algılayamadığı için aslında hedefi vuramaz insan. Yani bundan ötürü günahkardır. Oysa bütün yazıların, peygamberlerin bahsettikleri ve sonunda Mesih İsa'nın kurtarışı bu sınırlılık zincirinden kurtarıştır. Ama iç yolculuğun dikkati dışa, maddeye yöneldiği için ağırlaşma ve vizyon kaybı devreye girer. Maddeye kayan bakış açısı mananın etkisizliğiyle, tatminsizliğine yol açar.

ARZULAR NEREDEYSE EV ORADADIR

İlk nesil yani tükenmişlerin nesli çöl yürüyüşünde esas mana evini maalesef bulundukları ortam olarak düşündüler. Oysa sahip olunan ortamı esas mana evi olarak kabul etmek ve hatta her zaman kişinin sahip olduğu maddi varlık olarak kabul etmek insanın sorunlara gömülmesi demektir. Esas ev Yüceler Yücesi'nden çıkma noktamızdır. O nokta sonsuzluk noktasıdır. Şu an için kabımızın yani varlığımızı hissettiğimiz beden ve benliğimizin algı sınırları ötesindeki "hiç" konumudur. Bu bir anlamda ışık ötesi ışınlar gibidir. Varlığımız algılayamadığı için o ışınlar adeta yok gibidirler. Oysa vardırlar. Aynen bunun gibi madde ötesinde manada Yaratan'da beliren varlığımızın da esas yeri, evi o muhteşem bütünün tam içidir. Bu anlamda dünyada ya da maddede varlığımız geçici bir sahip olmadan başka bir şey değildir. Ve amaç Suretsize suret olmanın ötesinde, her tür kaosu ıslah etmektir. Bir insan bedeninin her bir hücresi misali her bir insan evrende aynı şekilde kendi bulunduğu noktada sorumluluğunu yerine getirmeye kahyadır.

Burada "uygun bir yer olduğunu gördüler" sözü gerçekten kişilerin kendi kendilerini kilitledikleri kendi benliklerinde sınırlı bir görüşe işarettir. Çoğumuzun yaptığı gibi bu kavimler de kendilerine uygun olanı belirlemişlerdir. Burada arzuları doğrultusunda kendilerine ev olarak tayin ettikleri bir yeri ev kılmışlardır. Oysa hedef noktasına henüz ulaşmış değillerdir. Bu çoğu zaman bizim de yaptığımızdır. "Ben Mesih değilim ki" ya da "ben ruhsal anlamda ancak bu kadar yapabilirim"

dediğimiz anlarla bu iki kavmin tavrı neredeyse aynıdır. Yani henüz hedefe Mesih'te tamlığa varılmadan yolda maddeye göre, kendi çıkarımız için alma arzusuna göre kendimize bir nokta, bir yer belirlemektir.

Adem kıssasında da anlatılan hemen hemen aynı durumdur" ..kadın (yani burada insan düşüncesinin işlevi, dişi taraf) ağacın güzel, meyvesinin yemek için uygun ve bilgelik kazanmak için çekici olduğunu gördü..". Kısacası madde manadaki gelişmeyi, ilerlemeyi, hedefe doğru yürümeyi durdurmuştur.

Lut kıssasında da Lut için yine aynı durum konusudur. Lut da kendisi için bereketli olduğu tarafı kendine seçmiştir (13:10). Ve bu seçtiği bölge sonradan yerle bir olan Sodom kentidir. Lut, hiç bir zaman gönül gözüyle Avram'ın yürüyüşünü fark edememiştir. Bu gün bir çoklarının Mesih talebelerinin yürüyüşünü fark edememiş olmaları gibi.

Mesih İsa'yı gerçekten yaşamımıza edinmeksizin, Mesih düşüncesini edinmeksizin bu sorun, sahip olma sorunu çözülebilecek değildir. Sahip olduklarımız bize her zaman daha fazlasını arzulamakla birlikte tatminsizliği de getirecektir. Hatta bu vaat edilen topraklara varıldığında bile "rehavet" sorunu ile birlikte kendini gösterecek olan büyük bir problemdir. Kurtarıcımız Mesih İsa bu nedenle bize "esas hazinemizin göklerde olduğundan" bahsetmektedir. Çünkü hazineyi dünyaya indirgemek esas yaratılış amacımızda ilerlememizi durdurmak demektir.

SAHİP OLMA GÜNAHI

Mesih İsa talebelerine öğrettiği duaya "Göklerdeki Babamız"-Matta 6:9 sözleri ile başlamaktadır. Çöl yürüyüşünde "benlik" yoktur. "Ben" sözcüğü yoktur. "Biz" sözcüğü vardır. Mesih İsa'nın bize öğrettiği o temel duada da "Ben" sözcüğü yoktur, "Biz" vardır.

Ruben soyu ve Gad soyu için kendi yerleşimleri, kendi çıkarları, kendi refahları vardır. Sahip olma problemi ya da günahı "kendi kişiselliğimize ve alma arzumuza yoğunlaşma" olarak karşımıza çıkmaktadır. Oysa yukarıda dediğimiz gibi bize öğretilen temel duada bile bir paylaşma ve başkaları vardır. Efendimiz Mesih İsa, kendisini bizler uğruna feda etmiş ve Yol'u da hep talebelerin kendilerini başkaları uğruna feda ettiği bir yaşam biçimi üzerine kurmuştur.

O zaman sahip olma günahı ilk adımda, "kendi kişiselliğimize ve alma arzularımıza yoğunlaşmadır. İkinci olarak, kendi sahip olma arzuları yüzünden Mesih talebeleri olarak mana yolunda ilerlerken birden bire kendilerine bir yer seçip oturanlar bütün Mesih talebelerine bir teşviksizlik oluşturmaktadırlar. Bu da sahip olma günahının ikinci adımıdır. Üçüncü adım ise, bu tarz davranışların yani durmanın ve kendi çıkarı için almanın arka planında hep köklerinden gelen yine bir "bencil tutku ya da alma" günahının olmasıdır. Çölde Sayımda 13.bölümde Rubenliler ve Gadlılar için geçmişlerinde bu ve benzeri sorunlar olduğu konusunda bir takım kayıtları bulmak mümkündür.

DÜŞÜNCEYİ YENİDEN ŞEKİLLENDİRME

Samimi mana talebeleri asla çölde yürüyen ilk nesil gibi tükenmişliğe yürümeyecek ve ikinci nesil gibi vaat edilen topraklara varacaklardır. Onlar sabır ve sebatla devam edecekler, karışık çokluğa, teşviksizliğe, çevre etkenlerine aldırış etmeyeceklerdir. Mesih talebeleri daha da öteye gidip, vaat edilen toprak-larda rehavete de düşmeden Kurtarıcımızı giyinip, O'nun hareketlililiğinde ve canlılığında önce kendilerine ve sonra çevrelerine sonsuzun müjdecileri ve kurtuluş olmaya devam edeceklerdir.

Bu mana yolculuğunda belki zaman zaman Rubenliler ve Gadlılar gibi bazen maddenin ve çevrenin etkileşiminde yanlışa düşmek, çıkar peşinde koşmak söz konusu olabilir. Ama önemli olan "zararın neresinden dönülürse kardır" gerçeğinde hemen toparlanmak ve gözümüzü çarmıha ve çarmıh sonrasında dirilişi ile bize sonsuz yaşam sunan Mesih İsa'ya dikmektir.

Rubenliler ve Gadlılar daha sonra kendilerini toplamışlar ve bütün Yaratan'a yürüyenlerle birlikte hareket etmeye karar vermişlerdir. Onları Musa'nın uyandırışı etkin kılmıştır. Bizim için içselliğimizi etkin kılan Ruh'un muhteşem işleyişi, Kurtarıcımız Mesih'in içselliğimize hakim oluşudur. Musa, onların Yaratan'ı edinme yolundaki kararlılıklarına şöyle cevap vermektedir; "Ama söylediklerinizi yapmazsanız, RAB'be karşı günah işlemiş olursunuz, günahınızın cezasını çekeceğinizi bilmelisiniz". Bu her zaman geçerlidir.

İşlerimizin, tavırlarımızın, konuşmalarımızın hep geri dönüşümü vardır. Her şey bir sonuç olarak eninde sonunda bizi bulacaktır. Yani bir "bumerang" söz konusudur. Yaratan'a yürümeye

aşkla, zevkle ve şevkle başlayan kişi, aşkla, zevkle ve şevkle bu kainatın en önemli yürüyüşünü bütün zorluklara rağmen tükenmeden, ama sabır ve sebatla sürdürmelidir. Zaten yaratılış gayesi görünür olmanın getirdiği sorumluluğu tam ve hakkıyla yerine getirmektir. Musa, böylesi bir farkındalığın sonucu Ruben ve Gadlıların önerilerini kabul etmiş, sürülerin bir ağılda tutulması ve sürü sahiplerinin ise bütün herkesle birlikte, bir uyum talebesi olarak esas hedefe doğru yürümeleri fikrini kabul etmiştir. Bu iki kavmin esas amaca dahil olmaları, bu iki kavmin de bütün hatalarına rağmen, hatalarından dönmeleri ve herkesle hedefe doğru yürümeleri bereketlenmelerine neden olmuştur.

Fakat burada bir başka gerçek de vardır. Bu gerçek yaşamın herhangi bir noktasında alınan Yaratan'a paralel olmayan kararlar zaman geçse bile sonuçlarını olumsuzluk olarak kişilerin önüne geri getirmektedir. Bu iki kavmin yürüyüşte çıkardıkları sorun çok sonraları yine bir sorun olarak bütüne etki etmiştir. Bu da bize çok önemli bir ders vermektedir. Mesih talebesi "mana yolunda" elinden geldiğince Mesih'e tabi olmalı ve Mesih'e dönüşüp değişmeleridir. Bu o kişinin Mesih'le kaldırılması ve Baba'ya onur getiren bir yaşam sürmesine neden olacaktır. Unutulmamalıdır ki, mana yoluna çıkan her bir talebe sonsuzluğun hacısıdır. Yani hedefi YOL olan bir yolculuktur. Yol zaten sonsuzluk içindedir. Kimde Mesih varsa, mana yoluna çıkarak sonsuzluğu edinmiştir. Sonsuzluğa giden yol, sürekli hareketlilik halidir ve dönüşüm değişimle o ruhsal "vaat edilen" diyarın ta kendisidir. Varılacak yer bir son nokta değil, varılacak yer sonsuzluğun bağrında kaynağa yani sonsuzluğun bağrına geri dönüştür. Mesih seviyesinden Adem seviyesine düşmüş ve alma arzusuna esir olmuş insanlığın yeniden Mesih'le "karşılıksızlık ilkesinde verme" seviyesine

dönüşüp değişmesidir. Bu yukarıdan aşağıya ve aşağıdan yukarıya esas olması gereken seviyeye döngüdür. Bu döngü aslında Çöl Tecrübesi ile ifade bulmakta ve sembolize edilmektedir. Önemli olan çöle çıkmayı başarabilmek ve hep ileriye, daha ileriye bakabilmektir ve Mesih'le Ruh'ta parçadan bütüne dönebilmeye kararlı olabilmektir.

İRFAN VE İÇSELLİK KİTAPLIĞI · MANA ÇALIŞMALARI 7

ÇÖL TECRÜBESI

“Çölde Rab’bin yolunu hazırlayın, bozkırda Tanrımız için düz bir yol açın.”
— Yeşaya 40:3

Rev. Dr. T. Üçal

İRFAN VE İÇSELLİK KİTAPLIĞI

ÇÖL TECRÜBESI

HEDEFE YÜRÜMEK

“Çölde Rab’bin yolunu hazırlayın, bozkırda Tanrımız için düz bir yol açın.”
— Yeşaya 40:3